

Giới thiệu Dị Năng Giáo Sư

Thể loại: Đô Thị - Dị Năng

Người dịch: Yuto

Chắc hẳn người đọc đã quen với ngòi bút của tác giả qua các tác phẩm đô thị kinh điển như Lão Bà Của Ka Là Hoa Hậu Giảng Đường; hay là Hộ Hoa Cao Thủ Tại Đô Thị. Cho nên người đọc không thể bỏ qua bộ truyện Dị Năng Giáo Sư này được.

Câu chuyện bắt đầu từ ta và tên của ta gọi là Hạ Chí, nghề nghiệp của ta là giáo viên thể dục, ta có dị năng, đừng chọc học trò ta, cũng không cần chọc ta xinh đẹp nữ đồng sự, càng đừng chọc chúng ta bằng sơn Nữ Hiệu Trưởng, trọng yếu nhất là, đừng chọc ta!

Truyện hài, main bá, siêu cấp vô sỉ hoàn cảnh nhẹ nhàng và tất nhiên không thể thiếu gái gú. Quan trọng hơn là sáng tác bởi 1 cây bút coi như đại thần về khoản đô thị

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Hạ Chí đến

Tháng tám, Hoa Hạ Tây Nam, Núi Bộ Thâm.

Một đường thác nước mỹ lệ như ngân hà đổ ngược từ giữa không trung cuộn cuộn chảy xuống hòa vào đầm nước trong vắt bên dưới, đầm nước nằm ở chỗ bốn bề toàn núi, nằm bên trong Sơn Cốc, nơi có phong cảnh đẹp đẽ. Thành linh bên bờ đầm nước có một con hồ Hoa Nam tuyệt đẹp đang nhân nhả tản bộ.

Bỗng nhiên, Hồ Hoa Nam dừng bước rồi đột ngột quay đầu lại, thân thể có chút hạ thấp xuống còn bên trong miệng thì phát ra tiếng gầm gừ giống như là cảm nhận được một sự uy hiếp lớn nào vậy.

Sơn Cốc đã vốn ít ai lui tới lại đột nhiên xuất hiện ba người, một người đàn ông trung niên mặt chữ quốc, áo màu tím, một người thanh niên khôi ngô, áo trắng và một cô gái váy đỏ, ngoại hình xinh đẹp gọi cảm khác thường.

Ba người vẻ mặt trang nghiêm và không nói một lời thì đột nhiên thanh niên áo trắng vung tay lên, hai đạo bạch khí từ lòng bàn tay hắn bắn ra, một đạo bay về phía thác nước, một đạo khác bay về phía đầm nước.

Không khí trong Sơn Cốc bỗng nhiên hạ xuống, đóng băng cả thác nước cùng đầm nước, cùng lúc đó thì mỹ nữ váy đỏ khẽ hé mở đôi môi đỏ phun ra một ngọn lửa!

Ngọn lửa bay về phía đầm nước rồi thuận theo hướng gió mà bùng lên. Khi ngọn lửa rơi vào đầm nước đã bị đóng băng thì trong nháy mắt, toàn bộ đầm băng chìm ngập trong nước. Một lúc sau đó, ngọn lửa biến mất, đầm nước trở nên khô cạn và biến thành một cái hố to sâu mười mấy mét.

Một tia chớp đột nhiên rơi xuống và đánh thẳng vào đáy đầm. Ngay sau đó, vô số tia chớp hạ xuống và rồi biến mất, đầm nước đã sâu đến mức không thể thấy đáy.

"Mị, đến lượt ngươi." Mỹ nữ váy đỏ nhẹ nhàng nói.

Bên cạnh đầm nước đột nhiên xuất hiện một cô gái toàn thân mặc áo da bó sát người, bà vai cô ta khiêng một bộ quan tài bằng trong suốt. Trong quan tài bằng là một cô gái nằm lẳng lặn trong đó, xinh đẹp, cao quý, đoan trang, nhìn nàng tựa như chỉ đang ngủ say vậy.

Cô gái áo da bó sát kia khiêng bằng quan đột nhiên nhảy vào đầm sâu rồi biến mất không còn tăm tích. Gần một phút sau, cô gái áo da lại xuất hiện lần nữa tại bờ đầm, nhưng bằng quan đã biến mất. Thanh niên áo trắng vung tay lên làm nhiệt độ bốn phía đột nhiên tăng cao, thác nước một lần nữa trút xuống đầy đầm nước.

Bốn người lẳng lẳng đứng tại bờ đầm với vẻ mặt trang nghiêm, bên trong đôi mắt khó có thể che giấu bi thương.

Qua mấy phút, mỹ nữ váy đỏ lại nhẹ nhàng nói: "Ta đi thôi."

Bốn người cùng nhau cúi đầu về hướng đầm nước rồi cùng chuyển hướng sau đó, nhưng ngay tại đây, thanh niên áo trắng đột nhiên khẽ quát một tiếng: "Cẩn thận!"

"Đã không nỡ bỏ thù lĩnh, vậy các ngươi ở lại cùng nàng đi!" Có chút tiếng Hoa không thuận miệng truyền đến từ một nam tử cao lớn tóc vàng xuất hiện trong tầm mắt bốn người.

Cô gái áo da đột nhiên biến mất. Cùng lúc đó, một tia chớp rơi xuống từ trên không bỏ về phía nam từ tóc vàng.

Tia chớp đột ngột chuyển hướng rồi xuất hiện trên đỉnh đầu nam từ áo tím, rơi vào hắn ta. Trong nháy mắt, từng sợi tóc của hắn ta dựng thẳng lên, trông có vẻ thảm bại hết sức. Ngay sau đó, khi có tiếng rên vang lên, cô gái áo da đã biến mất đột nhiên xuất hiện ở giữa không trung, từ hướng bờ đầm bay ngược tới.

Thanh niên áo trắng cùng váy đỏ mỹ nữ mặt biến sắc, đối thủ quá mạnh, hoàn toàn vượt qua dự đoán của bọn họ!

"Người là ai?" Thanh niên áo trắng lạnh lùng hỏi.

"Là người tiền các người xuống địa ngục." Nam từ tóc vàng mỉm cười.

"Có thể chết trong tay ta, là vinh hạnh của các người, đáng tiếc, thủ lĩnh của các người đã mất đi phần này vinh hạnh này rồi."

"Lửa của ta chuyên đốt những ác ma như người!" Mỹ nữ váy đỏ há mồm phun ra một đám lửa.

Nhưng vào lúc này, trên thân mỹ nữ váy đỏ lại toát ra ánh lửa, cả người bắt đầu cháy rùng rục.

Thanh niên áo trắng mặt lại biến sắc, vội vàng vùng tay lên. Trên đầu mỹ nữ váy đỏ đột nhiên xuất hiện vô số nước dội từ trên xuống, dập tắt lửa trên người cô ta. Nhưng cuối cùng, kết quả mỹ nữ váy đỏ thảm bại.

"Các hạ không hổ danh là đệ năng giả, người có danh hiệu ác ma, kẻ mạnh nhất phương tây. Nhưng đây là Hoa Hạ, không phải là nơi mà các người mà có thể giờ thối ngang ngược!" Thanh niên áo trắng lạnh lùng nhìn ác ma rồi vùng tay lên lần nữa, một đạo bạch khí bắn ra cực nhanh.

Bạch khí đột nhiên biến mất, nhiệt độ bốn phía chợt hạ xuống, thanh niên áo trắng đột nhiên bị đóng băng!

"Thế giới này, chung quy là thuộc về ác ma bọn ta." Nam từ tóc vàng lộ ra nụ cười rục rở trên mặt, hắn chậm rãi đi tới hướng bờ đầm.

"Nhờ 4 người các người gửi lời hỏi thăm sức khỏe tới thủ lĩnh các người thay ta nhé."

Một cỗ khí tức cường đại trên thân nam từ tóc vàng phát ra. Đó chính là khí tức tử vong. Mà giờ khắc này, mỹ nữ váy đỏ rõ ràng cảm giác được cái chết đang tiếp cận, nhưng trong nội tâm cô ta lại cảm giác vô cùng bị ai hơn. Bốn người bọn họ thân là tứ đại đệ năng giả mạnh nhất Hoa Hạ, thế mà tất cả đều không chịu nổi 1 chiêu của kẻ địch.

Một khi bọn họ chết đi thì còn có ai có thể ngăn cản ác ma tàn sát đệ năng giả Hoa Hạ được nữa.

"Ác ma, người nên cố gắng chờ đợi dưới Địa Ngục đi." Một giọng nói bình tĩnh lúc này truyền vào tai mọi người, giống như từ phía chân trời bay tới.

Mỹ nữ váy đỏ xuất hiện biểu lộ khó tin trên khuôn mặt, khó mà tin được mình lại có thể nghe được tiếng nói quen thuộc này, rồi cô ta quay đầu theo bản năng và nhìn thấy một nam nhân trẻ tuổi quen thuộc mà xa lạ.

Nam nhân hơn hai mươi tuổi, thân cao ước chừng 1m80, dáng người cũng không to lớn ngược lại có vẻ hơi gầy yếu, dáng dấp cũng không phải đặc biệt xuất sắc. Mà giờ khắc này, trang phục của hắn nhìn qua cũng hoàn toàn xa lạ nơi này, trên người hắn là lễ phục màu đen, giày da sáng loáng, nơ tinh xảo, nhìn hắn giống như đi tham gia yến hội cấp cao nào đó.

"Hạ Chí?" Thanh niên áo trắng nhẹ nhàng nói ra hai chữ, giọng nói đồng thanh đến khó tin. Thực tế, nam từ áo tím cùng cô gái áo da đều lộ ra vẻ mặt không tưởng tượng được.

Bọn họ đều biết người đàn ông trẻ tuổi này, nhưng bọn họ đều biết nam nhân này lúc đầu không có khả năng sẽ tới đây nhưng bây giờ hắn lại tới.

"Tiểu tử, người dường như đến nhầm nơi rồi." Ác ma nam từ tóc vàng cũng đang nhìn nam nhân trẻ tuổi mới xuất hiện, giọng nói mơ hồ có sự giễu cợt thích thú.

"Hạ Chí, cậu tới nơi này làm cái gì?" Mỹ nữ váy đỏ nhìn không được đành mở miệng, cô nhìn nam nhân trẻ tuổi này có chút phức tạp, nói giọng nói mơ hồ còn có một chút lo lắng.

"Tôi không nên tới sao?" Nam nhân trẻ tuổi nhìn mỹ nữ váy đỏ và nói bằng giọng điệu bình tĩnh cùng ánh mắt lạnh nhạt.

"Nhưng sao cậu lại tới nơi này? Cậu căn bản là không có..." Mỹ nữ váy đỏ còn muốn nói thêm điều gì nữa.

Nhưng vào lúc này, thanh âm kinh ngạc của ác ma vang lên: "Hạ Chí? Tiểu tử, này là người đã từng được gọi là thiên tài đệ năng giả Hạ Chí sao? Mười bảy tuổi đã trở thành đệ năng giả mạnh nhất Hoa Hạ, danh hiệu Nhân Hoàng Hạ Chí là đây ư?"

"Không sai, tao là Hạ Chí." Nam nhân trẻ tuổi nhìn ác ma: "Mày đã không muốn đợi tại Địa Ngục. Vậy hôm nay tao sẽ tiến mày về Địa Ngục."

"Ha ha ha ha..." Ác ma cười phá lên đến mấy chục giây sau mới ngừng lại được, "Thằng nhóc, Hoa Hạ đám các người đều là người ngu ngốc như vậy sao? Các người ngoại trừ khoác lác, còn biết cái gì nữa? Muốn đưa tao xuống Địa Ngục sao? Chỉ mình mày ư? Ha ha ha ha..."

- "Hạ Chí, đến cùng cậu có biết mình đang làm cái gì hay không? Bọn tôi bốn người đều không phải là đối thủ ác ma, cậu bây giờ làm sao có thể đánh thắng được hắn? Cậu cũng không phải chính mình của bốn năm trước nữa!" Mỹ nữ váy đỏ nhin không được mở miệng, kể cả những người khác đều cảm thấy Hạ Chí quả thực là đang nói mơ, hắn làm sao có thể đánh thắng được cường đại ác ma?

Hạ Chí đã từng là dị năng giả mạnh nhất Hoa Hạ. Nhưng vào bốn năm trước, toàn bộ dị năng Hạ Chí đã tàn phế, người đã từng có danh hiệu Nhân Hoàng thiên tài dị năng giả từ khi còn rất trẻ, bây giờ ngay cả người bình thường cũng không bằng!

"Quả thực tôi không phải là tôi bốn năm trước." Hạ Chí chậm rãi bước qua bốn người: "Cho nên bây giờ tôi có thể thoải mái đưa ác ma xuống Địa ngục."

Hai chữ Địa ngục vừa ra khỏi miệng, ác ma cười như điên như dại bỗng trở nên im bất, mà Hạ Chí không có dấu hiệu nào đang xuất hiện trước mặt ác ma, hắn một tay bóp lấy cổ ác ma, nhìn qua hắn như đang nhẹ nhàng cầm cây viết một cách dễ dàng.

Mỹ nữ váy đỏ ngây dại, khắp khuôn mặt hiện vẻ không thể tin vào điều mình thấy, mà ba người bên ngoài cũng giống như vậy, trong mắt đều khó mà tin được, điều này, điều này sao có thể?

"Mày, mày thế mà..." Ác ma tràn đầy sợ hãi, nhưng hắn lại không thể nói hết câu.

Rắc!

Tiếng vang lạnh lạnh truyền vào trong tai mọi người, Hạ Chí đã bóp nát cổ họng ác ma, rồi sau đó buông lỏng tay, thi thể ác ma rơi xuống mặt đất.

Ở Sơn Cốc đang có chút yên tĩnh đáng sợ, bốn người mỹ nữ váy đỏ dường có chút khó khăn để tiếp nhận sự thật trước mắt. Hạ Chí tàn phế dị năng như vậy lại đem dị năng giả ác ma mạnh nhất phương Tây bóp chết như một con kiến sao?

- "Bốn người các người có thể đi." Hạ Chí quay người nhìn bốn người và chậm rãi nói.

- "Hạ Chí..." Mỹ nữ váy đỏ mở miệng như muốn nói điều gì.

- "Cút!" Hạ Chí đột nhiên nổi giận rồi rống to lên một tiếng, trên người cũng đột nhiên tỏa ra một khí tức vô cùng mạnh có mùi vị giết chóc và bạo ngược. Trong nháy mắt, bốn người này như muốn nghẹt thở!

Bốn người hai mặt nhìn nhau, sau đó yên lặng quay người để chuẩn bị rời đi.

- "Mang thi thể ác ma đi. Nhớ kỹ rằng tôi không muốn bất kỳ ai nhắc đến tôi, ác ma là do bốn người các người giết, không liên quan gì tới tôi!" Thanh âm lạnh lùng của Hạ Chí vang lên lần nữa.

Chưa đến mười giây, bốn người cùng thi thể ác ma từ trong sơn cốc biến mất.

Hạ Chí thu lại khí tức trên thân, hắn chậm rãi đi đến bên cạnh đầm nước.

- "Lão sư, tôi tới muộn." Hạ Chí khắp khuôn mặt toàn là bi thương, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt. Cuối cùng thì một giọt nước mắt đã rơi xuống hòa vào đầm nước trong veo kia.

Hồi lâu sau, Hạ Chí bình tĩnh trở lại. Trên tay hắn có nhiều tấm hình. Chủ nhân những tấm ảnh là một cô gái rất xinh đẹp.

"Lão sư, tôi biết tôi sẽ không bỏ được cô ấy, tôi sẽ đi tới cô ấy và chờ cô ấy." Hạ Chí nhẹ nhàng nói: "Một ngày nào đó, cô ấy sẽ đến gặp tôi."

Đem ảnh chụp cất vào, Hạ Chí từ bờ đầm đột nhiên biến mất.

Thời gian trôi qua nhanh, bây giờ đã là đầu tháng Chín.

Tại vùng duyên hải Phương Nam, một thành phố bên cảng yên ắng là cao trung Minh Nhật.

Hạ Chí lẳng lặng đứng ở cửa trường học, nhìn xem mấy chữ Cao Trung Minh Nhật lớn kia lại nhớ đến hình dáng cao quý xinh đẹp ấy, rồi một ánh nhìn bi thương khó nén lóe lên trong mắt một cái rồi biến mất.

- "Lão sư, lần này tôi đã không tới chậm." Hạ Chí thấp giọng: "Tôi sẽ bảo vệ cô ấy thật tốt."

Trên mặt Hạ Chí đột nhiên xuất hiện một nụ cười có chút xán lạn. Sau đó, hắn liền bước chân đi tới cửa chính Cao Trung Nhật Minh.

Mấy phút sau, tại phòng làm việc của hiệu trưởng, cô giáo xinh đẹp trẻ tuổi nhưng lạnh lùng như băng của trường đang dùng ánh mắt hồ nghi nhìn về phía nam tử trẻ tuổi: "Cậu khẳng định là muốn nhận làm giáo viên thể dục?"

Đối với chàng trai mặc âu phục trẻ tuổi này, Thu Đồng đã có nhìn sơ qua lý lịch rồi, người này lý lịch gần như hoàn mỹ, tốt nghiệp ở Trường Sư Phạm, từng ra nước ngoài du học, đã từng 3 năm ở những vùng nơi nghèo khó dạy học, có thể nói, bất luận đến trường học nào cũng có thể nhận được một công việc tốt, thế quái nào mà cậu ta lại nhận làm giáo viên dạy thể dục?

- "Đương nhiên, tôi nghĩ rất kĩ rồi." Nam tử trẻ tuổi mỉm cười.

- "Như vậy, nói cho tôi biết, tại sao cậu lại đến đây làm giáo viên thể dục?" Thu Đồng trực tiếp hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Tôi tới đến nhận làm giáo viên thể dục

- "Thu hiệu trưởng, cô hẳn là nhìn qua lý lịch của tôi. Trong ba năm qua, tôi một mực bôn ba ở các nơi giảng dạy. Nói thật là tôi hơi mệt và cũng muốn nghỉ ngơi một chút, nhưng tôi lại nghĩ có thể trợ giúp bọn nhỏ nhiều hơn nữa. Mà ở thành phố Thanh Cảng này, Cao Trung Nhật Minh hẳn là cần trợ giúp học sinh nhiều nhất." Nam tử trẻ tuổi mỉm cười: "Về phần lựa chọn giáo viên thể dục, kỳ lạ thật, trong ba năm qua, tôi phát hiện những trẻ nghèo khó ở những vùng tôi dạy thích nhất học thể dục. Tôi tin tưởng học sinh nơi này cũng sẽ thích môn học này nhất."

Thu Đồng nhìn chăm chăm nam tử trẻ tuổi. Mười giây sau đó, cô ta đột nhiên nói: "Tiền lương ba ngàn, bao gồm cả ăn và ngủ, có làm hay không?"

- "Ba ngàn?" Nam tử trẻ tuổi khẽ giật mình: "Việc này có thể làm thêm giờ được không?"

Ba ngàn tiền lương cho công việc này ở Thanh Cảng quả thật hơi thấp. Hiện nay ngay cả giá phòng Tam Hoàn bên ngoài cũng đã lên đến ba vạn nữa đó.

- "Xin thứ lỗi, cậu không thể làm thêm giờ. Tình trạng kinh doanh trường chúng tôi không được tốt cho lắm và cần phải tiết kiệm chi tiêu." Giọng điệu Thu Đồng có chút lạnh nhạt: "Huống chi, mặc dù ba ngàn không nhiều, nhưng tôi nghĩ, so với dạy ở những nơi đó thì số tiền này nhiều lắm rồi."

Nét mặt nam tử trẻ tuổi trầm ngâm một hồi. Nhưng cuối cùng, hắn lại nhẹ gật đầu: "Được rồi, Thu hiệu trưởng. Với tôi mà nói, tiền lương cũng không phải là quan trọng nhất, tôi chỉ muốn giúp đỡ bọn nhỏ thôi."

- "Tốt lắm." Bên trên gương mặt lạnh lùng kia của Thu Đồng xuất hiện một nụ cười nhân hậu: "Kim Hùng lão sư, chào mừng cậu gia nhập Cao Trung Nhật Minh."

Thu Đồng vừa nói chuyện vừa đứng dậy, cùng lúc đó đưa ra đôi tay trắng ngần của mình ra. Hiển nhiên là định bày tỏ lễ phép để chào mừng vị giáo viên thể dục mới.

- "Cảm ơn, cảm ơn hiệu trưởng xinh đẹp, tôi nhất định sẽ làm một giáo viên thể dục đạt tiêu chuẩn, sẽ quan tâm bạn học và đồng nghiệp, quan tâm hiệu trưởng xinh đẹp chúng ta hơn!" Nắm tay Thu Đồng thật chặt, trong thanh âm dường như cũng tràn ngập hương vị cảm kích.

Gương mặt đẹp lạnh lùng kia của Thu Đồng lại tràn đầy kinh ngạc. Nhưng kinh ngạc lại chuyển thành tức giận rất nhanh, đôi mắt đẹp phun ra lửa nhìn trước nam nhân, tức giận chất vấn: "Cậu là ai? Ai phái cậu đến đây? Mau buông tôi ra!"

Người đang nắm chặt lấy đôi tay này chính là một nam nhân trẻ tuổi khác, cũng không phải là người tên Kim Hùng đang nói chuyện nãy giờ, đâu ra từ trên trời rơi xuống bay vào nói như thật.

Người này tương đối cao, Thu Đồng mang giày cao gót mới bằng được tên này. Thu Đồng biết mình cao 1m75 và giày cao gót của cô là 6 centimet. Trong mắt Thu Đồng, nam nhân này ngoại trừ việc tương đối cao, đơn giản là không còn gì khác!

Nhìn cách hắn ăn mặc, không nhìn ra nhãn hiệu áo thun hơn nữa cùng với quần jean nhiều nếp nhăn chưa ủi, so sánh với giày Tây của Kim Hùng thì khác biệt một trời một vực. Mà trên mặt người này lại nở nụ cười bất cần đời, dù thế nào cũng làm cô cảm thấy chán ghét. Cho dù hắn mang theo mắt kính, nhưng cô vẫn có thể cảm giác được ánh mắt khó chịu của hắn, cô dám chắc là tên này đang nhìn về nơi không được phép nhìn.

Mà điều ghê tởm nhất chính là, tên đáng chết này đang nắm thật chặt tay của cô, không thả ra chút nào.

Thậm chí là nàng có gãy mấy lần nhưng hắn ta vẫn không chút cảm giác gì.

"Cậu là ai? Mau buông Thu hiệu trưởng ra!" Kim Hùng phía bên kia cũng tức giận, trước mặt mọi chuyện đều yên ổn, tự nhiên đâu chui ra cái tên phá rối này?

- "Ồ, thật xin lỗi. Xin thứ lỗi Thu hiệu trưởng, tôi quên giới thiệu mình. Tôi là Hạ Chí, chính là Hạ Chí trong 24 tiết khí." Nam tử vẫn đang cầm tay Thu Đồng, trên mặt vẫn cười hi hi: "Đúng rồi, Thu hiệu trưởng, chúng ta rất hữu duyên, tôi họ Hạ cô họ Thu. Nếu cô đổi tên gọi là Thu Phấn, vậy chúng ta thì càng có..."

- "Im miệng!" Thu đồng không thể nhịn được nữa rống lên, cô tức đến mức kịch liệt: "Lập tức buông tay tôi ra!"

"Ồ, tôi quên mất, xin lỗi." Hạ Chí rút cục lấy lại tinh thần, buông lỏng tay Thu Đồng ra. Hắn còn nói thêm một câu sau đó: "Vốn dĩ tay cô mềm mại không

xương nên tôi cứ cho rằng mình không cầm nắm bất cứ thứ gì trong tay."

- "Tôi chẳng cần biết cậu là ai và cũng mặc kệ cậu tới để làm gì. Giờ tôi cho cậu ba giây, lập tức biến mất khỏi phòng làm việc của tôi. Nếu không, tôi sẽ trực tiếp báo cảnh sát!" Thu Đồng căn nhắc, chẳng biết tại sao người tự xưng Hạ Chí này lại xông vào đây gây phiền phức!

- "Mau đi ra, nếu không tôi sẽ không khách khí với cậu đâu!" Vừa nộp đơn xin làm giáo viên thể dục thành công nhưng Kim Hùng cảm thấy mình nên bắt đầu đóng vai hộ hoa sứ giả.

Hạ Chí vẫn không để ý đến Kim Hùng, xem Kim Hùng hoàn toàn không tồn tại. Nhưng nụ cười trên mặt hắn đã biến mất, rồi hắn nhìn Thu Đồng bằng một bộ dạng nghiêm túc: "Thu hiệu trưởng, tôi tới để nộp đơn làm giáo viên thể dục."

- "Thứ nhất, tôi không cần giáo viên thể dục. Thứ hai, nếu như tôi cần, tôi cũng sẽ không mời loại người như cậu làm thầy!" Thu Đồng lạnh lùng nhìn Hạ Chí, nhìn thấy tên này, cô lại thấy việc lựa chọn Kim Hùng là đúng. Bởi vì so sánh mới thấy được sự chênh lệch, so sánh Hạ Chí với giáo viên thể dục Kim Hùng càng hiện ra sự khác biệt.

"Không, cô cần giáo viên thể dục." Hạ Chí nhìn thẳng vào đôi mắt Thu Đồng bằng vẻ mặt thành thật: "Hơn nữa, cô nhất định sẽ đồng ý."

Nói xong lời này, Hạ Chí quay đầu nhìn về phía Kim Hùng. Ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh lùng, giọng điệu cũng có chút lạnh: "Trong vòng ba phút nữa, cảnh sát sẽ đến ngôi trường này, cho nên lúc này anh mau tự thú đi."

- "Cậu lại nói hươu nói vượn cái gì vậy?" Kim Hùng có chút tức giận nhìn Hạ Chí.

- "Vào thời điểm anh du học tại Mỹ và dùng tên gọi Kim Henri, ba năm trước đây, anh dính líu với tội ấu dâm bị cảnh sát nước Mỹ điều tra thì anh trốn về Hoa Hạ. Lúc đầu dùng cái tên Kim Hùng, mà trong ba năm trước, anh giả vờ dạy và ra tay với những đứa bé đáng thương, anh cho rằng không ai biết anh đã làm gì sao? Nhưng thật đáng tiếc, tôi đã điều tra rõ ràng về anh." Hạ Chí lạnh lùng nhìn Kim Hùng: "Thế nào? Bây giờ những đứa bé ở vùng núi kia đã không thể để cho tên biến thái thủ tính như anh đạt được thỏa mãn và anh bắt đầu chuẩn bị nhắm học sinh cấp ba mà ra tay sao?"

Thu Đồng mặt biến sắc, nhìn Kim Hùng bằng ánh mắt sắc bén. Nàng thật kỳ lạ, vốn cảm thấy Kim Hùng tới chỗ này làm giáo viên thể dục là không quá bình thường, mà bây giờ, cứ cho việc nàng đối với Hạ Chí không có chút thiện cảm, nhưng khi Hạ Chí nói tới những lời này, không giống như những lời nói bịa ra không có căn cứ.

- "Cậu, cậu..." Kim Hùng sắc mặt trở nên tái nhợt trong nháy mắt.

- "Mặc kệ anh muốn chạy trốn hay là tự thú, thời gian của anh cũng không còn nhiều lắm." Hạ Chí lạnh lùng nói.

Kim Hùng theo bản năng nhìn Hạ Chí một chút. Sau đó, hắn đột nhiên chuyển hướng nhìn từ bên ngoài phòng làm việc chạy ra.

- "Đừng để hắn trốn..." Thu Đồng theo bản năng hô lên, chưa dứt lời thì nàng cũng đã im lặng. Bởi vì nàng đã thấy đáng người có vẻ gầy yếu của Hạ Chí chạy đến cửa phòng làm việc ôm Kim Hùng trở về giống như ôm gà con!

Hạ Chí đem Kim Hùng ném xuống đất và giẫm lên ngực hắn một cước, giọng nói có nhàn nhạt giễu cợt: "Anh nghĩ tôi sẽ cho anh cơ hội chạy trốn sao?"

- "Tôi, tôi tự thú..." Kim Hùng sắc mặt trắng bệch, vừa nói vừa lấy điện thoại di động từ trong túi ra.

Hạ Chí liền giẫm lên trên điện thoại di động: "Anh suy nghĩ quá rồi, và tôi cũng sẽ không cho anh cơ hội tự thú."

- "Ách!" Kim Hùng hét thảm một tiếng, hai mắt trợn ngược rồi hôn mê. Bởi vì Hạ Chí không chỉ giẫm lên điện thoại di động của hắn, còn đạp gãy cánh tay hắn.

Không chút hoang mang dè dặt, Hạ Chí quay đầu nhìn về phía Thu Đồng, trên mặt xuất hiện nụ cười xán lạn: "Thu hiệu trưởng, lúc này, cô cần giáo viên thể dục không?"

- "Hạ tiên sinh, đừng tưởng rằng thế này tôi sẽ đồng ý, trường học của chúng tôi quả thực cần một giáo viên thể dục, nhưng tôi không cần anh tới làm giáo viên thể dục!" Thu Đồng hừ lạnh một tiếng: "Tôi rất biết ơn vì anh đã giúp tôi nhận ra bộ mặt thật của Kim Hùng, nhưng bây giờ, anh có thể đi!"

- "Hiệu trưởng tiểu thư xinh đẹp à, cô sẽ không tìm được giáo viên thể dục tốt hơn tôi đâu." Hạ Chí lắc đầu: "Tôi có thể vì cô tiết kiệm rất nhiều tiền."

- "Anh muốn nói anh không cần tiền lương sao?" Thu Đồng tức giận nói.

"Không, tôi chỉ cần năm ngàn đồng." Hạ Chí mỉm cười: "Tôi rất rẻ."

- "Năm ngàn đồng mà anh còn dám nói rẻ?" Thu Đồng lập tức giận không chỗ phát tiết: "Vừa rồi Kim Hùng chỉ cần ba ngàn đồng!"

- "Ta có thể làm chủ nhiệm lớp 12A1." Hạ Chí hỏi không chút hoang mang.

- "Lớp 12A1 có chủ nhiệm rồi." Thu Đồng lạnh lùng nói.

- "Tôi vừa rồi nhìn thấy một nữ giáo viên rất xinh đẹp từ trong phòng học lớp 12A1 khóc lóc chạy ra ngoài." Hạ Chí vẫn như cũ, dường như tất cả mọi

thứ đều trong lòng bàn tay của hắn.

"Cái gì?" Thu Đồng mặt biến sắc và đang muốn nói tiếp cái gì thì điện thoại trên bàn làm việc liên vang lên.

Thu đồng kết nối điện thoại, sắc mặt trở nên không dễ nhìn, một lát sau nàng cúp điện thoại và nhìn về phía Hạ Chí: "Anh xác nhận mình có thể đảm nhiệm được chủ nhiệm lớp 12A1 không?"

"Đương nhiên, thực tế là tôi còn có thể kiêm chủ nhiệm lớp 12A6." Hạ Chí mỉm cười.

Thu đồng sắc mặt lại là biến: "Anh có ý định gì? Thầy Ba Hồ A6 chẳng lẽ..."

"Nói đến vị thầy Hồ thật rất đáng thương." Hạ Chí lúc này lại thờ dài, một vẻ mặt đồng tình: "Vì nuôi bạn gái của mình, hắn cần công việc lương cao. Vì một vạn tiền lương, hắn trở thành chủ nhiệm lớp 12A6. Sau đó, bạn gái xinh đẹp của hắn bị học sinh của mình chia tay, thật sự là thảm kịch nhân gian!"

Gương mặt xinh đẹp của Thu Đồng nén lại, cầm điện thoại lên, thông qua một cái mã số, nàng liền xác nhận Hạ Chí lời nói rất nhanh. Điều này khiến nàng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, người gọi là Hạ Chí này làm sao biết được sự tình ở trường còn rõ ràng hơn so với nàng?

"Thu hiệu trưởng, hai chức chủ nhiệm lớp kiêm giáo viên thể dục, vốn phải cần ba người và tổng tiền lương là 2 vạn. Hiện tại, tôi chỉ cần năm ngàn đồng một tháng vì cô tiết kiệm hai vạn. Chuyện tốt như vậy thì cô nhất định sẽ không cự tuyệt chứ?" Thanh âm Hạ Chí lần nữa truyền vào tai Thu Đồng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Tôi không có bị cận

Đôi mắt đẹp của Thu Đồng nhìn chăm chăm vào Hạ Chí có chút do dự.

Cô vừa mới tốt nghiệp từ Đại Học Harvard. Bởi vì ông nội qua đời mà trở về thành phố Thanh Cảng. Sau đó, nàng phải tiếp nhận ngôi trường này, vì nơi này là nơi tâm huyết cả đời của ông nội cô. Chỉ là sau khi cô thật sự tiếp nhận thì mới phát hiện ngôi trường này đã lỗ vốn mấy năm liên tục, gần như phải đóng cửa, nhưng cô không thể không tiếp nhận, cô nhất định phải kéo lại.

Lớp 12A1 và 12A6 là hai lớp đặc biệt nhất của Cao Trung Minh Nhật, chủ nhiệm hai lớp này luôn nhận được tiền lương cao ít nhất là 10 vạn. Nếu tên trước mắt này thật sự có thể kiêm chủ nhiệm hai lớp này thì một năm có thể tiết kiệm mấy chục vạn, có thể nói là có lợi khá cao.

Từ khi Hạ Chí xuất hiện cho đến bây giờ, không hiểu sao Thu Đồng lại có thành kiến với người này. Dù cho Hạ Chí đã vạch trần tên Kim Hùng biến thái kia, nhưng trong tiềm thức Thu Đồng luôn cảm thấy Hạ Chí là lưu manh. Mặc dù lý trí Thu Đồng nói rằng cần phải thuê người này, bởi vì hắn có thể tiết kiệm tiền cho cô. Nhưng xét về mặt tình cảm thì cô vẫn không muốn mời người này.

"Mắt cậu bị cận thị nên không thích hợp làm giáo viên thể dục!" Thu Đồng nhìn mắt kính của Hạ Chí, cuối cùng cũng tìm được lý do để cự tuyệt.

"Hiệu trưởng Thu đã hiểu lầm rồi, tôi không có bị cận thị." Hạ Chí đáp lại đàng hoàng.

"Không phải bị cận thị, tại sao cậu mang mắt kính?" Thu đồng tức giận nói, người này quả thực đang nói lời bịa đặt!

"Mang theo mắt không có nghĩa là cận thị, giống như hiệu trưởng xinh đẹp mặc quần áo cũng không có nghĩa là thân hình cô không đẹp." Hạ Chí rõ ràng đang đùa giỡn, nhưng hắn vẫn rất nghiêm túc.

"Cậu nói cái gì vậy?" Thu đồng cho là mình nghe lầm, có dạng so sánh như thế này luôn à?

"Tôi muốn nói rằng mang theo mắt kính chỉ là để che giấu ánh mắt không người nào chống cự được, giống như cô mặc quần áo chỉ là để che giấu dáng người gọi cảm không ai chống cự được." Hạ Chí vẫn nghiêm túc nói, nhưng lúc này Thu Đồng tin chắc người đang nhìn chăm chăm trên người cô qua chiếc kính mắt kia là người cực kì xuất sắc.

"Lưu manh!" Thu Đồng không thể nhịn được nữa: "Cậu cút ra ngoài cho tôi!"

"Hiệu trưởng Thu, tôi chỉ là ca ngợi cô mà thôi." Hạ Chí lộ rõ bộ mặt vô tội. Vị hiệu trưởng lạnh lùng chẳng những có vẻ ngoài xinh đẹp mà dáng người cũng cực kì xuất sắc. Dù cho cô mặc đồ công sở, nhưng lại không cách nào che giấu những đường cong trước ngực.

"Cậu không cút đi thì tôi sẽ báo cảnh sát!" Thu đồng tức giận: "Cho dù cậu không cần tiền lương, tôi cũng không mời dạng lưu manh như cậu tới làm giáo viên đâu!"

"Tôi là người thành thật như thế mà cũng bị gọi là lưu manh." Hạ Chí thờ dài: "Làm nam nhân thật là khó!"

- "Cút..." Thu đồng chỉ vào cổng, vừa nói có chút tức giận. Nhưng vào lúc này, cửa văn phòng đột nhiên bị phá tan và một nữ nhân xông vào.

- "Hiệu trưởng, hiệu trưởng! Không xong rồi, cô Lý muốn nhảy lầu!" Cô gái này đang hô hào trong hoảng loạn.

- "Cái gì? Ở đâu? Đi mau!" Thu đồng giật mình. Không đoái hoài tới Hạ Chí, cô vội vàng chạy ra ngoài.

Hôm nay là thứ năm ngày 3 tháng 9, hiện tại là 10 giờ sáng và Cao Trung Minh Nhật đã chính thức khai giảng. Bây giờ chính là thời gian nghỉ giữa khóa buổi sáng.

Hiện tại không ai sử dụng thời gian cả, tất cả thầy trò học ở phía dưới đều ngẩng đầu nhìn lên phía trên. Có một cô gái mặc váy đang ngồi trên mái nhà có rào chắn.

- "Đừng tới đây, các người đừng tới đây!" Giọng cô ấy nghẹn ngào, có chút kích động và cũng có thể nhảy xuống bất kì lúc nào.

Dưới lầu, mọi người xôn xao ầm ĩ.

- "Đó là ai vậy? Học sinh lớp nào thế?"

- "Không phải học sinh đâu, cô ấy là giáo viên đó."

- "Giáo viên sao? Nhìn cô ấy rất xinh đẹp."

- "Đúng vậy, đáng người cô ấy rất cân đối, tôi đã xem qua ảnh riêng tư của cô ấy, tuyệt vời lắm luôn!"

- "Hả? Cậu làm sao mà thấy được?"

- "Trên mạng khắp nơi đều có mà!"

- "Không sai, tôi cũng nhìn thấy. Cô ấy tên là Lý Phương, là chủ nhiệm lớp quái thai. Sau đêm hôm qua, không biết từ lúc nào mà hình riêng tư được chụp lại lan truyền trên mạng, nghe nói do chính đám quái thai kia làm, cho nên bây giờ người ta mới muốn nhảy lầu..."

- "Những người trong lớp quái thai kia bị bệnh à? Chủ nhiệm lớp vừa xinh đẹp vóc dáng lại cân đối thế mà cũng muốn đuối đi..."

- "Cũng không phải, nếu không thì tại sao bọn họ lại gọi là quái thai?"

Lớp 12A1 của Cao Trung Minh Nhật là một lớp thất bại, lớp học mà mỗi người đều có thể được gọi là thiên tài ở phương diện nào đó. Lớp này lúc đầu được gọi là lớp thiên tài, nhưng bây giờ lớp này được xưng là lớp quái thai. Lớp này ngoài mặt là thiên tài nhưng tất cả đều là quái thai.

Mà trên lầu cao nhất, thầy chủ nhiệm tận tình khuyên Lý Phương: "Cô giáo Lý, đây không phải lỗi của cô. Nếu vì sai lầm của người khác mà trừng phạt mình bằng cách nhảy xuống, thật sự không đáng đâu! Cô còn rất trẻ, vừa tốt nghiệp đại học thôi. Cô còn có thanh xuân và tương lai tốt đẹp, chỉ vì một chút chuyện nhỏ mà lại nghĩ quẩn sao? Cô có nghĩ đến cha mẹ của cô không? Tôi cũng có con gái tuổi tác không chênh lệch cô mấy, nếu con bé có bị bệnh gì, tôi sẽ sốt ruột vô cùng. Nếu cha mẹ cô biết cô đã xảy ra chuyện, bọn họ sẽ phải làm gì nửa đời sau? Nghe tôi đi, hãy mau xuống đây..."

Thầy chủ nhiệm thật biết khuyên nhủ người khác. Chỉ tiếc là lúc này những lời đó dường như cũng không hiệu quả gì. Lý Phương vẫn ngồi ở kia không nói gì và cũng không muốn xuống, chỉ là không ngừng lau nước mắt.

Thu Đồng cũng đã đi lên mái nhà nhưng cô cũng không nói lời nào. Khuyên người khác những chuyện thế này không phải là điểm mạnh của cô, thầy chủ nhiệm thích hợp hơn so với cô. Nếu như thầy chủ nhiệm cũng không thể khuyên ngăn Lý Phương, cô tin chắc rằng mình đi khuyên cũng không có hiệu quả gì.

Thu Đồng cũng nhìn thấy hiệu quả lời khuyên bảo của thầy chủ nhiệm rất có hạn, điều này khiến cô có chút lo lắng. Cao Trung Minh Nhật hiện tại đang gặp nhiều khó khăn, nếu lại xuất hiện chuyện giáo viên nhảy lầu, trường học này còn có thể duy trì được nữa hay không.

- "Thật sự đáng, vừa mới tốt nghiệp đại học, hăng hái muốn làm giáo viên giảng dạy. Ngay cả lớp quái thai tên tuổi cũng không dọa nổi cô, cuối cùng lại bị mấy tấm ảnh chụp xinh đẹp đánh bại." Âm thanh quen thuộc truyền đến tai Thu Đồng: "Tại sao lại muốn nghĩ quẩn? Chính là do mấy tấm ảnh nội y mà thôi, cũng không phải là chưa gặp loại người này."

- "Cậu cảm miệng giúp tôi được không?" Thu Đồng quay đầu nhìn Hạ Chí, sao tên này lại bám dai như đĩa thế?

- "Tôi nghĩ rằng hai phút sau cô ta sẽ nhảy xuống." Hạ Chí không ngậm miệng và thật thà nói ra.

- "Ngậm cái miệng xui xẻo của cậu ngay!" Thu Đồng kích động muốn đập Hạ Chí một cước xuống lầu. Người này từ khi xuất hiện đến giờ, mỗi lời nói mà cậu ta nói ra đều làm cô tức giận.

- "Đây là một phán đoán hợp lý. Nhìn tư thế hiện tại cho thấy cô ta không có chút dự định lui về. Nét mặt cô ta cũng nói rằng cô đã quyết định rồi. Cô ta sợ dĩ chưa có nhảy xuống thực ra là bởi vì sâu trong nội tâm của cô ta cũng không muốn nhảy. Nhưng một điều đáng tiếc là cô ta không hề biết gì về điều này." Hạ Chí nói ra không chút hoang mang: "Tóm lại, bây giờ chỉ cần cứu cô ta về thì cô ta sẽ không nhảy lầu nữa. Hiệu trưởng xinh đẹp, cô biết bây giờ cô cần làm gì chưa?"

- "Tôi đã báo cảnh sát và đội phòng cháy chữa cháy sẽ đến ngay lập tức. Bọn họ sẽ ở dưới lầu dùng nệm khí đỡ lấy cô Lý." Thu Đồng hừ lạnh một tiếng, người này chán ghét vẫn hoàn chán ghét. Nhưng những lời hắn nói ra dường như đúng sự thật, nghe vẫn có chút căn cứ không phải là thêu dệt vô cớ.

- "Đội phòng cháy chữa cháy cần ít nhất năm phút mới có thể đến kịp. Người bây giờ cô cần cũng không phải là bọn họ." Hạ Chí vẫn không chút hoang mang.

- "Vậy cậu nói tôi cần gì?" Thu Đồng phẫn nộ nhìn Hạ Chí và hỏi.

- "Người cô cần bây giờ là một người đẹp trai có năng lực, dũng khí, phong độ làm giáo viên thể dục." Hạ Chí lộ vẻ mặt thành thật và cuối cùng hắn bổ sung thêm ba chữ: "Chính là tôi."

- "Cậu nghĩ mình đẹp trai sao?" Thu Đồng nhin không được liền mĩa mai, người này tự luyện đến mức mất trí rồi.

Dừng lại một chút, sau đó Thu Đồng lại hỏi một câu: "Lời này của cậu có ý gì? Cậu có thể ngăn cản cô Lý nhảy lầu sao?"

- "Nếu như tôi là giáo viên thể dục, tôi nhất định có thể ngăn cản cô ta." Hạ Chí hồi đáp rất nghiêm túc.

- "Cậu!" Thu Đồng hiểu ra ngay lập tức, vào lúc này mà hắn còn ra điều kiện với cô!

Thu Đồng cắn răng rồi hít vào một hơi, cổ nén tức giận trong lòng: "Được thôi, nếu cậu có thể cứu cô Lý, tôi sẽ thuê cậu!"

- "Tiền lương là sáu ngàn." Hạ Chí cười rạn rở.

- "Cậu đúng là thừa nước đục thả câu!" Thu Đồng bị chọc tức, người này trước đó nói chỉ cần năm ngàn mà lúc này lại tăng thêm một ngàn đồng!

- "Hiệu trường à, sinh mạng là vô giá." Hạ Chí nghiêm túc nói.

Thu Đồng lại muốn đập Hạ Chí xuống lầu, nhân mạng là vô giá mà hắn không biết xấu hổ lại còn ra giá?

- "Được rồi, sáu ngàn thì sáu ngàn, mau cứu người đi!" Thu Đồng quyết định nhanh chóng. Nhưng chẳng biết tại sao trong tiềm thức cô thực sự tin tưởng Hạ Chí có thể cứu được người. Có lẽ là bởi vì trước đó cô nhìn thấy Hạ Chí giải quyết Kim Hùng dễ như trở bàn tay.

Tiếng cảnh báo đột nhiên truyền đến từ đằng xa, đó là xe cứu hỏa đang đi về hướng này. Mà âm thanh này dường như đã làm Lý Phương đang ngồi trên rào chắn chuẩn bị nhảy lầu giật mình. Thân thể của cô lung lay, dưới lầu lập tức thốt lên một hồi. Thầy chủ nhiệm cũng vội vàng hô to: "Lý Phương, đừng xúc động! Cô không nên nhảy, tuyệt đối đừng nhảy..."

Thầy chủ nhiệm còn chưa hô xong thì Lý Phương liền biến mất trong tầm mắt thầy. Thầy chủ nhiệm lập tức tròn tròn mắt. Cô ấy thật sự nhảy xuống sao?

Thầy chủ nhiệm cảm thấy bất lực, lấy hai tay che mặt rồi ngồi sập xuống đất. Trong đầu chỉ có một ý nghĩ rằng trường học sẽ đến hồi kết.

- "Không muốn..." Thu đồng cũng phát hiện tiếng của Lý Phương hô lên hai chữ, sau đó biến mất trong tầm mắt cô. Thu Đồng rất bối rối.

Trong nháy mắt, Thu Đồng đột nhiên muốn khóc. Trường học chỉ mới khai giảng mấy ngày, nơi mà ông nội cô đã dốc hết tâm huyết để xây dựng, bây giờ lại hủy hoại trong tay cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Giáo Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Tùy thời đều có thể phục vụ cô

Tiếng ồn ào từ dưới lầu truyền lên, Thu Đồng có chút hỗn loạn trong đầu. Trường hợp như vậy đối với cô mà nói, thực ra là lần thứ nhất, cô căn bản không có kinh nghiệm để xử lý loại tình huống này.

- "Cố lên!"

- "Nắm chặt vào!"

...

Đột nhiên, Thu Đồng cảm thấy có điều gì đó không đúng, tại sao tiếng "cố lên" được hô lên? Cho dù người máu lạnh đến cỡ vũ người khác nhảy lầu thì cũng sẽ không hô "cố lên" khi Lý Phương đã nhảy lầu?

Theo bản năng, cô nhìn về phía nơi Lý Phương nhảy, Thu Đồng không khỏi ngẩn ngơ. Nơi đó có thêm một người, không phải ai khác mà chính là Hạ Chí.

Thu đồng lập tức có chút kích động rồi giẫm lên giày cao gót của cô, cứ như một kiện tướng, chạy đến rìa mái nhà với tốc độ nhanh nhất có thể và nhìn xuống dưới, cô liền mừng rỡ không thôi. Đúng như cô suy đoán, Lý Phương không rơi xuống và được Hạ Chí đã bắt lấy Lý Phương bằng một tay!

- "Nhanh, mau kéo người lên!" Thu đồng vội vàng thúc giục và còn lại gần muốn hỗ trợ.

- "Xin chào cô Lý, tôi là giáo viên thể dục mới Hạ Chí." Hạ Chí lúc này lại không chút hoang mang và chào hỏi Lý Phương.

- "Xin-xin chào..." Lý Phương sắc mặt tái nhợt và hàm răng run lên, hẳn là rất sợ hãi.

- "Cậu mau kéo người lên mau, đừng nói với tôi là cậu kéo không nổi nhé, tôi biết cậu rất khỏe!" Thu Đồng có vẻ hơi nổi nóng, lưu manh này không biết chọn thời điểm mà đi tán tỉnh cô nàng sao?

- "Cô Lý à, cô có muốn chào hỏi học sinh ở phía dưới hay không?" Hạ Chí không nghe Thu Đồng, mà chỉ rất nghiêm túc hỏi thăm Lý Phương.

Lý Phương quay đầu nhìn dưới lầu theo bản năng rồi sau đó vội vàng ngẩng đầu lên, sắc mặt càng thêm tái nhợt, nét mặt càng lộ vẻ sợ hãi: "Rồi, kéo tôi lên với..."

- "Sẽ không nhảy lầu lần nữa chứ?" Hạ Chí vẫn hỏi rất nghiêm túc.

- "Sẽ không, không đâu!" Lý Phương vội vội vàng vàng trả lời.

- "Rất tốt." Hạ Chí cười xán lạn, tay phải đột nhiên dùng lực, kéo Lý Phương lên.

- "Ồ..." Dưới lầu reo hò. Hạ Chí lại có cảm giác trong ngực có gì đó mềm mại, Lý Phương vừa mới kéo lên liền tê liệt rồi ngã trực tiếp vào ngực hắn.

Lý Phương thực sự rất xinh đẹp, dáng người cũng không tệ. Được ôm mỹ nữ như thế này, cảm giác không tệ chút nào. Nhưng Hạ Chí lại đem Lý Phương đây tới Thu Đồng: "Hiệu trưởng, tôi giao cô Lý xinh đẹp cho cô, không biết lúc nào thì tôi chính thức bắt đầu đi làm nhỉ?"

Thu Đồng nhìn Hạ Chí rồi hít vào một hơi, tâm tình có chút hồi phục lại sau khi chứng kiến sự việc này. Sau đó bình tĩnh nói: "Cậu có thể bắt đầu đi làm ngay bây giờ được không?"

- "Đương nhiên có thể thừa hiệu trưởng xinh đẹp, tôi có thể phục vụ cho cô bất cứ lúc nào." Hạ Chí mỉm cười.

- "Vậy thì tốt, chắc là cậu đã điều tra qua tình hình trường học chúng tôi. Vậy từ giờ trở đi, cậu tạm thời là chủ nhiệm lớp 12A1 và 12A6, cũng kiêm giáo viên thể dục của hai lớp này. Tôi sẽ cho cậu một ngày rưỡi để thử việc. Hôm nay là thứ năm, nếu đến trước giờ tan học ngày mai, cậu không bị bọn họ đuổi đi thì tôi sẽ cùng cậu chính thức ký hợp đồng." Thu Đồng đã giữ đúng lời hứa, nhưng trong nội tâm cô vẫn bác bỏ người tên Hạ Chí này. Cô có cảm giác rằng người này sẽ không có khả năng đối phó học sinh hai lớp kia.

Dừng lại một chút, Thu Đồng lại hỏi: "Cậu có giấy chứng nhận tư cách giáo viên không?"

- "Đương nhiên là có." Hạ Chí cười xán lạn một tiếng: "Hiệu trưởng à, tôi nghĩ bây giờ tôi nên đi chào hỏi đám học sinh của tôi."

Hạ Chí lần này không dấy dưa dài dòng nữa. Khi nói xong những lời này, hắn liền xoay người nhanh chóng rời khỏi mái nhà, biến mất khỏi tầm mắt của đám người Thu Đồng.

Tầng dạy học của Cao Trung Minh Nhật cũng không lớn. Có sáu tầng, mỗi tầng có 6 phòng học, lớp 12 cũng chỉ có sáu lớp. Trên thực tế, lớp 10 và lớp 11 đều chỉ có năm lớp, nhưng số học sinh lại giảm dần.

Phòng học lớp 12 đều nằm ở tầng một. Nghe nói là bởi vì nhân viên nhà trường cảm thấy học sinh lớp 12 áp lực sẽ lớn hơn và vì lý do an toàn nên học sinh ở lầu một sẽ tốt hơn.

Reng reng reng...

Tiếng chuông vào học vang lên, thầy trò ríu rít trở về phòng học, bởi vì sự kiện nhảy lầu mà sân trường có chút huyền ảo rồi cũng dần dần yên lặng lại. Âm thanh xe cứu hỏa đã đi xa, hiển nhiên là đang trên đường trở về báo tin. Ngược lại trong sân trường có nhiều xe cảnh sát, hai cảnh sát đang đem Kim Hùng bỏ vào trong xe cảnh sát.

Hạ Chí lẳng lặng đứng ở bậc thang tầng 1. Mà ở vị trí này cũng nằm giữa tầng 1. Từ hướng đông đến cuối hành lang chính là lớp 12A1 và hướng tây đến cuối hành lang thì là lớp 12A6.

Hạ Chí khẽ ngẩng đầu và nhìn xung quanh, cứ như vậy lẳng lặng đứng khoảng chừng mấy phút.

"Lão sư, ở thế giới kia, chắc người nhất định đã bắt đầu cuộc sống mới của mình rồi đúng không?" Một người xinh đẹp đoan trang hiện lên trước mắt hắn, Hạ Chí ghi nhớ trong lòng, một sự đau xót lóe lên trong mắt một lúc rồi biến mất. Một giây sau, trên mặt Hạ Chí xuất hiện nụ cười xán lạn: "Hiện tại, con cũng bắt đầu cuộc sống mới."

Nụ cười biến mất, Hạ Chí không buồn cũng không vui. Với bộ mặt lạnh nhạt, quay người đi về phía đông, phía trước cuối hành lang, chính là bước đầu tiên đến với cuộc sống mới của hắn. Ở nơi đó, lớp 12A1 nơi 29 đứa học sinh quái thai đang chờ hắn.

Hôm nay là ngày đầu tiên Hạ Chí tới Cao Trung Minh Nhật, nhưng hắn đã điều tra về tình huống này từ trước đó nên hắn rất vững tin. Hắn thậm chí còn hiểu rõ nơi này hơn so với cô hiệu trưởng mỏng manh Thu Đồng kia.

Để mỗi một đứa trẻ đều có ngày mai tốt đẹp.

Đây là mục đích của người thành lập Cao Trung Minh Nhật, là một chỗ có gần hai mươi năm lịch sử tư nhân Cao Trung. Cho dù là ở đô thị thành phố Thanh Cảng này, Cao Trung Minh Nhật đều có tiếng tăm lớn. Chỉ có điều, Cao Trung Minh Nhật tiếng tăm lúc này đều có những mặt xấu.

Cao Trung Minh Nhật là nơi những học sinh được lựa chọn.

Đây là Cao Trung Minh Nhật theo lời quảng cáo, nhưng thực tế là Cao Trung Minh Nhật là nơi những học sinh lựa chọn cuối cùng, nói đơn giản hơn là những học sinh ở nơi này các trường khác đều không cần.

Cao Trung Minh Nhật tổng cộng có 16 lớp, tổng số học sinh là 700 người. Ước chừng có hơn 400 người đều có đến từ 3 trường học xử lý vì vi phạm nội quy. Mà những học sinh lập biên bản một lần cuối đều là bị khuyên nhủ hoặc là bị đuổi trực tiếp. Tất cả các trường học khác ở Thanh Cảng, bao gồm cả trường học tư nhân cũng không muốn tiếp nhận bọn họ. Nói cách khác, tại thành phố Thanh Cảng, Cao Trung Minh Nhật chính là lựa chọn cuối cùng của họ.

Đương nhiên, cũng không phải tất cả học sinh Cao Trung Minh Nhật đều có vấn đề, cũng có khoảng hơn hai trăm người là ổn. Sở dĩ đến Cao Trung Minh Nhật học là bởi vì nghèo quá.

Cao Trung không phải giáo dục miễn phí, học phí cộng thêm chi phí sinh hoạt. Một năm chi phí thực sự cũng không ít. Những gia đình nghèo khó đều thanh toán không nổi. Nhưng ở Cao Trung Minh Nhật thì những học sinh như vậy có thể hoàn toàn không cần đóng tiền học. Không sai, là miễn phí tiền học. Chẳng những không cần đóng học phí, không nói đến một ngày ba bữa cơm miễn phí ở trường, ngoài ra mỗi tháng còn cho chút ít tiền sinh hoạt, hằng năm được cung cấp mấy bộ đồng phục, ngay cả khi mua quần áo tiền đều có thể tiết kiệm tiền. Có thể nói, học ở chỗ này ba năm, những học sinh này có thể không tốn đồng tiền nào trong nhà.

Mà trong Cao Trung Minh Nhật, nghe nói chỉ có mười mấy học sinh là trường học khác muốn nhưng lại lựa chọn nơi này. Lý do bọn họ lại chọn nơi này thì không biết, chỉ nghe nói trong đó có một người là đuổi theo tình nhân trong mộng.

Một ngôi trường thanh danh tốt. Đặc biệt là hai năm trước, ngay lúc đó hiệu trưởng Thu Minh thử thành lập một lớp thiên tài, vốn muốn cho Cao Trung Minh Nhật có chút đặc sắc. Nhưng cuối cùng ông ta liền phát hiện điều này thật sai lầm. Biết rằng những thiên tài học ở Cao Trung Minh Nhật kia đều là học sinh không tốt, mười mấy thiên tài không tốt học cùng một chỗ, có thể biết kết quả ra sao.

Cho đến ngày nay, thiên tài ban đã trở thành ban quái thai, giáo viên lớp thiên tài thì bình thường, bởi vì bọn thiên tài này có thành tích ngược lại và xứng đáng được hai chữ thiên tài này. Nhưng chủ nhiệm cái lớp này là một nghề rất cực khổ. Trong hai năm, lớp này đã đổi ít nhất 20 chủ nhiệm lớp, thời gian dài nhất không đến hai tháng, ngắn nhất là cô Lý Phuong xinh đẹp xem chút nữa nhảy lầu hôm nay, cô ấy đảm nhiệm chủ nhiệm lớp vẫn chưa tới ba ngày.

Hạ Chí tiến vào phòng học. Trong phòng học có 60 bàn học, ngồi vào đó là 29 học sinh, mỗi người đều ngồi đơn độc, lớp thiên tài vốn là ba mươi người. Nhưng về sau có một học sinh rời đi, về sau vẫn là hai mươi chín người.

Phòng học hiện tại rất yên tĩnh, mỗi người đều rất im lặng ngồi tại bàn và liếc nhìn lại, dường như đó là hai mươi chín học sinh tốt. Hạ Chí đứng trên bục giảng, không nói gì, chỉ là chậm rãi đảo qua mỗi người trong phòng học. Mặc dù cậu đã điều tra qua tư liệu mỗi người, nhưng hắn cũng không xác định sự yên tĩnh lúc này là giả tạo hay là bởi vì vừa mới xảy ra sự kiện nhảy lầu.

- "Tôi tự giới thiệu mình một chút, tôi tên là Hạ Chí. Từ bây giờ đến lúc các bạn rời khỏi trường này, tôi sẽ là chủ nhiệm lớp của các bạn kiêm giáo viên thể dục." Hạ Chí cầm lấy một cây phấn rồi viết lên bảng đen tên của mình, kiểu chữ tự nhiên. Sau đó, cậu lại viết xuống một địa chỉ email: "Đây là email của tôi, về phương thức liên lạc khác của tôi thì tạm thời không nói cho các bạn, bởi vì tôi không quen các bạn."

Trong phòng học vẫn rất yên tĩnh, không có một học sinh nào nói chuyện. Mà không ít phần nửa người nhìn Hạ Chí bằng ánh mắt quái đản. Còn phần nửa người khác thì cúi đầu xuống như đang đọc sách, nhưng đa số là đang chơi điện thoại.

- "Hai tiết sau là ngữ văn. Nhưng đáng tiếc, giáo viên ngữ văn xinh đẹp của các bạn đã bị các bạn làm tức giận đến mức nhảy lầu. Tôi định dùng thời gian hai tiết này cùng các bạn tìm hiểu về nhau một chút." Hạ Chí tiếp tục nói ra không chút hoang mang: "Đương nhiên, trên thực tế, tôi đã biết một chút về các bạn nhưng các bạn không biết về tôi. Cho nên lúc này tôi cho các bạn cơ hội đặt câu hỏi, các bạn có thể hỏi tôi vấn đề gì nhưng tôi cũng không cam đoan nhất định phải trả lời."

- "Ông cảm thấy mình rất lợi hại phải không?" Một giọng nói giễu cợt vang lên

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Giáo Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 5: Tôi rất lợi hại

Hạ Chí bình tĩnh nhìn nam sinh ngồi giữa hàng thứ hai. Nam sinh này đeo kính đen, tròng kính rất dày, hẳn là bị cận thị nặng lắm. Mặc dù cậu ta ngồi nhưng vẫn có thể đoán được dáng người cậu ta không cao còn có chút nhỏ gầy. Nhưng chính nam sinh này lại nhìn Hạ Chí bằng ánh mắt khiêu khích lúc này.

Nam sinh này vừa dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Hạ Chí, lại vừa đem một máy Laptop Apple từ đầu gối đặt lên bàn. Sau đó cậu ta vừa dùng hai tay gõ bàn phím, vừa tiếp tục nói: "Ông tên là Hạ Chí, 22 tuổi, từ tiểu học đến cao trung đều là tốt nghiệp ở trường học dốt tệ không có bất kì tiếng tăm nào và không đi học đại học. Chỉ nhận được bằng tốt nghiệp thông qua các kì kiểm tra, đến năm nay mới lấy được giấy chứng nhận từ cách giáo viên. Cho đến bây giờ, ông không có kinh nghiệm gì về công việc. Từ khi lớp thiên tài thành lập đến nay đã từng có hai mươi ba chủ nhiệm lớp. Bất kỳ ai trong bọn họ đều còn lợi hại hơn ông, bọn họ ở lại chỗ này lâu nhất là gần hai tháng, ngắn nhất là không đến ba ngày chính là Lý Phương xem chút nữa nhảy lầu. Nhưng ông có cảm giác mình như anh hùng cứu mỹ nhân, liền cho rằng mình không bình thường hay không?"

Nam sinh rõ ràng nói bằng giọng kiêu căng. Mặc dù cậu ta ngồi dưới bục, nhưng giờ phút này cậu ta có vẻ đang dùng thái độ như đang nhìn Hạ Chí từ trên cao. Cậu ta nói một cách thông thả, tỏ ra mình đầu vào đây như tất cả mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay của cậu ta.

- "Ông thật sự chẳng có gì ghê gớm, nhưng tôi sẽ làm cho ông trở nên không giống người thường và tôi sẽ làm cho ông không thể ở lại lớp chúng tôi thêm một giờ nào nữa!" Nam sinh cười lạnh: "Bây giờ nếu ông biết điều thì hãy lập tức rời khỏi nơi này, nếu không..."

- "Nếu không thì sao?" Hạ Chí rút cục cũng nói nên lời, giọng điệu hết sức bình tĩnh.

"Nếu không, chuyện ông làm chuyện hư hỏng với hiệu trưởng sẽ không ai mà không biết!" Nam sinh vừa gõ lấy bàn phím, vừa cười lạnh, "Sở dĩ ông có thể tới nơi này làm giáo viên chỉ là do hiệu trưởng mà thôi. Không thể không nói rằng vị hiệu trưởng kia của chúng tôi thật sự là đồ ngực to mà không có não, thế mà lại coi trọng ông. Mà cô ta còn ngu xuẩn hơn khi hai người mướn phòng thì sẽ quay lại. Còn ông lại ngốc đến mức gửi video bằng hộp thư đưa cho cô ta. Ông có biết rằng muốn hack vào hộp thư của một người đơn giản lắm không?"

Trong phòng học vẫn rất yên tĩnh, những học sinh khác cũng không nói chuyện. Tỏ ra chuyện này không liên quan đến mình. Nhưng đối với trận xích mích này, có lẽ bọn họ đã biết kết quả và tin chắc người chủ nhiệm lớp mới tên Hạ Chí này chẳng mấy chốc sẽ rời đi.

Nam sinh hiện rõ nét mặt hưng phấn. Cậu ta nhìn Hạ Chí để xem vẻ mặt sợ hãi của Hạ Chí. Cậu ta thậm chí đã làm tốt những gì cậu ta chuẩn bị cho Hạ Chí. Lúc này, đối với nam sinh này mà nói thì dường như thiên hạ đều nằm trong lòng bàn tay của cậu ta và cậu ta rất thích cảm giác thống trị thiên hạ. Mặc dù thứ được gọi là thiên hạ thật sự chỉ là một gian phòng học mà thôi.

Nhưng nam sinh lập tức liền thất vọng, Hạ Chí không hề sợ hãi, hẳn chỉ bình tĩnh nhìn nam sinh rồi thản nhiên hỏi: "Nói xong chưa?"

- "Tôi vốn định cho ông một cơ hội. Nhưng thật đáng tiếc, tôi rất bất mãn với thái độ của ông hiện giờ!" Nam sinh lạnh lùng nhìn Hạ Chí, cậu ta đặt tay lên bàn phím rồi gõ một cái: "Bây giờ, tôi chính thức tuyên bố ông xong đời rồi!"

"Tích tích..."

"Leng keng..."

Trong phòng học vang lên các âm thanh, hầu như mỗi người đều lập tức lấy điện thoại di động ra và mở tin nhắn. Nam sinh này thì dùng ánh mắt xem thường nhìn Hạ Chí, tiếp tục nói: "Tôi đã đem đoạn video kia phát cho tất cả giáo viên và học sinh ở Cao Trung Minh Nhật, bọn họ lúc này đang truyền bá video ra ngoài với tốc độ nhanh nhất. Ông cùng vị hiệu trưởng xinh đẹp kia đều xong đời rồi!"

Nam sinh này không hề che giấu vẻ đắc ý của mình: "Nhớ kỹ rằng người làm ông xong đời được gọi là..."

- "Cậu được gọi là Vương Tử Quốc." Hạ Chí bình tĩnh tiếp lời: "Biệt danh của cậu là quốc vương ở lớp. Cậu là lớp trưởng lớp 12A1, cậu sở dĩ có thể trở thành lớp trưởng là bởi vì cậu luôn luôn có thể đuổi chủ nhiệm lớp mới đi nhanh nhất. Và thỏa thuận giữa các bạn là ai có thể đuổi chủ nhiệm lớp đi sẽ liền đảm nhiệm lớp trưởng. Thân là một Hacker ở thời đại công nghệ thông tin này, cậu luôn luôn có ưu thế như lúc cậu cướp mất điện thoại Lý Phương rồi công khai tấm ảnh riêng tư của cô ấy."

Hạ Chí nhìn chằm chằm Vương Tử Quốc, trong ánh mắt có chút lạnh nhạt, giọng nói thản nhiên giễu cợt: "Một giáo viên xinh đẹp thế này vậy mà cậu cũng muốn đuổi đi, chẳng trách cậu đã 18 tuổi rồi mà chưa có bạn gái. Biệt danh quốc vương kia của cậu hay là cho người khác đi, không có quốc vương nào sẽ cô độc cả đời như cậu đâu."

Vài tiếng cười khẽ vang lên rõ ràng trong phòng học yên tĩnh. Tiếng cười kia làm sắc mặt Vương Tử Quốc trở nên khó coi. Điều này rõ ràng đang chế giễu cậu ta, quan trọng nhất chính là Vương Tử Quốc thật sự không có bạn gái. Câu nói này của Hạ Chí có thể đã đâm trúng nỗi đau của cậu ta.

- "Ông có cái gì tốt mà đắc ý?" Vương Tử Quốc rõ ràng đang tức giận: "Coi như ông bây giờ đã có bạn gái, vậy thì sẽ thế nào? Các người sẽ mất hết danh dự mà thôi. Và ông cảm thấy khi ông làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy, Thu Đồng sẽ đi cùng với ông nữa sao? Ông sẽ đợi đến lúc bị quăng đi!"

- "Ít nhất tôi đã từng có bạn gái rồi." Hạ Chí cười nhàn nhạt: "Và lại để cho cậu phải thất vọng rồi vì cho dù là tôi hay hiệu trưởng xinh đẹp cũng sẽ không

mất đi danh dự. Ngược lại là cậu, cậu có lẽ nên nhìn chung quanh một chút, nhìn xem các bạn học của ngươi. Ánh mắt bọn họ nhìn cậu không như trước kia đúng không?"

"Tôi xem ông còn có thể liều chết bao lâu..." Vương Tử Quốc cười lạnh một tiếng, nhưng cũng nhìn xung quanh theo bản năng để xem xét. Cậu ta đột nhiên ngậm miệng lại bởi vì cậu ta phát hiện mọi người nhìn hắn bằng ánh mắt khó chịu.

Tại lớp thiên tài, thân là lớp trưởng, Vương Tử Quốc vẫn rất có địa vị, cũng không phải bởi vì chức vị lớp trưởng này mà là bởi vì Vương Tử Quốc là Hacker. Dù cho những người khác cũng được gọi là thiên tài nhưng máy tính là một hạng cao hơn. Không ai có thể vượt qua Vương Tử Quốc. Mọi người đều có chút sợ hãi Vương Tử Quốc vì dù máy tính hay là trên điện thoại di động của họ, ít nhiều gì cũng không thể công khai.

Mặc dù trong lòng mọi người thật sự không ai phục ai. Nhưng bên ngoài mọi người ít nhất vẫn khách sáo với Vương Tử Quốc. Và bây giờ Vương Tử Quốc cũng cảm giác được bầu không khí cả phòng học cũng thay đổi, ai cũng đang nhìn cậu ta nhưng ánh mắt lại làm cho Vương Tử Quốc cảm thấy không ổn, bởi vì đó là một ánh mắt khinh bỉ!

"Các cậu nhìn tôi làm gì?" Vương tử quốc tức giận hỏi.

"Bởi vì bọn họ vừa mới phát hiện cậu chỉ là một tên hèn nhát mà thôi." Hạ Chí tiếp lời không chút hoang mang, trong giọng nói rõ ràng đang giễu cợt: "Cậu cho rằng mình là quốc vương nhưng chỉ là bên trong thế giới hư ảo mà thôi. Trong hiện thực, khi cậu gặp những tên côn đồ cũng không dám phản kháng và chỉ có thể cúi xuống cầu xin tha thứ. Hèn nhát như cậu làm sao có khả năng nhận được sự tôn trọng của họ?"

"Ông..." Sắc mặt Vương Tử Quốc trở nên tái nhợt rồi đột nhiên nhớ tới điều gì đó và vội vàng gõ lên máy tính nhanh gấp mấy lần. Sau đó cậu mở ra một đoạn video mà cậu ta cho rằng là video Hạ Chí cùng Thu Đồng trốn phòng.

Vài giây sau, khi Vương Tử Quốc nhìn thấy hình dáng quen thuộc trong video, sắc mặt càng thêm tái nhợt, kia là một đoạn video im ắng và tầm nhìn hạn hẹp hơn. Cho dù không đến một phút nhưng đó là một màn quý trên mặt đất và cầu xin người khác của cậu ta được quay lại rõ ràng. Chuyện này đã xảy ra ba ngày trước đó!

Vương Tử Quốc đột nhiên phản ứng rồi vội vàng gõ bàn phím cấp tốc. Nhưng vào lúc này, màn hình máy vi tính trở nên đen. Ngay sau đó, máy tính cậu ta bắt đầu tự động xóa bỏ số liệu. Cho dù Vương Tử Quốc làm gì cũng không thể ngăn cản. Mà thân là một Hacker, Vương Tử Quốc liền hiểu được đây là do người khác hack!

Không chịu nổi việc mình bị truyền bá khắp internet nhanh chóng, Vương Tử Quốc cảm thấy thể xác lẫn tinh thần mình lạnh ngắt. Vương quốc hư ảo mà cậu ta đã tạo nên liền nhanh chóng sụp đổ.

"La ông!" Vương Tử Quốc đột nhiên ngẩng đầu nhìn Hạ Chí, nghiêng răng nghiêng lợi: "La ông làm đúng không?"

"Không, là cậu làm." Hạ Chí cười xán lạn: "Là do cậu hack vào hòm thư của tôi và đem đoạn video kia đi truyền bá khắp nơi, cậu là người đưa bản thân mình vào thế như thế. Tất cả đều là do cậu tự làm tự chịu. Tôi sẽ không đi so đo với cậu, bởi vì lúc cậu tùy ý công khai tâm ảnh riêng tư của cô Lý Phương thì cậu nên nghĩ đến một ngày kia cậu cũng sẽ bị người khác công khai."

Dừng lại một chút, Hạ Chí tiếp tục nói: "Bây giờ, đến lượt tôi đến hỏi cậu, cậu đã từng cảm thấy mình rất lợi hại đúng không?"

Vương Tử Quốc sắc mặt tái nhợt, không trả lời.

"Thân là chủ nhiệm lớp của các bạn, bây giờ tôi dạy cho các bạn một điều. Đó chính là sự lợi hại không phải là cảm giác, mà là sự thật." Hạ Chí chậm rãi nói: "Vương Tử Quốc, hãy nhớ kỹ đây chính là bản chất khác nhau giữa tôi và cậu. Cậu chẳng qua là cảm thấy mình lợi hại, nhưng tôi thật sự rất lợi hại."

"Ông đừng đắc ý, chúng ta vẫn chưa xong đâu!" Vương Tử Quốc nổi giận gầm lên một tiếng. Sau đó một tay cầm máy tính rồi đứng dậy phóng ra khỏi phòng học. Hiển nhiên rằng cậu ta cảm thấy không có cách nào để tiếp tục ở lại trong phòng học. Cho dù những bạn học khác đều không nói gì, nhưng Vương Tử Quốc, người có địa vị cao nhất ở lớp này đã biến mất không còn dấu vết.

Hạ Chí cũng không ngăn cản Vương Tử Quốc rời đi, hắn đợi Vương Tử Quốc biến mất cửa ở phòng học rồi chậm rãi nhìn những học sinh khác trong phòng học một chút và nói: "Bây giờ, tôi tuyên bố một chuyện, Vương Tử Quốc không còn là lớp trưởng lớp 12A1. Và về việc tuyển lớp trưởng mới, tôi sẽ chỉ định trong một tuần lễ."

Không một người nói chuyện, nhưng mỗi học sinh đều hiểu ý của Hạ Chí. Hạ Chí muốn nói cho bọn họ rằng sau này, cái lớp này sẽ do cậu ta định đoạt.

"Hạ Chí, cậu ra đây cho tôi!" Âm thanh tức giận phá vỡ sự yên lặng. Tại cửa phòng học, xuất hiện một mỹ nữ xinh đẹp gọi cảm.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Cô viết thư tình cho tôi

Mỹ nữ mặc đồ công sở màu đậm, có dáng người bốc lửa, gương mặt tuyệt mỹ tràn đầy phần nộ và xuất hiện ở cửa phòng học, đại mỹ nữ chính là nữ hiệu trưởng Cao Trung Minh Nhật - Thu Đồng.

Thu Đồng cắn răng nghiêng lợi nhìn Hạ Chí, trông rất tức giận. Cô hiển nhiên là đang cố nén cơn giận của mình ở đó.

"Các bạn học sinh, thời gian kế tiếp các bạn tự học. Tôi và mỹ lệ hiệu trưởng của chúng ta có chút việc riêng cần giải quyết." Hạ Chí cười một tiếng rồi sau đó quay người đi ra phòng học.

"Đi theo tôi!" Thu Đồng cắn răng nói ra ba chữ rồi sau đó rời đi nhanh chóng.

Hạ Chí gấp gáp đuổi theo rồi cùng sánh bước với Thu Đồng.

Đội hai người đi xa, phòng học lớp 12A1 vốn yên tĩnh nhưng lại có tiếng động vang lên.

"Chủ nhiệm mới dường như rất lợi hại."

"Vương Tử Quốc khinh địch, thầy Hạ chắc đã chuẩn bị mà đến."

"Ông ta đào một cái hồ cho Vương Tử Quốc, tên Vương Tử Quốc ngu ngốc kia thật sự nhảy xuống."

"Chúng ta phải cẩn thận một chút, trước tiên tốt nhất phải điều tra ông ta rõ ràng."

"Chúng ta phải giải quyết ông ta trong một tuần lễ."

"Không sai, địa bàn của chúng ta, chúng ta làm chủ."

Trong phòng học, sau một thời gian ngẩn ngơ thảo luận, lập tức yên tĩnh trở lại. Sau đó hai mươi tám học sinh còn lại trông ai cũng bận rộn.

Hạ Chí cùng Thu Đồng đi vào phòng hiệu trưởng một lần nữa. Phòng hiệu trưởng thật sự chẳng lớn và lúc này bên trong cũng không có ai. Cửa mở ra, Hạ Chí chủ động đi vào trước, phía sau một tiếng vang thật lớn vang lên, là tiếng đóng cửa phòng một cách nặng nề của Thu Đồng.

Thu Đồng vừa đi đến bàn làm việc vừa giẫm mạnh giày cao gót lên sàn rồi cầm lấy một chồng trang giấy vừa mới in, sau đó quay người về hướng Hạ Chí và nói: "Đây là thứ quý gì?"

Mười mấy tấm giấy trắng bay lên không trung, gương mặt xinh đẹp trắng nõn của Thu Đồng xuất hiện một vết đỏ bừng. Nhưng bởi vì phần nộ và đây là văn phòng của cô nên cô cũng không cần phải tiếp tục nén sự phần nộ nữa!

Nhưng dáng vẻ phần nộ của Thu Đồng lúc này cùng giấy trắng bay tán loạn đan xen vào nhau lại hết sức xinh đẹp. Tình cảnh này làm cho người ta cảm thấy một Thiên Nữ Tán Hoa xinh đẹp.

Hạ Chí lại cười nhẹ rồi tùy ý đưa tay phải ra, sau đó về lên không trung một đường vòng cung. Trang giấy bay tán loạn bị cậu ta thu nạp toàn bộ.

Cầm đồng giấy trước mắt, Hạ Chí lật qua lật lại như thật. Sau đó ngẩng đầu nhìn Thu Đồng rồi nói: "Hiệu trưởng Thu Đồng xinh đẹp, dựa vào những gì tôi kiểm tra lúc đầu. Đây là thư tình, hay nói đúng hơn là cô viết thư tình cho tôi."

"Tôi viết thư tình cho cậu khi nào?" Thu Đồng rống lên: "Tôi chỉ mới gặp cậu nửa giờ trước đó thôi, không ngờ cậu là loại người lưu manh!"

"Hiệu trưởng, chuyện này nói ra rất dài dòng..." Hạ Chí vẫn thong thả ung dung.

Thu Đồng đột nhiên ngắt lời cậu ta: "Tóm lại, cậu không cho tôi một lời giải thích hợp lý thì tôi sẽ báo cảnh sát bắt cậu!"

Lúc này Thu Đồng thực sự rất tức giận. Cô càng nhìn Hạ Chí cô càng tức giận, thậm chí cô cũng cảm thấy tên lưu manh này sở dĩ xuất hiện ở trường học để chọc giận cô. Trước đó cô còn cảm thấy để cho người này làm giáo viên coi như mọi chuyện đã xong. Nhưng lúc này khi chưa đến nửa giờ, cô lại đột nhiên phát hiện rằng trong mắt thầy trò trong trường, cô lại bị hiểu nhầm thành bạn gái của tên lưu manh này!

"Được rồi, hiệu trưởng xinh đẹp của chúng ta đã nhận được video dài 1 phút chưa nhỉ? Chính là video giáo viên lưu manh trong truyền thuyết cùng nữ hiệu trưởng nảy nở trong phòng." Hạ Chí vẫn chậm rãi, không có chút vội vã.

"Nói nhảm, tôi đương nhiên nhận được!" Thu Đồng nghiêng răng nghiêng lợi, cô vô tình nắm chặt nắm đấm, trong lòng kích động, muốn đem Hạ Chí đang cười hi hi kia đập nát bét. Cái tên lưu manh đáng chết này đã giờ thủ đoạn gì. Bây giờ mọi người chẳng những cho rằng cô là bạn gái cậu ta còn cảm thấy bọn họ cùng một phòng!

Nếu Thu Đồng không biết mình chưa hề cùng phòng với ai, cô thiếu chút nữa là tin sái cổ!

"Hiệu trưởng, dù nửa giờ trước đó tôi mới chính thức bắt đầu công việc này, nhưng với mỗi chuyện làm, tôi đều rất nghiêm túc. Một khi đã quyết định

làm việc gì, tôi sẽ toàn lực ứng phó. Bởi vì vậy trước khi vào Cao Trung Minh Nhật, tôi đã điều tra kỹ về lớp 12A1." Hạ Chí thu lại nụ cười, bộ dáng có chút nghiêm túc: "23 vị chủ nhiệm lớp trước đó có khoảng chừng 16 người đều bị lớp trưởng Vương Tử Quốc đuổi đi. Cho nên, không hề nghi ngờ gì nữa, tôi muốn thực hiện trách nhiệm chủ nhiệm lớp của mình và nhất định phải giải quyết vấn đề này trước tiên."

Giương mặt xinh đẹp của Thu Đồng vẫn lạnh lùng như băng, hiển nhiên vẫn còn tức giận, nhưng ngược lại cô không hề hỏi bởi vì cô biết Hạ Chí sẽ tiếp tục nói tiếp.

- "Tôi làm giả thông tin ghi chép giữa chúng ta, sau đó tôi cố ý công bố địa chỉ hòm của mình. Vương Tử Quốc hack hòm thư của tôi rất dễ dàng. Sau khi nhìn thấy bưu kiện tình yêu ngọt ngào giữa chúng ta, cậu ta liền tin tưởng chúng ta là tình nhân và khi cậu ta tìm tới đoạn video kia và tin tưởng đó là video chúng ta, cùng với việc tôi xem thường cậu ấy trên lớp. Cậu ta dưới con nóng giận, không có đi kiểm chứng video, liền đổi tiêu đề càng thêm hấp dẫn người khác. Sau khi đem video truyền bá ra ngoài, nhưng đáng tiếc, nội dung thật sự của video kia lại làm cho Vương Tử Quốc không còn mặt mũi gặp người." Hạ Chí không chút hoang mang thuật lại đầu đuôi sự việc rồi cuối cùng cười nhạt một tiếng: "Hiệu trưởng, tôi nghĩ cô hẳn sẽ vui mừng bởi vì tôi đã chính thức bước ra khỏi lớp 12A1."

- "Vui mừng sao?" Thu Đồng giận hơn bao giờ hết: "Bây giờ tất cả mọi người đều cho là tôi cùng cậu là loại quan hệ quái quỷ kia. Ngược lại cậu lại cho là vui mừng, cậu cảm thấy tôi sẽ vui mừng sao?"

- "Hiệu trưởng, khi làm một giáo viên thì khó tránh khỏi việc hi sinh một chút." Hạ Chí mỉm cười: "Bị cho rằng là bạn trai cô với tôi mà nói đúng là một sự hi sinh cực lớn nhưng vì những đứa trẻ kia, hi sinh một chút danh dự thật sự cũng không sao..."

- "Cậu nói cái gì?" Thu Đồng lập tức kinh ngạc không thôi và không thể nhịn được nữa liền ngắt lời Hạ Chí: "Cậu đang nói bậy gì vậy? Hi sinh danh dự của cậu? Vậy làm sao cậu lại hi sinh danh dự?"

Thu Đồng lần này thật sự bị chọc tức, tên khốn này vẫn còn nói tiếng người hay sao? Cái gì gọi là sự hi sinh cực lớn của cậu ta? Ý của cậu ta là làm bạn trai cô đối với hắn mà là một sự hi sinh sao? Lưu manh này chẳng lẽ cảm thấy cô không xứng với cậu?

- "Tôi thực sự hi sinh danh dự. Tôi vốn làm giáo viên là dựa vào chính năng lực của mình, nhưng còn bây giờ thì sao tất cả mọi người đều cho là tôi là ăn bám." Hạ Chí tỏ ra vô tội: "Đương nhiên, nếu là hiệu trưởng thật sự là bạn gái của tôi, tôi thật sự cũng không để ý đâu. Dù sao cô xinh đẹp như vậy và đáng người lại tốt như vậy, có thể ăn được cơm chùa của cô cũng đáng hưởng thụ..."

- "Lưu manh!" Thu Đồng không thể nhịn được nữa lại mắng một câu. Cô luôn cảm thấy ánh mắt đằng sau lớp kính ấy lại nhìn đến địa phương không nên nhìn.

- "Hiệu trưởng tiểu thư, tôi chỉ là đang thuật lại sự thật mà thôi. Trên thực tế, tôi thật sự đã hi sinh rất nhiều." Hạ Chí vẫn tỏ ra vô tội: "Lúc đầu trường học này còn có rất nhiều giáo viên xinh đẹp và bây giờ tôi đều không cách nào theo đuổi các cô ấy bởi vì các cô ấy đều cho rằng cô là bạn gái của tôi. Người khác nhiều nhất là vì một cây đại thụ từ bỏ một mảnh rừng rậm và tôi thì là vì cây đại thụ xinh đẹp không thuộc về tôi mà từ bỏ khu rừng rậm vốn thuộc về tôi, cô nói tôi không hi sinh sao?"

- "Cậu còn cho rằng cậu đã từ bỏ rất nhiều vì học sinh nữa hay sao?" Thu Đồng châm chọc, để nàng có cảm nín, chính là tên khốn này ngụy biện thật sự vẫn có lý do.

- "Hiệu trưởng, mặc dù cô rất xinh đẹp, đáng người cũng tốt. Gọi là xinh đẹp cũng có nghĩa là tôi cũng thật sự thích cô. Nhưng bây giờ, tôi còn đến để góp ý cho cô. Thân là hiệu trưởng, sao cô có thể nói như vậy chứ?" Hạ Chí lắc đầu, làm bộ dáng đang than thở: "Tuy cô mới từ nước ngoài trở về, nước ngoài có hơi phóng khoáng. Nhưng cô không nên nhận những lời đồn đại kia. Cô là hiệu trưởng và cô nhất định phải có giữ vững lập trường của mình..."

- "Ngừng!" Thu Đồng lại không thể nhịn được nữa: "Cuối cùng cậu muốn nói cái gì?"

- "Hiệu trưởng, tôi muốn nói cho cô rằng thầy trò yêu nhau là không đúng." Hạ Chí nói rất chân thành.

Thu đồng ngẩn ngơ, trong lúc đó không có cách nào phản bác.

Chỉ là cô vốn thuận miệng châm chọc Hạ Chí một câu, thế quái nào mà bị tên khốn này giáo dục lại. Điều này khiến cô rất phiền muộn, nhìn người trông giống lưu manh này thì có tư cách gì để giáo dục nàng?

- "Hiệu trưởng thật sự không liên quan, tôi tin tưởng cô không cố ý, không cần để trong lòng." Hạ Chí lại mở miệng, tỏ ra an ủi cô: "Chúng ta tiếp tục chủ đề trước đó đi, vì sự nghiệp giáo dục Cao Trung Minh Nhật, tôi thật sự đã hi sinh to lớn. Mặc dù cá nhân tôi cảm thấy hi sinh không một chút có gì to lớn, nhưng nếu hiệu trưởng có thể đền bù cho tôi thì càng tốt hơn."

- "Cậu còn muốn đền bù sao?" Thu Đồng tức giận không thôi: "Đừng quên tôi còn chưa cùng cậu ký hợp đồng, có tin tôi để cậu rời khỏi đây hay không?"

- "Không tin." Hạ Chí hỏi đáp thành thật.

Thu Đồng lập tức chán nản, cô thật sự muốn người này rời đi. Nhưng mà cô biết rằng Cao Trung Minh Nhật bây giờ thật sự cần Hạ Chí. Nguyên nhân rất đơn giản, người này trông có thể làm chủ nhiệm lớp 12A1. Và lớp 12A1 thành công hay thất bại đều có thể quyết định tương lai trường này.

Liên tục hít sâu mấy lần, bộ ngực của Thu Đồng kia phập phồng thoáng thả một chút. Cô cũng không biết chuyện gì xảy ra, người này đột nhiên xuất hiện, dường như không lúc nào là không trêu chọc cô và cô luôn luôn tương đối tỉnh táo, mấy lần xem chút là mất không chế.

- "Nghĩ rằng tăng tiền lương sao, không có cửa đâu cưng!" Thu Đồng lạnh lùng nhìn Hạ Chí, tức giận nói.

- "Không sao, tôi không muốn tăng lương." Hạ Chí bình tĩnh.

- "Vậy cậu muốn đền bù cái gì?" Thu Đồng không hiểu sao người này trước đó nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của tìm cô muốn thêm một ngàn đồng, ngược lại lúc này cậu ta lại không muốn tăng lương?

- "Hiệu trưởng, cô biết rằng bây giờ tôi rất khó tìm bạn gái, vậy cô đền bù bằng cách làm bạn gái của tôi đi." Về mặt Hạ Chí thành thật, trông không giống như là đang nói đùa.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Giáo Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Cô sẽ là một cô bạn gái tốt

Người dịch: Yuto ~

Đền bù một cô bạn gái cho cậu ta sao?

Thu Đồng trừng mắt nhìn Hạ Chí, đôi bàn tay trắng như phấn không tự giác lại nắm chặt. Cô lại nghĩ khuôn mặt Hạ Chí trông rất nghiêm túc, tự nhiên khi không cậu ta kiểm mình tìm bạn gái.

Thu Đồng bắt đầu minh bạch, chẳng trách người này đối mặt với đám quái thai lớp 12A1 cũng không rơi vào thế hạ phong bởi vì người này bản thân cũng là quái thai, để cậu ta đi làm chủ nhiệm lớp 12A1, có thể nói lấy độc trị độc!

- "Muốn bạn gái thì tự đi tìm!" Thu Đồng cắn răng, nếu như cậu ta đòi tăng lương, cô còn cảm thấy bình thường nhưng lại muốn cô làm bạn gái, quả thật quá bất hợp lý.

- "Hiệu trưởng, cô thật sự không chịu đền bù sao?" Hạ Chí trông có vẻ buồn bực.

- "Trừ phi đầu óc tôi có vấn đề mới làm bạn gái cho cậu!" Thu Đồng tức giận nói, đồng thời oán thăm trong lòng, chẳng trách người này chỉ có thể làm giáo viên thể dục, đơn giản chính là loại tử chi phát triển đầu óc ngu si.

Không đúng, người này tử chi cũng không phát triển!

- "Được rồi hiệu trưởng, đây chính là cô buộc tôi. Tôi chỉ có thể dùng đến chiêu cuối cùng." Hạ Chí thở dài: "Cô dù sao cũng đừng hối hận, bởi vì hối hận cũng không kịp."

- "Sao?" Thu Đồng cười lạnh một tiếng: "Chẳng lẽ cậu muốn từ chức? Mặc dù cậu thật sự có thể làm chủ nhiệm lớp 12A1, nhưng tôi không tin tôi không tìm thấy những người khác!"

Nói thì nói như thế nhưng Thu Đồng thực sự không hi vọng Hạ Chí từ chức. Biết rằng, hiện tại đã khai giảng rồi và cứ như vậy hai ngày, chủ nhiệm lớp 12A1 cùng lớp mười 12A6 đều bị học sinh lớp mình đuổi đi. Hạ Chí mặc dù chán ghét nhưng cô lúc này thực sự cần một đội viên cứu hỏa như thế.

- "Tại sao tôi lại từ chức? Tôi nói rồi, một khi tôi quyết định làm chuyện gì tôi sẽ toàn lực ứng phó. Cho nên tôi khẳng định sẽ tiếp tục ở lại trong trường học." Hạ Chí mỉm cười: "Chỉ có điều hiệu trưởng cô không đền bù một cô bạn gái cho tôi, vậy thì tôi sẽ tự mình tìm bạn gái. Bây giờ chỉ còn lại một vấn đề cuối cùng."

- "Vấn đề gì?" Thu Đồng theo bản năng tiếp lời.

- "Xin cho hỏi tiểu thư Thu Đồng xinh đẹp, cô đồng ý làm bạn gái tôi không?" Hạ Chí nhìn Thu Đồng, vẻ mặt thành thật.

- "Đương nhiên là không muốn!" Thu Đồng liền trả lời không hề nghĩ ngợi, cô làm sao có thể làm bạn gái tên lưu manh này?

Nhưng một lúc sau, Thu Đồng liền cảm thấy không đúng: "Chờ một chút, cậu có ý gì?"

- "Bây giờ không muốn cũng không sao." Hạ Chí không vì bị từ chối mà buồn chút nào mà là một vẻ mặt tự tin: "Cô sẽ thực sự trở thành bạn gái của tôi."

0"Hạ Chí, cuối cùng cậu đến làm giáo viên hay là đến để quấy rối?" Thu đồng rất là tức giận.

- "Tôi tới làm giáo viên." Hạ Chí thành thật: "Nhưng tôi là giáo viên tốt như vậy, nếu ngay cả bạn gái cũng không có, thì làm sao có thể trở thành tấm gương sáng cho người khác? Cho nên, tôi nhất định phải tìm bạn gái, nhưng hiệu trưởng không chịu đền bù một người bạn gái cho tôi, vậy tôi cũng chỉ có thể tự lực cánh sinh."

- "Cậu muốn tự lực cánh sinh thì có thể đi tìm người khác, đừng đến phiền tôi!" Thu Đồng tức giận nói.

- "Hiệu trưởng, thực ra không thể trách tôi, tôi cũng không còn cách nào khác. Cô nhìn xem, giáo viên xinh đẹp ở trường này tôi không có cách nào theo đuổi. Và để làm giáo viên tốt, tôi phần lớn thời gian đều sẽ ở trường học, phạm vi xã giao có hạn. Cô nói xem, ngoại trừ theo đuổi cô tôi còn có thể theo đuổi ai đây?" Hạ Chí tỏ ra vô tội: "Lúc đầu nếu là cô có thể đền bù một cô bạn gái cho tôi, tôi sẽ không theo đuổi cô, nhưng bây giờ, tôi chỉ đành theo đuổi hiệu trưởng xinh đẹp." ()

Thu Đồng lại muốn đánh người, tên khốn này một bên nói muốn theo đuổi nàng, một bên nói cậu ta không thể theo đuổi ai ngoài cô. Cho dù Thu Đồng không muốn để người này theo đuổi nàng, nhưng người này rõ ràng không hề có thành ý, càng làm cho cô nổi nóng.

- "Thầy Hạ Chí à, tôi chính thức nói cho cậu, tôi là hiệu trưởng trường này. Và cậu là giáo viên trường này, tôi là cấp trên của cậu. Giữa chúng ta chỉ có duy nhất một quan hệ, mặc kệ hiện tại hay là tương lai thậm chí là kiếp sau, tôi sẽ không trở thành bạn gái của cậu!" Thu Đồng lạnh lùng nhìn Hạ Chí: "Nếu cậu thật sự muốn làm một vị giáo viên tốt, tôi rất hoan nghênh. Nhưng nếu cậu tới nơi này chỉ để hoang tưởng vì mục đích khác, tôi khuyên cậu nên rời đi sớm một chút!"

- "Tôi sẽ là một vị giáo viên tốt, tôi cũng sẽ là một bạn trai tốt." Hạ Chí nhìn Thu Đồng, vẻ mặt vẫn tươi cười: "Tôi đã quyết định làm tốt hai chuyện này và tôi sẽ toàn lực ủng hộ hai chuyện đó."

Dừng một chút, Hạ Chí lời nói xoay chuyển: "Hiệu trưởng à, tôi nghĩ, lúc này nên đi gặp mặt lớp 12A6 một lần.""

Cũng không đợi Thu Đồng nói chuyện, Hạ Chí quay người đi về phía cửa phòng.

- "Chờ một chút!" Phía sau truyền đến âm thanh của Thu Đồng.

Hạ Chí xoay người, cười xán lạn một tiếng: "Cô muốn làm bạn gái của tôi sao?"

- "Thầy Hạ à, tôi nói rồi, giữa chúng ta sẽ chỉ có quan hệ công việc. Bây giờ, tôi cần nói với cậu một chút về chuyện công tác!" Thu Đồng hừ lạnh một tiếng: "Trước đây tôi từng mong đuổi được một nửa học sinh nơi này. Nhưng ông của tôi đã từng nói, ông sẽ không đuổi bất kỳ một học sinh nào. Ông ấy vừa qua đời không lâu, tôi liền vì phạm mong muốn của ông ấy. Cho nên, tôi mặc kệ cậu dùng phương pháp gì để quản lý hai cái lớp kia nhưng học sinh hai lớp này, không thể thiếu một người!" ()

- "Hiệu trưởng, điều này tôi cũng không thể cam đoan, tôi có nguyên tắc làm việc của tôi." Hạ Chí lại lắc đầu, sau đó một lần nữa quay người, mở cửa văn phòng rồi đi ra ngoài.

Thu Đồng mặt lạnh, trong lòng kim nén đến hoảng sợ, làm sao cô lại mang tới một giáo viên như thế?

- "Đúng rồi, tôi có chuyện quên nói cho cô." Hạ Chí đột nhiên lại từ cửa xông vào: "Tôi toàn lực ủng hộ sự việc, chưa hề thất bại, và tôi cũng tin tưởng cô sẽ là một bạn gái tốt."

Không đợi Thu Đồng kịp phản ứng, Hạ Chí nói xong lại lần nữa biến mất.

Thu Đồng có chút tức giận, giậm giày cao gót bịch bịch bịch rồi chạy ra cửa, bịch một tiếng cửa đóng lại nặng nề. Một tay nhấc chồng giấy lên rồi không ngừng xé đến mức trong văn phòng tất cả đều là trang giấy. Thu Đồng dường như đã trút gần hết cơn giận.

Hít một hơi thật sâu, Thu Đồng ngồi bên cạnh bàn làm việc. Ba phút trôi qua, cô mới hoàn toàn tỉnh táo lại. Sau đó, cô cầm lấy điện thoại trên bàn, nhanh chóng gọi một số: "Giúp tôi điều tra người!"

Và lúc này, Hạ Chí đang đứng ở cửa phòng học lớp 12A6, không yên tĩnh như lớp 12A1, lớp 12A6 lúc này tương đối ảm ỉ, không phải là bởi vì bên trong không có giáo viên. Trên thực tế, trên bục giảng đang có giáo viên đang giảng bài. Chỉ có điều, giáo viên cùng học sinh dường như ở hai thế giới khác nhau, bọn họ đều coi thường sự tồn tại của đối phương.

Cùng với lớp 12A1, lớp 12A6 cũng là lớp rất đặc thù. Khác biệt chính là 12A1 gọi là lớp thiên tài, nhưng 12A6 thì cái gọi là lớp vô dụng.

Thật sự trong mắt người thường, toàn bộ học sinh Cao Trung Minh Nhật đều vô dụng, nhưng cho dù trong mắt thầy trò Cao Trung Minh Nhật thì lớp 12A6 cũng đều vô dụng, nói cách khác, những người này có thể gọi là vô dụng trong những người vô dụng.

Nhưng trên thực tế, học sinh lớp vô dụng lại có không ít người hâm mộ. Vì lớp thiên tài được xưng là lớp quái thai, lớp vô dụng cũng có mặt khác nổi tiếng đó chính là lớp cường hào.

Lớp vô dụng ba mươi học sinh, nghe nói từng người đều là cường hào, nghèo nhất trong nhà cũng có mấy phòng tam hoàn, có tiền nhất trong nhà có mấy chục triệu tài sản.

Bất luận là quái thai ban hay là cường hào ban, chủ nhiệm lớp đều có chức nghiệp cao, chủ nhiệm lớp cường hào mặc dù không đổi nhiều như lớp quái thai, nhưng hai năm qua cũng đổi mười người.

Vừa mới bị học sinh của mình cướp đi bạn gái, thầy Hồ là người thứ mười ba và Hạ Chí chính là người thứ mười bốn.

Trong phòng học vẫn hỗn loạn tung bừa, Hạ Chí đẩy cửa phòng học đi vào. Chỉ có điều, sự xuất hiện của cậu cũng không có gây nên bất kỳ biến hóa nào trong phòng học. Trên giảng đài, giáo viên Anh Ngữ vẫn còn đang hát hài kịch. Phía dưới, ba mươi học sinh ai cũng bận rộn, đa số là đang chơi điện thoại, chưa tính các trò chơi khác, có một cặp ngang nhiên hôn nhau tại đó.

Không thể không nói, không ai trốn học đã coi như là kỳ tích. Có lẽ bởi vì vừa khai giảng mới mấy ngày nên không có nguyên nhân để đi.

Hạ Chí đi về phía bục giảng. Và lúc này, vị giáo sư Anh Ngữ 40 tuổi dường như phát hiện Hạ Chí, ông ta cũng dừng màn kịch rồi quay đầu hoang mang nhìn Hạ Chí.

- "Thầy Hà, thầy về văn phòng nghỉ ngơi đi, tôi đến để gặp lớp." Hạ Chí nhìn giáo sư Anh Ngữ, giọng điệu ôn hòa.

- "Cậu là..." Vị giáo sư Anh Ngữ nhìn Hạ Chí, càng lộ vẻ hoang mang.

- "Tôi là chủ nhiệm lớp mới tới tên Hạ Chí." Hạ Chí cười nhạt một tiếng.

- "Ồ, được rồi." Thầy Hà mặc dù cảm thấy có chút quái dị, nhưng cũng không từ chối, dù sao ông ta cũng không hay đến lớp nên thực sự không quan trọng. Hạ Chí để ông ta rồi đi, vậy ông ta cũng rồi đi luôn.

Thầy Hà mang theo đồ dạy học rồi rời đi và Hạ Chí thì đi đến bục giảng. Sau đó chậm rãi quay người về phía tất cả học sinh, tất cả đều thu vào tầm mắt. ()

Trong phòng học vẫn rất ồn ào, hàng thứ nhất có nam sinh đang ngủ, những người khác cúi đầu chơi điện thoại. Hàng thứ hai một đôi tình nhân chơi trò hôn. Hơn nữa còn có người cầm điện thoại xem phim phía sau cùng phòng học, kế bên là mấy nam sinh đang đánh bài poker, âm thanh vẫn còn lớn.

Ánh mắt Hạ Chí nhìn vào góc bên kia mấy giây, nơi đó có một người nữ sinh, một người nữ sinh rất đẹp. Cô mang theo tai nghe và cầm trong tay một quyển sách, trông rất chân thành. Cho dù cách xa nhau nhưng Hạ Chí vẫn có thể thấy rõ ràng tên sách « Toán Học Cao Đẳng ».

Toàn bộ nữ sinh trong phòng học, chỉ có một người duy nhất đang học tập, nhưng cô học tập những nội dung rõ ràng vượt quá phạm vi cao trung.

Con người Hạ Chí lóe ra tia lửa khác thường, nhưng tia lửa này biến mất rất nhanh. Sau đó cậu thu tầm mắt lại như không có chuyện gì xảy ra.

- "Mọi mọi người yên tĩnh một chút." Hạ Chí mở miệng, âm thanh không lớn nhưng lại đủ rõ ràng để truyền vào tai mọi người. ()

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Giáo Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Cậu sẽ được ghi danh vào sổ sách

Người dịch: Yuto ~

Phòng học lớp 12A6 vẫn ảm ỉ như cũ, ai cũng nghe được câu nói của Hạ Chí, nhưng họ lại không nhìn thấy Hạ Chí khi nói câu này.

- "Im lặng một chút." Hạ Chí mở miệng lần nữa, âm thanh hơi nâng lên một chút, nhưng giọng điệu vẫn bình tĩnh.

Nhưng kết quả không khác nhau, Hạ Chí lại không được để ý tới lần nữa.

- "Yên lặng!" Hạ Chí đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, giống như không thể nhịn được nữa và bộc phát ra, sắc mặt của cậu trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo.

Lần này, phòng học rốt cục yên tĩnh lại, ai cũng ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Chí. Hai chữ kia rõ ràng là đang ra lệnh và dường như mọi người đều có cảm giác không dám chống lại mệnh lệnh.

Học sinh hàng thứ nhất tỉnh ngủ, mấy nam sinh bàn cuối đánh bài poker cũng ngừng. Cặp tình nhân hôn nhau công khai kia, mặc dù vẫn ôm nhau, nhưng không có ai chơi trò miệng đối miệng kia. Và nữ sinh xinh đẹp trong góc cũng bỏ xuống sách giáo khoa, đồng thời tháo tai nghe ra. Cô ngẩng đầu nhìn Hạ Chí, bên trong đôi mắt sinh đẹp lóe ra ánh sáng kỳ lạ.

Trong phòng học yên tĩnh trong ít nhất 10 giây, đối với lớp 12A6 mà nói, mười giây đồng hồ yên tĩnh cũng có thể xem như là kỳ tích.

Yên tĩnh bị phá rất nhanh, một âm thanh lười biếng vang lên: "Thầy ơi, hét lên sẽ hù dọa đến trẻ em..."

- "Ngậm miệng!" Hạ Chí quát lạnh một tiếng, ngắt lời âm thanh này. Sau đó, ánh mắt cậu rơi trên nam sinh có chút điển trai: "Cao Tuấn, bây giờ cậu đi ra

ngoài cho tôi!"

Nam sinh đẹp trai tên Cao Tuấn ngạc nhiên, cậu ta như là đang nghe trò cười, cười lên ha ha: "Bảo tôi ra ngoài sao? Ha ha ha, tôi đau bụng chết mất, tôi hỏi ông hôm nay đã uống thuốc chưa? Tôi không đi ra thì sao, ông định làm gì tôi? Ha ha ha..."

Cao Tuấn cười to không chút kiêng nể và trong phòng học cũng cười ầm lên. Hiển nhiên những người khác cũng giống Cao Tuấn, không có đem lời Hạ Chí để ở trong lòng, đừng nói hiện tại thầy không thể phạt học sinh. Nếu như có thể, Hạ Chí cũng chưa chắc đã đánh thắng được Cao Tuấn, biết rằng Cao Tuấn thể mà lại là kiện tướng thể dục của lớp.

Ngược lại nữ sinh xinh đẹp ngồi nơi hẻo lánh lại không cười, nhưng cô lại đeo tai nghe lên một lần nữa, ánh mắt cũng nhìn vào sách giáo khoa toán học.

Đúng lúc này, Cao Tuấn tiếng cười lại im bặt, tiếng cười vang trong phòng học cũng đột nhiên dừng lại, trong nháy mắt đột nhiên trở nên tĩnh mịch. Có hai nữ sinh cầm lấy mắt kính đeo lên theo bản năng, còn có hai tên nam sinh dụi dụi con mắt, bọn họ có chút hoài nghi rằng con mắt họ xảy ra vấn đề, bởi vì tình cảnh trước mắt này, đối bọn họ mà nói, hoàn toàn là khó có thể tưởng tượng.

Nhưng bọn họ cuối cùng đã xác định, ánh mắt của bọn họ không hề xảy ra vấn đề, tình cảnh không thể tưởng tượng kia xảy ra, người thầy vừa mới vào phòng học mà bọn họ còn không biết tên lại núp lấy cổ áo Cao Tuấn, kéo Cao Tuấn ra khỏi phòng học. ()

Cao Tuấn cường tráng trong mắt mọi người giờ phút này lại không thể phản kháng chút nào và bị Hạ Chí kéo đến cửa phòng học rất nhanh. Sau đó Hạ Chí dùng sức đẩy, thân thể Cao Tuấn liền đứng không vững rồi trực tiếp ngã xuống bên ngoài phòng học.

Không nhìn Cao Tuấn ngã trên mặt đất, Hạ Chí quay người rồi đi đến bục giảng: "Tôi là chủ nhiệm lớp mới của các bạn. Và tôi tin rằng các bạn cũng đã nghe nói rồi, tôi cũng là chủ nhiệm lớp 12A1..."

-"Hóa ra là ăn com chùa." Một âm thanh không lớn cũng không nhỏ truyền đến, giống như là nói một mình, nhưng hiển nhiên lại có ý để mọi người đều có thể nghe được.

Hạ Chí nhìn vào một nam sinh đen gầy, giọng điệu lạnh lẽo: "Thiệu Phong, loại vô dụng không biết làm gì ngoại trừ việc tiêu xài tiền trong nhà như cậu có tư cách gì xem thường người ăn bám? Ăn bám còn tính là dựa vào năng lực chính mình và cậu thì sao? Cậu thì có gì? Bài kiểm tra lúc nào cũng không điểm! Nếu tôi bắt con chó hoang vào đây và để nó đi thi, nó cũng sẽ không đến không điểm!"

Nhìn những học sinh khác một chút, trong giọng nói Hạ Chí vẫn tràn ngập giễu cợt: "Những người khác cũng giống vậy! Lớp các bạn hơn 30 người, thì 29 người đều vô dụng. Các bạn mỗi lần kiểm tra, bình quân ở riêng chưa tới mười phần, và trong đó còn có một bạn học sinh kiểm tra đều đạt điểm tối đa. Cô ấy đóng góp một nửa điểm số cho các bạn. Còn các bạn kiểm tra còn không qua một con chó vô dụng thể mà có ý tốt xem thường người ta ăn bám sao? Nói các bạn là một gao, đối với các bạn đơn giản là ca ngòi!"

Trong phòng học hoàn toàn yên tĩnh, Hạ Chí trực tiếp mắng chửi, khiến mỗi người bọn họ hầu như đều bối rối. Mặc dù trong lòng đều rất tức giận, nhưng lúc này bọn họ dường như quên đánh trả, bởi vì trước đó bọn họ chưa hề gặp tình huống này. ()

Chỉ có nữ sinh xinh đẹp dị thường trong nơi hẻo lánh vẫn bình tĩnh, cô vẫn ở nơi đó chăm chú nhìn sách giáo khoa.

-"Bây giờ, Thiệu Phong, cậu cũng ra khỏi phòng học đi!" Hạ Chí mắng những học sinh khác xong, một lần nữa chú ý nam sinh Thiệu Phong đen gầy.

Trong phòng học rốt cục có rất nhỏ **, những người khác theo bản năng nhìn về phía Thiệu Phong, trong lòng hầu như đều đang nói thầm. Nếu là Thiệu Phong không đi ra, có thể giống Cao Tuấn hay không, cũng bị chủ nhiệm lớp mới tới Hạ Chí lôi ra ngoài?

-"Họ Hạ, ông không phải chỉ là một giáo viên thôi sao? Ở trước mặt tôi mà chảnh cái gì chứ? Bỏ mày sẽ dạy dỗ mày..." Âm thanh tức giận vang lên rõ ràng và thu hút sự chú ý của mọi người. Sau đó mọi người nhìn thấy Cao Tuấn từ dưới đất bò dậy phóng tới bục giảng, vừa kêu la vừa vung một quyển về hướng Hạ Chí.

Cao Tuấn lúc này hết sức tức giận. Từ khi vào Cao Trung Minh Nhật, hắn chưa hề bị oan ức, đáng để đẹp trai lại có tiền, ở trường học cũng coi là nhân vật nổi tiếng. Mỗi thầy cô đều khách khí với hắn, chỉ mong hắn không gây chuyện. Nhưng bây giờ, đột nhiên một ông thầy bắt hắn cút đi rồi còn trực tiếp đem hắn lôi ra phòng học và ném xuống đất, Cao Tuấn làm sao có thể nhịn được cơn giận này? ()

Trong phòng học, không ít người tỏ ra phấn khích. Biết rằng mặc dù bọn họ thường xuyên khinh thường thầy cô, nhưng nếu đánh thầy cô thì trước đó đúng là không ai làm qua, lúc này Cao Tuấn lại muốn sáng tạo truyền kỳ mới cho Cao Trung Minh Nhật.

Cao Tuấn nén cơn giận tung quyển đập ầm ầm về phía hai gò má Hạ Chí. Lúc này, hắn nóng lòng muốn đem gương mặt Hạ Chí nện cho nát nhừ, bởi vì hắn cảm thấy Hạ Chí làm hắn mất hết mặt mũi!

-"Ách, đau nhức..." Cao Tuấn cảm giác nắm đấm của mình đánh lên một tấm thép, đau đến nhe răng toét miệng. Sau đó muốn thu hồi nắm đấm theo bản năng, nhưng vào lúc này, hắn lại phát hiện rằng mình không có cách nào thu hồi quả đấm.

Cao Tuấn không hề dám vào tấm thép, hắn chỉ dám vào lòng bàn tay Hạ Chí. Chỉ có điều, lòng bàn tay Hạ Chí cứng rắn tựa như là một tấm thép và giờ khắc này, Hạ Chí trực tiếp bắt lấy nắm đấm Cao Tuấn, tựa như là bị sắt ép, làm Cao Tuấn không thể cự quyết chút nào!

-"Ầy... Thả, thả tôi ra..." Cao Tuấn lộ ra vẻ thống khổ, hắn cảm giác năm ngón tay của Hạ Chí tựa như là năm thanh thép không ngừng nắm chặt. Nỗi đau từ nắm đấm kịch liệt truyền tới. Cao Tuấn cảm thấy nắm đấm mình bẽ nát, hắn thậm chí nghe được tiếng xương ngón tay vỡ vụn.

- "Tôi quên nói cho các bạn biết, tôi cũng là giáo viên thể dục của các bạn." Hạ Chí nhìn Cao Tuấn, trong giọng nói có chút khinh thường: "Thân là chủ nhiệm lớp của các bạn, tôi phải nói cho các bạn biết một điều. Đó chính là đừng nên thử đánh nhau với giáo viên thể dục."

Vừa dứt lời, Hạ Chí tùy ý dùng sức đưa tới, cả người Cao Tuấn lại trực tiếp bay ngược đi. ()

Ách!

Cao Tuấn bay thẳng ra phòng học, ngã mạnh xuống đất, đồng thời phát ra một tiếng rên.

Trong phòng học hoàn toàn yên tĩnh, mỗi ánh mắt học sinh nhìn Hạ Chí không như lúc trước. Lúc đầu bọn họ tưởng là có thể nhìn thấy Cao Tuấn đánh thầy giáo một cách ngoạn mục. nhưng họ không hề nghĩ đến, kết quả thì ngược lại, là vị giáo viên đã đánh Cao Tuấn!

Hạ Chí lại nhìn về phía Thiệu Phong, giọng điệu lạnh lùng: "Thiệu Phong, cậu cũng muốn bay ra khỏi phòng học hay sao?"

Thiệu Phong ngẩn ngơ, sau đó lập tức phản ứng: "Ách, ông, tôi... tôi sẽ tự đi ra!"

Thiệu Phong vội vàng đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi và nhanh chóng ra phòng học. Ngay khi hắn muốn đi ra, Hạ Chí nói: "Đứng tại chỗ, không được rời đi trước khi tan học."

Thiệu Phong buồn rầu, nhưng vẫn chỉ có thể ngoan ngoãn đứng ở nơi đó và lẩm bẩm "ham tử không chịu thua thiệt thòi trước mắt", hắn cũng không muốn có kết cục giống như Cao Tuấn.

Theo bản năng nhìn Cao Tuấn một chút, Thiệu Phong phát hiện Cao Tuấn vẫn còn nằm trên mặt đất chưa tỉnh dậy. Cho dù Cao Tuấn rất muốn đứng lên, nhưng khi hắn khẽ động dậy liền đau đến nhe răng toét miệng.

- "Ồ kia Cao Tuấn, thế này là sao đây?" Thiệu Phong nhỏ giọng hỏi một câu.

Cao Tuấn cắn răng, đột nhiên từ dưới đất ngồi dậy, hắn không để ý đến Thiệu phong, mà là đang tức rồi trách móc Hạ Chí trong phòng học: "Tên họ Hạ, ông hãy chờ đó. Tôi muốn khiếu nại ông rằng ông thể phạt học sinh!"

- "Cậu phải đến chỗ hiệu trưởng mà khiếu nại tôi chứ nhỉ?" Hạ Chí chậm rãi đi về phía Cao Tuấn, về mặt giấu cợt.

- "Chẳng phải ông đang ý lại vào bạn gái hiệu trưởng của ông sao?" Cao Tuấn giận dữ nhìn Hạ Chí: "Tôi cho ông biết, tôi sẽ đến bộ giáo dục khiếu nại ông, tôi sẽ làm cho ông không trở thành giáo viên!"

- "Ồ, bộ giáo dục sao? Vậy thì mau đi đi, bây giờ đang là giờ làm việc của họ." Hạ Chí đáng vẻ hỏi hợt: "Đúng rồi, lúc khiếu nại tôi, nhớ kỹ và nói cho bọn hắn, tôi không chỉ thể phạt cậu đâu mà còn đuổi học cậu nữa cơ."

A?

Trong phòng học vang lên vài tiếng kinh ngạc, đuổi học sao? Vị chủ nhiệm lớp này muốn đuổi học Cao Tuấn sao? Cái gì vậy, đang đùa hả?

- "Cái gì?" Cao Tuấn cũng nghĩ mình nghe lầm: "Ông nói cái gì? Ông muốn đuổi học tôi?"

- "Không, tôi đã đuổi cậu rồi." Hạ Chí thản nhiên nói: "Từ giờ trở đi, cậu sẽ không còn là học sinh Cao Trung Minh Nhật."

- "Không, ông không thể làm như vậy!" Cao Tuấn trông có chút nóng nảy: "Cao Trung Minh Nhật chưa bao giờ đuổi học sinh!"

- "Chúc mừng cậu, cậu sẽ được ghi danh vào sổ sách." Hạ Chí cười nhạt: "Cậu đã trở thành học sinh bị đuổi đầu tiên trong lịch sử Cao Trung Minh Nhật."

Cao Tuấn trông càng nóng nảy hơn, đến mức hắn quên mất đau đớn, đột nhiên từ dưới đất đứng lên, sau đó hướng về phía Hạ Chí rống lên: "Tên họ Hạ, ông dựa vào cái gì mà đuổi học tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Cậu có thể cầu xin tôi

Người dịch: Yuto ~

"Dựa vào thứ gì để đuổi học cậu sao?" Hạ Chí cười lạnh: "Ngược lại tôi muốn hỏi cậu, dựa vào cái gì mà không đuổi cậu đi? Hành vi của cậu trong

trường này hai năm qua, tôi chỉ ít có thể tìm ra một trăm lý do đuổi cậu. Nói cậu là rác rưởi, đối với cậu chắc là khen ngợi!"

- "Ông không có khả năng đuổi tôi, cha tôi đã tài trợ rất nhiều cho trường!" Cao Tuấn phẫn nộ tiếp lời Hạ Chí: "Lúc trước hiệu trưởng Thu đã cam kết mặc kệ như thế nào cũng sẽ không đuổi học tôi!"

- "Ồ, việc này thật đơn giản, người nào cam kết với cậu thì đi tìm người đó chứ sao." Hạ Chí vẻ mặt lơ đãng: "Tôi không hề cam kết, vị hiệu trưởng xinh đẹp lúc này cũng không cam kết. Cho nên là, Cao Tuấn, chúc mừng cậu lần nữa, cậu đã bị đuổi học."

- "Thu Minh đã chết, ông nói tôi phải tìm đến ai đây?" Cao Tuấn càng thêm tức giận.

- "Nói đến đây, lúc này tôi muốn tìm hiệu trưởng xinh đẹp để làm thủ tục đuổi học, cậu có muốn đi cùng không?" Hạ Chí vẫn không nhanh không chậm: "Nói không chừng hiệu trưởng mới sẽ không đồng ý đuổi cậu đâu, cậu có muốn xem thử hay không?"

Trong phòng học, không ít người nói thầm, tại sao vị chủ nhiệm mới này cảm giác thật vô sỉ, lúc đầu để người ta tìm hiệu trưởng Thu Minh, nhưng lão hiệu trưởng đã chết, lúc này lại để Cao Tuấn tìm hiệu trưởng Thu Đồng. Vấn đề là, Thu Đồng là bạn gái ông ta!

- "Ông nghĩ tôi ngu sao?" Cao Tuấn cắn răng nghiêng lợi nhìn Hạ Chí: "Ông cùng Thu Đồng ngủ chung giường, cô ta đương nhiên sẽ giúp ông, cô ta sẽ để cho ông đuổi học tôi!"

- "Cậu cho rằng cậu không ngốc ư?" Hạ Chí có chút ngạc nhiên rồi nhìn Cao Tuấn, lập tức gạt đầu nhẹ: "Cũng đúng, kẻ đàn độn sẽ không hề biết mình ngốc."

- "Ông..." Cao Tuấn trừng mắt nhìn Hạ Chí, trông rất phẫn nộ, nhưng chỉ nói ra một từ và nhin xuống.

Sắc mặt Cao Tuấn dao động một lúc, con giận trong mắt có vẻ đang từ từ mất đi. Khoảng chừng 30 giây sau, cậu ta mới mở miệng lần nữa, giọng trầm xuống: "Tôi phải làm sao để ông mới bằng lòng không đuổi tôi đây?"

Ánh mắt Thiệu Phong đứng bên cạnh kinh ngạc nhìn Cao Tuấn, lúc này Cao Tuấn lại nói năng nhẹ nhàng sao? Cậu ta quen biết Cao Tuấn mấy năm, và đây là lần đầu tiên cậu thấy Cao Tuấn nói chuyện bằng giọng nói này.

- "Tôi đã đuổi cậu, ván đã đóng thuyền. Bây giờ cậu cầu xin tôi cũng vô ích." Hạ Chí thản nhiên nói, âm thanh không lớn nhưng lại đủ để cho mỗi học sinh trong phòng học nghe được.

Trước đó những người khác không hề nghe rõ lời Cao Tuấn. Bây giờ ai nấy đều kinh ngạc, Cao Tuấn thế mà lại cầu xin chủ nhiệm lớp mới? Điều này, điều này sao có thể? Cái tên này mà lại cầu xin người khác sao?

- "Tôi van ông lúc nào cơ?" Cao Tuấn có chút tức giận, giọng nói không tự chủ lớn một chút: "Còn nữa, ông đừng nói là ván đã đóng thuyền. Dù cho ông đã quyết định nhưng ít nhất hiệu trưởng còn phải quyết định nữa. Dù cho hiệu trưởng cũng đã quyết định, nhưng các ông còn không chính thức đuổi học tôi!"

- "Ồ? Hóa ra cậu không cầu xin tôi à!" Hạ Chí hiểu ra: "Vậy được rồi, thật sự cậu nói không sai. Nếu muốn khai trừ cậu, quả thực vẫn cần có thủ tục chính thức. Vậy thì, nếu cậu không muốn bị đuổi học, cậu có thể cầu xin tôi một chút."

Thiệu phong dùng một ánh mắt quỷ dị nhìn Hạ Chí, người này mà là giáo viên sao? Làm gì có giáo viên nào ngang nhiên dọa đuổi học sau đó lại muốn học sinh cầu xin ông ta?

- "Tôi sẽ không cầu xin ông!" Cao Tuấn cắn răng: "Si khà sát bất khả nhục..."

- "Dừng lại đi, loại vô dụng như cậu không xứng đáng là chiến sĩ!" Hạ Chí không kiên nhẫn ngắt lời Cao Tuấn: "Không cầu xin tôi thì cút ngay đi, tôi sẽ đem tin cậu bị đuổi học báo cho cha cậu."

- "Tên họ Hạ, ông đừng khinh người quá đáng!" Cao Tuấn nắm chặt nắm đấm lần nữa, nhưng nắm đấm phải truyền đến cơn đau kịch liệt. Cơn đau như vậy dường như đang nhắc nhở về cảnh cậu ta đã trải qua. Nắm đấm tay phải của cậu thật sự không gãy xương, nhưng bây giờ vẫn có thể cảm giác được đau đớn.

- "Khinh người quá đáng hử?" Hạ Chí cười lạnh: "Cao Tuấn, cậu cướp bạn gái thầy Hồ rồi còn cố ý khoe khoang trước mắt ông ta. Đó mới là khinh người quá đáng. Và tôi chẳng qua là đang thực hiện trách nhiệm của một giáo viên bình thường mà thôi."

Đến gần Cao Tuấn một bước, Hạ Chí lạnh lùng nhìn Cao Tuấn, tiếp tục nói ra: "Hơn nữa, cho dù tôi khinh người quá đáng, còn cậu thì thế nào? Cuối cùng cậu vẫn không thể cầu xin tôi."

- "Tên họ Hạ, tôi chẳng qua là không đọc sách, đến lúc đó mất cả chì lẫn chài. Tôi sẽ nói ra chuyện ông ăn bám rồi làm xằng làm bậy thể phạt học sinh cho phòng viên. Ông cho rằng ông sẽ có kết quả tốt sao?" Cao Tuấn tức giận, trong giọng nói đang uy hiếp rõ ràng.

- "Thật sao?" Hạ Chí thờ ơ, vẻ mặt càng lộ vẻ khinh thường: "Vậy cậu đi tìm phóng viên đi, đừng ở chỗ này lãng phí thời gian của tôi."

Sắc mặt Cao Tuấn dao động lần nữa, hấn quay đầu nhìn rồi suy nghĩ, nhưng chẳng biết tại sao, cuối cùng cậu ta vẫn không hề rời đi.

- "Tên họ Hạ, xem như ông lợi hại, coi như tôi cầu xin ông, được không?" Sau nửa phút, Cao Tuấn cắn răng nói ra.

Thiệu Phong tròn mắt há hốc mồm, đầu Cao Tuấn bị nhúng nước rồi hay sao? Thế mà lạ thật sự mở miệng cầu người?

Trong phòng học xôn xao, hiện tại mỗi người đều đang chăm chú nhìn tình huống bên này, ngay cả nữ sinh xinh đẹp nhìn sách giáo khoa cũng không ngoại lệ. Và rất hiển nhiên, ai cũng không nghĩ Cao Tuấn sẽ cầu Hạ Chí. Đối với học sinh bình thường mà nói, đuổi học đúng là xử phạt rất nghiêm khắc. Nhưng đối với những học sinh lớp cường hào này mà nói, cho dù có bị đuổi học thì cũng không có gì lớn lao, tội gì phải mở miệng cầu xin giáo viên?

Đặc biệt là Cao Tuấn, người này cả ngày đi cản trở giáo viên. Trước đó thì trực tiếp cướp lấy bạn gái xinh đẹp trước thầy Hồ chủ nhiệm lớp. Bây giờ, cậu ta đang yếu thế trước chủ nhiệm mới còn chưa tính, thế mà còn ăn nói khép nép cầu người? Điều này thật không bình thường?

- "Cao Tuấn làm sao vậy?"

- "Đầu óc bị bệnh thôi!"

- "Cậu ta thật sự cầu giáo viên sao? Thế mà lại sợ bị đuổi hả?"

- "Vừa bị lão sư đánh rồi bị đần à."

...

Trong phòng học, mọi người đã bắt đầu bàn luận khe khẽ. Mà ở cửa ra vào, Cao Tuấn đỏ mặt, lộ ra dáng vẻ khó chịu. Nhưng đối với việc cậu ta cầu xin, Hạ Chí lúc này không có phản ứng, ông chỉ là lẳng lặng nhìn Cao Tuấn. Trong ánh mắt của ông, có chút chế giễu. Trên mặt lộ ra vẻ khinh thường.

Nghe các bạn bàn luận, cảm giác bị Hạ Chí chế giễu và khinh thường, Cao Tuấn cảm giác khuôn mặt nóng bừng, cứ như bị bọn họ tát vào mặt. Cậu ta nhìn hằm hằm vào Hạ Chí, đột nhiên gầm nhẹ lên một tiếng: "Tên họ Hạ, tôi đã cầu xin ông, ông còn muốn như thế nào nữa?"

- "Nếu cậu trực tiếp rồi đi, tôi sẽ cảm thấy cậu có chút mạnh mẽ." Hạ Chí mở miệng, giọng điệu lạnh nhạt: "Đáng tiếc, cuối cùng cậu vẫn chứng minh mình không còn gì khác, ngay cả cách cầu xin người khác cũng không biết."

Nói đến đây, giọng điệu Hạ Chí đột ngột thay đổi rồi trở nên lạnh lùng: "Cao Tuấn, muốn cầu xin người thì hãy làm thật tốt. Nếu không muốn xin tôi, thì hãy cút đi rồi về xin cha cậu, xem ông ta còn muốn để lại tài sản cho cậu hay không!"

- "Ông, ông làm sao..." Sắc mặt Cao Tuấn thay đổi, trên mặt vẫn tức giận, nhưng còn nhiều hơn khó mà tin được.

- "Ồ Cao Trung Minh Nhật, cậu nở mày nở mặt, nhưng cha cậu sớm đã thất vọng về cậu đến tột cùng. Rõ ràng ông ta đã nói cho cậu, nếu cậu lần nữa bị đuổi khỏi trường học, thì tất cả tài sản ông ta sẽ không để lại cho cậu. Nhưng cậu lại ý vào lệ cũ Cao Trung Minh Nhật chưa hề đuổi học sinh và làm xằng làm bậy ở trường!" Hạ Chí mắt lạnh nhìn Cao Tuấn: "Hiện tại, cậu biết được mình thật sự bị đuổi học, liền sợ hãi. Bởi vì rất rõ ràng, không có tài sản mấy trăm triệu của cha cậu, cậu chẳng phải là cái gì!"

Sắc mặt Cao Tuấn tái nhợt, cơn giận trên mặt vô tình biến mất, lộ ra vẻ sợ hãi. Cuối cùng cậu ta cảm thấy, từ khi bắt đầu, vị chủ nhiệm mới này đã biết được nhược điểm lớn nhất của cậu ta. Một khi bị trường học đuổi đi, cậu sẽ không có gì cả. Mà tình cảnh kia, cậu ta ngay cả nghĩ đến cũng không dám suy nghĩ!

- "Hóa ra chuyện là như vậy!""

- "Chẳng trách sao Cao Tuấn sợ bị đuổi học..."

- "Lạ thật, chúng ta quen biết Cao Tuấn lâu như vậy cũng không biết chuyện này, chủ nhiệm lớp làm sao mà biết được?"

"Ai biết được? Thầy Hạ này có vẻ như đã chuẩn bị cả rồi!"

Trong phòng học, đám người lại bắt đầu bàn luận, vị chủ nhiệm lớp cho dù mới xuất hiện không đến mười phút, lại lần lượt để bọn họ nhìn với đôi mắt khác.

- "Ông, ông..." Cao Tuấn nhìn Hạ Chí và muốn nói điều gì, rồi dường như lại không biết nên nói cái gì cho phải.

- "Vì trước đó cậu bị đuổi học, tôi là thầy của cậu." Hạ Chí giọng điệu bình tĩnh.

- "Thầy Hạ..." Cao Tuấn chật vật xưng hô thế này. Cậu ta đã hoàn toàn không còn hung hăng kiêu ngạo như trước và cúi đầu, so với bị đánh hội này, còn ảm đạm hơn.

- "Yêu cầu tôi ngay, đừng lãng phí thời gian của tôi." Hạ Chí có chút lười biếng. Hiển nhiên với ông ta mà nói, Cao Tuấn cầu hay không, thật sự cũng không đáng kể.

- "Thầy Hạ, tôi, tôi..." Cao Tuấn cắn răng, sau đó quyết tâm, cuối cùng nói ra: "Thầy Hạ, tôi cầu xin ông đừng đuổi học tôi."

Về mặt Thiệu Phong quái lạ, chỉ có điều lần này cậu ta không cảm thấy quá ngạc nhiên, ai bảo thầy Hạ hoàn toàn nắm lấy số mệnh Cao Tuấn?

- "Nói lớn một chút." Hạ Chí thản nhiên nói.

Gương mặt đẹp trai của Cao Tuấn co giật một chút. Nhưng lần này, cậu ta không do dự, khẽ cắn môi, lập tức nói lớn hơn: "Thưa thầy Hạ, cầu xin thầy đừng đuổi học tôi, được chứ?"

Âm thanh này dù không quá lớn, nhưng lại đủ để cho mỗi người trong phòng học đều nghe được rõ ràng.

Trong phòng học hoàn toàn yên tĩnh, đối với cách làm này của Cao Tuấn, mọi người cũng không có cảm xúc gì, bọn họ chỉ là nhìn xem Hạ Chí, nghĩ thầm chuyện này nên tính là kết thúc không? Xem ra, vị chủ nhiệm mới này chỉ là muốn cho mọi người thấy quyền uy, mà không hề nghĩ ngờ, hẳn hiện tại đã đạt đến mục đích này.

Cao Tuấn cũng đang nhìn Hạ Chí, nhẹ nhàng thở ra. Có một số việc cảm thấy khó nói ra, nhưng một khi đã nói thì liền cảm thấy không quan trọng. Xem ra nỗi phiền toái của cậu ta đã được giải quyết.

Ba mươi ánh mắt nhìn cậu chăm chú, Hạ Chí đột nhiên cười rồi sau đó chậm rãi nói ra hai chữ.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Cậu hết thuốc chữa rồi

Người dịch: Yuto ~

- "Không đâu." Hai chữ truyền vào tai mọi người rõ ràng.

- "Ê?" Tất cả mọi người đều ngẩn ngơ, tưởng mình nghe lầm trong chốc lát.

Cao Tuấn sững sờ, cậu đột nhiên ngẩng đầu và nhìn Hạ Chí: "Ông, ông nói cái gì?"

- "Thân là chủ nhiệm lớp của các bạn, tôi sẽ dạy cho các bạn bài học đầu tiên." Hạ Chí thản nhiên nói ra: "Nhớ kỹ, đừng tưởng rằng cậu cầu xin người khác, người khác sẽ giúp cậu. Vì thế không nên đem tương lai của mình gửi cho người khác. Trên thực tế, không có bất kỳ ai thông cảm với cậu."

- "Ông, ông đùa tôi sao?" Cao Tuấn căng mặt, tỏ ra phần nộ.

- "Đùa với cậu hả?" Hạ Chí nhẹ nhàng lắc đầu: "Cậu còn chẳng xứng đáng."

Dừng lại một chút, Hạ Chí tiếp tục nói: "Tôi đã nói cậu có thể cầu xin tôi một chút. Nhưng tôi không hề nói, cậu cầu xin tôi, tôi liền nhất định không đuổi học cậu."

Đám người nói thầm một hồi, bọn họ cảm thấy vị chủ nhiệm lớp này thật vô sỉ, rõ ràng ông ta đang trêu đùa Cao Tuấn!

- "Cuối cùng ông muốn thế nào mới bằng lòng không đuổi học tôi?" Cao Tuấn cắn răng. Cho dù trong lòng tức giận, nhưng hắn lại không dám nổi giận, chỉ có thể tiếp tục ăn nói khập khep: "Thầy Hạ, tôi thừa nhận tôi đã làm sai, nhưng thân là giáo viên, ông nên cho học sinh cơ hội sửa sai chứ?"

- "Cậu nói đúng." Hạ Chí gật đầu nói: "Thông thường, tôi nên cho cậu một cơ hội để hối cải..."

- "Thầy Hạ, tôi nhất định sẽ sửa sai!" Cao Tuấn vui mừng, vội vàng nói.

- "Vấn đề là, tôi cảm thấy cậu đã hết thuốc chữa rồi." Hạ Chí lắc đầu.

Về mặt vui sướng của Cao Tuấn lập tức biến mất. Hắn bắt đầu hiểu được, Hạ Chí quyết tâm muốn đuổi học hắn.

Nội tâm Cao Tuấn lạnh ngắt. Rõ ràng, cha hắn rất thất vọng về hắn. Nếu bị đuổi khỏi Cao Trung Minh Nhật, cha hắn chẳng những không để lại gia sản cho hắn, mà từ giờ trở đi, tiền sinh hoạt hằng ngày của hắn cũng không có. Và nghĩ đến tình cảnh kia, Cao Tuấn liền có cảm giác sống không bằng chết.

- "Không, không được đuổi tôi..." Cao Tuấn nhìn Hạ Chí, ánh mắt tỏ vẻ cầu xin: "Thầy Hạ, tôi cầu xin ông, đừng đuổi học tôi, ông bắt tôi làm gì cũng được..."

Cao Tuấn trông như sắp khóc, lời cầu xin lần trước vẫn tính là đóng kịch. Hiện tại, Cao Tuấn thật sự đang cầu xin Hạ Chí, bởi vì lúc này, Cao Tuấn cảm thấy mình đã đến bước đường cùng.

Hạ Chí nhìn Cao Tuấn. Trong mắt dường như có chút thương hại: "Được rồi, tôi cho cậu một cơ hội cuối cùng. Cậu đứng tại đây đến lúc tan học. Có đuổi cậu hay không, đến lúc đó tôi sẽ nói cho cậu biết."

Đình linh linh...

Tiếng chuông tan học vang lên. Khi nói xong, Hạ Chí xoay người rời đi và biến mất khỏi tầm mắt Cao Tuấn nhanh chóng.

Cao Tuấn sững sờ một lúc, Hạ Chí cứ vậy mà đi sao?

Thiệu Phong cảm thấy khó hiểu, vị giáo sư Hạ này tự nhiên chưa giải quyết xong đã đột nhiên chạy mất? Vậy bây giờ cậu ta làm gì đây?

"Trời ơi, Cao Tuấn, chúng ta sẽ đứng ở chỗ này đến khi tan học sao?" Thiệu Phong nhin không được mở miệng hỏi.

Cao Tuấn không trả lời, nhưng cũng không nhúc nhích, cuối cùng dùng hành động trả lời Thiệu Phong.

Mà Thiệu Phong cứ do dự mãi, cuối cùng cũng không dám rời đi. Kết quả là, trong khi học sinh trong phòng cậu ta đi ra thì liền phát hiện sự việc hiểu kì nhất trong lịch sử Cao Trung Minh Nhật!

"Tin sốc, mọi người lại đây mà xem, lớp cường hào có người bị phạt đứng!"

"Nhanh đi nhanh đi, lớp 12A6, kỳ quan ngàn năm mới gặp, có người bị phạt đứng đó!"

"Tôi chết mất, là thật đó, mọi người mau tới xem Cao Tuấn bị phạt đứng kia..."

...

Cao Trung Minh Nhật cũng không phải là một trường học lớn. Thầy trò và công nhân viên chức cùng đứng một chỗ, cũng không đủ ngàn người. Ở ngôi trường này, tin tức truyền bá nhanh, ngắn ngủi mấy phút thôi, mấy trăm người liền chen chúc mà tới, náo nhiệt đứng xem ở phòng học lớp 12A6.

Toàn bộ Cao Trung Minh Nhật, các thầy cô đang ở địa vị yếu thế, tại lớp quái thai và lớp cường hào, địa vị yếu thế của thầy cô càng thêm rõ ràng. Cho tới nay, mọi người chỉ biết là hai lớp này giáo viên bị học sinh khinh thường, chủ nhiệm lớp lần lượt bị đuổi đi. Nhưng bây giờ lại có học sinh bị phạt đứng, đây tuyệt đối là kỳ tích, không, thần tích mới đúng!

Mà thần tích này không chỉ là kinh động đến học sinh toàn trường, ngay cả giáo viên cũng nhao nhao đến đây vây xem. Và các tin tức cũng tiếp tục nhanh chóng truyền bá.

"Nghe gì chưa? Trường học có một giáo viên mới tới siêu trâu bò, chính ông ta để Cao Tuấn ngoan ngoãn phạt đứng..."

"Không sai không sai, nghe nói là sáng hôm nay vừa tới, là giáo viên thể dục, đặc biệt trâu..."

"Tôi biết, ông ta tên Hạ Chí, cái tên có điểm đặc sắc..."

"Thầy Hạ siêu cường, trước đó vị giáo sư xinh đẹp của lớp quái thai nhảy lầu, chính ông ta đã cứu được..."

"Thầy Hạ nghe nói đồng thời kiêm chủ nhiệm hai lớp quái thai cùng lớp cường hào, vẫn là giáo viên thể dục hai lớp đó..."

"Có tin đồn nói rằng thầy Hạ là bạn trai hiệu trưởng..."

...

Chuông vào học đã vang lên, tiết cuối cùng của buổi sáng đã đến. Thầy trò vây đến xem tại phòng học lớp 12A6 cũng đã rời đi, nhưng vẫn bàn tán không chấm dứt. Trong tay mỗi học sinh cấp 3 đều có điện thoại trong tay, cho dù là những học sinh nghèo cũng không ngoại lệ. Và thầy cô Cao Trung Minh Nhật không có cách nào cấm học sinh chơi điện thoại trên lớp. Và lúc này, mọi người vẫn bàn luận rất nhiệt tình, chỉ có điều, lúc này đang thảo luận trọng tâm, sau đó mới đến giáo viên thể dục Hạ Chí.

Rất nhanh, trọng tâm thảo luận đã thay đổi.

"Tin đặc biệt, mỗi người chúng ta đều có thể sẽ bị đuổi học!"

"Tần hiệu trưởng mới, lịch sử không đuổi học sinh của Cao Trung Minh Nhật đã một đi không trở lại!"

"Mọi người đoán xem, ai sẽ trở thành học sinh thứ nhất bị Cao Trung Minh Nhật đuổi?"

"Tôi không muốn bị đuổi đâu. Mặc dù tôi cũng không muốn học, nhưng bị Cao Trung Minh Nhật đuổi học nói thật cũng rất mất mặt!"

...

Tin tức Cao Trung Minh Nhật đã đánh vỡ nguyên tắc không đuổi học bất kỳ một học sinh nào, có thể nói là một viên đá đẩy lên ngàn con sóng, làm bùng nổ toàn bộ sân trường.

Đối với học sinh Cao Trung Minh Nhật mà nói, chuyện này thật sự rất quan trọng. Cho dù ở đây đa số là học sinh không tốt, đối với chuyện bị đuổi học, không ít người đã trải qua. Nhưng vấn đề là, hai mươi năm qua Cao Trung Minh Nhật đều không đuổi bất cứ học sinh nào. Hiện tại, ai cũng không muốn trở thành học sinh đầu tiên bị đuổi học.

- "Ngay cả Minh Nhật Cao Trung cũng không cần học sinh, thì còn trường nào cần đây?" Càng nhiều người lo lắng mình sẽ bị đuổi và bị những người khác khinh bỉ. Đến Cao Trung Minh Nhật đi học đã đủ mất mặt, nếu bị đuổi học thì còn mất mũi đầu mà gặp người khác?

Không chỉ học sinh chú ý chuyện này, tất cả công nhân cũng đều chú ý chuyện này. Bởi vì một khi chuyện này trở thành sự thật, toàn bộ hệ sinh thái trường học sẽ thay đổi. Mà những thầy cô giáo kia, thậm chí quan tâm chuyện này hơn. Bởi vì, đối bọn họ mà nói, một khi có quyền đuổi học sinh, như vậy khi bọn họ đối mặt với học sinh, sẽ không còn là yếu thế hoàn toàn.

Không ít giáo viên bắt đầu nghe ngóng, muốn xác nhận chuyện này thật hay giả. Mà giờ khắc này, thầy chủ nhiệm đã đến thẳng phòng làm việc của hiệu trưởng để xác thực chuyện này.

Thầy chủ nhiệm Phương Đắc Thắng không đến năm mươi tuổi, nhưng ông ta lại là chân chính nguyên lão của Cao Trung Minh Nhật. Trên thực tế, hai mươi năm trước, lúc Thu Minh chuẩn bị thành lập trường này, Thu Minh đã thuê vị giáo sư đầu tiên là Phương Đắc Thắng, cũng chính vì vậy, Thu Đồng đối với ông cũng rất tôn trọng.

- "Hiệu trưởng, trường học của chúng ta thật sự có thể đuổi học sinh sao? Lão hiệu trưởng vừa mới qua đời, điều này thật là..." Phương Đắc Thắng càng thêm tôn trọng lão hiệu trưởng Thu Minh, ông ta hiển nhiên không đồng ý cách làm này.

- "Phương chủ nhiệm, không có chuyện này, đó chỉ là lời đồn!" Thu Đồng có chút nổi nóng, trong lòng đã đem Hạ Chí nguyên rửa vô số lần, tên lưu manh đáng chết này không thể an phận một chút sao? Vừa giờ trước đó cô vừa nói với hắn không thể đuổi học sinh mà!

- "Thế nhưng hiệu trưởng, bạn trai Hạ Chí của cô đã nói..." Phương Đắc Thắng nửa tin nửa ngờ.

Thu Đồng không thể nhịn được ngắt lời Phương Đắc Thắng: "Tên khốn đó không phải bạn trai tôi!"

Phương Đắc Thắng ngẩn ngơ: "Hiệu trưởng, nhưng mọi người đều biết thầy Hạ là bạn trai cô..."

Thu Đồng như muốn điên lên. Hiện tại cho dù cô phủ nhận, cũng không có tác dụng gì.

Hít một hơi thật sâu, Thu Đồng để cho mình tĩnh táo một chút, sau đó nhìn Phương Đắc Thắng rồi hỏi: "Phương chủ nhiệm, chuyện này liên quan đến việc đuổi học học sinh, ông không cảm thấy việc này không thể nào xảy ra sao?"

Thu Đồng thật sự cũng rất muốn đuổi một ít học sinh, nhưng Phương Đắc Thắng vừa mới nói như vậy, ông của cô vừa mới mất không lâu, cô không nghĩ là liên thay đổi nhanh đến vậy. Nhưng bây giờ, sự việc Hạ Chí đuổi học sinh đã lan rộng, cô cảm thấy vẫn phải chăm chú suy tính một chút.

- "Hiệu trưởng, thật sự các giáo viên đều ủng hộ. Hơn nữa, các học sinh cũng có chút băn khoăn, tôi thật sự không hoàn toàn không ủng hộ làm vậy. Nhưng tôi cảm thấy, nếu muốn tiến lên theo chất lượng, đặc biệt là lão hiệu trưởng qua đời không được bao lâu. Nếu có thể trì hoãn một chút thời gian rồi thi hành, vậy thì càng tốt hơn." Phương Đắc Thắng hơi do dự một chút. Theo lý trí mà nói, ông ta thật sự cũng cảm thấy trường học cần tiến hành một chút thay đổi, nhưng trên tình cảm, ông lại không muốn vi phạm ý nguyện lão hiệu trưởng.

- "Phương chủ nhiệm, nói với các lão sư khác, chuyện này tôi còn cân nhắc." Thu Đồng thoáng suy tư một chút rồi quyết định. Sự việc đã đến nước này rồi, liền dứt khoát thuận thế mà làm.

- "Vậy tôi bảo mọi người, bình tĩnh đừng vội." Phương Đắc Thắng nhẹ gật đầu: "Hiệu trưởng, cô đang bận nên tôi đi ra ngoài trước."

Phương Đắc Thắng nhận ra được Thu Đồng đang có chút bức bối, cho nên chủ động chào tạm biệt. Ông vừa mới đi tới cửa, đối diện liền có nam nhân đi đến.

- "Đồng Đồng, tôi trở về... A, Phương chủ nhiệm, sao ông ở đây?" Người tới lại chính là Hạ Chí, cậu ta chủ động chào hỏi Phương Đắc Thắng.

Phương Đắc Thắng lúc đầu ngẩn ngơ, sau đó vội vàng nói: "Xin chào, tôi tìm hiệu trưởng có chút việc và sự việc đã xong xuôi, tôi sẽ không quấy rầy các người."

Nói xong, Phương Đắc Thắng vội vàng rời đi, trong lòng còn đang lù lù bầu, gọi là Đồng Đồng còn nói cái gì trở về, không phải bạn trai là đây sao? Chẳng lẽ lại là chồng?

Trong phòng, Thu Đồng rất tức giận, tên lưu manh này lại giờ trò gì nữa đây?

Nhìn thấy Hạ Chí bước đến, đóng cửa lại, sau đó còn cười hi hi nhìn cô. Thu Đồng bị kích động muốn cào cái khuôn mặt tươi cười này đến nhão nhoẹt. Nhưng cuối cùng, Thu Đồng lại nhịn xuống, cô lạnh lùng nhìn Hạ Chí rồi nói: "Thầy Hạ, tôi hỏi cậu, cậu muốn đuổi học học sinh Cao Tuấn lớp 12A6 phải

không?"

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Giáo Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Còn phải kiếm sống bằng khuôn mặt nữa chứ

Người dịch: Yuto ~

- "Hiệu trưởng, cô có vẻ như rất để ý chuyện đuổi học Cao Tuấn nhì?" Hạ Chí không tiếp tục thân mật gọi Đồng Đồng, vẻ mặt trông có chút ngạc nhiên.

- "Đây là lần thứ nhất đuổi học sinh của Cao Trung Minh Nhật trong hai mươi năm qua, tôi có thể không coi trọng sao?" Thu Đồng tức giận nói ra: "Hiện tại tất cả thầy trò đều đang chăm chú chuyện này!"

Dừng lại một chút, Thu Đồng hừ lạnh một tiếng rồi tiếp tục nói: "Thầy Hạ, cậu đến phòng làm việc của tôi, chẳng lẽ không phải vì báo cáo về chuyện này sao?"

- "Điều này, hiệu trưởng à, tôi thật sự không đến để báo cáo sự kiện kia." Hạ Chí tỏ ra vô tội: "Tôi chỉ đến nghỉ ngơi một chút mà thôi."

Đến nghỉ ngơi?

Thu Đồng ngay tức khắc muốn bùng cháy, tên khốn này muốn nghỉ ngơi không phải là vấn đề lớn, nhưng hắn dựa vào cái gì để chạy qua phòng làm việc cô mà nghỉ?

- "Thầy Hạ, tôi nói với cậu một lần nữa. Quan hệ giữa tôi và cậu chỉ là cấp trên và cấp dưới, không được tùy ý ra vào phòng làm việc của tôi, càng không được cố ý làm người khác hiểu lầm mối quan hệ của chúng ta!" Thu Đồng lạnh lùng nhìn Hạ Chí, giọng điệu càng thêm lạnh nhạt. Cô cảm thấy mình nhất định phải cùng tên khốn này phân rõ ranh giới!

- "Ồ, tôi hiểu rồi." Hạ Chí thuận miệng trả lời, sau đó cúi lưng một cái: "Trước tiên tôi nghỉ ngơi một chút, đến lúc tan học nhớ gọi tôi."

Trong phòng làm việc của hiệu trưởng có ghế salon dài, Hạ Chí hiển nhiên đã sớm để mắt tới ghế sofa này. Vừa dứt lời, cậu ta liền đi tới và nằm lên.

- "Cậu đứng lên cho tôi!" Thu Đồng lập tức tức điên lên, cái người này là ai đây!

Hạ Chí chưa thức dậy, vẫn nhắm mắt lại, có vẻ như cậu ta đã ngủ rồi.

- "Hạ Chí, cậu lập tức đứng lên cho tôi!" Thu Đồng lần nữa rống lên: "Có tin tôi gọi bảo vệ ném cậu ra hay không?"

Hơi thở Hạ Chí đều đều, không hề đáp lại. Có vẻ cậu ta thật sự ngủ say.

Ngược Thu Đồng nhấp nhô, dáng vẻ đường cong lúc này càng lộ vẻ kinh ngạc. Nhưng ngược lại Hạ Chí nhắm mắt lại nên không có cách nào hưởng thụ nhan phúc này. Và cậu dường như cũng cảm giác được hơi thở phẫn nộ của Thu Đồng phát ra, cậu ta cứ như vậy lẳng lặng nằm trên ghế sofa, như đứa trẻ đang ngủ say.

Thu Đồng đột nhiên cảm lấy điện thoại trên bàn làm việc, đang chuẩn bị gọi tới bảo vệ trường học. Nhưng ngón tay vừa ấn lên một con số, cô lại đột nhiên cúp điện thoại, bởi vì cô ý thức được, nếu bảo vệ đến văn phòng cô và nhìn thấy Hạ Chí ngủ ở trên ghế sofa, quan hệ của cô và Hạ Chí chỉ sợ là càng thêm không rõ ràng.

Giờ khắc này, Thu Đồng lần nữa toát lên suy nghĩ lợi dụng Hạ Chí. Nhưng cô lại không thể không thừa nhận một điều rằng, người này mặc dù chán ghét mà lại lưu manh đùa giỡn đối với cô, nhưng cậu ta thật sự rất có năng lực. Trong thời gian chưa đến hai tiết, cậu ta đạt được tiến triển không thể tưởng tượng được tại lớp 12A1 và 12A6. Nếu đuổi người này đi, chỉ sợ rằng cô không có cách nào tìm được người có thể thay thế cậu ta.

Mà điều càng làm cho Thu Đồng căm tức là, dù cho cô thật sự đuổi Hạ Chí đi, chỉ sợ là tin đồn giữa cô và tên khốn này cũng sẽ không cứ thế mà biến mất. Muốn chứng minh cô không phải là bạn gái cậu ta, chỉ có thể để cậu ta ở lại.

Thu Đồng dần dần tỉnh táo lại, Hạ Chí vào Cao Trung Minh Nhật vẫn chưa tới hai giờ. Nhưng trong thời gian ngắn này, thực tế cậu ta đã làm được rất nhiều chuyện, cậu không chỉ kéo lại Lý Phương nhảy lầu, cứu vớt ngôi trường tràn ngập nguy hiểm này, cậu ta còn để Thu Đồng thật sự thấy được hi vọng.

Đang tiếp nhận ngôi trường này, Thu Đồng đã từng cảm thấy trừ khi đem một nửa học sinh trở lên đuổi học toàn bộ. Nếu không trường này không có chút hi vọng nào, vấn đề là ở chỗ, nếu đuổi một nửa học sinh trở lên, trường này càng không có cách nào duy trì. Nhưng cô nhất định phải để trường này

kéo dài thêm nữa, không vì điều gì khác người, chỉ vì ông nội đã qua đời của cô.

Trong khoảng thời gian này, Thu Đồng vẫn muốn tìm đường tắt để trường học phát triển tốt. Nhưng cô vắt hết óc cũng nghĩ không ra biện pháp gì tốt. Cuối cùng cô phát hiện, ông cô trông như đã ném thừ thất bại. Có lẽ đây đúng là Cao Trung Minh Nhật phương pháp sinh tồn duy nhất, lớp thiên tài và lớp vô dụng, thật sự là một lối tắt không tệ.

Lớp thiên tài cũng có thể bồi dưỡng được học sinh giỏi, lớp học sinh vô dụng có thể tài trợ được kinh phí, có thể đền bù những lỗ hổng kinh phí của học sinh nghèo khó. Năm đó ông của cô, Thu Minh đã tính toán như vậy. Đáng tiếc là hai năm qua, bất luận là lớp thiên tài hay là lớp vô dụng, đều không lấy được thành tích tốt thật sự, đến cả Thu Minh cũng không còn quan tâm đến 2 lớp này nữa. Xem ra Thu Đồng muốn làm Cao Trung Minh Nhật hồi sinh, e rằng hai lớp này sẽ như trên.

Nếu như Cao Trung Minh Nhật thật sự có thể để những thiên tài không tốt đạt được thành công, nếu như Cao Trung Minh Nhật có thể để cho những con nhà giàu vô dụng kia đạt được giáo dục chân chính. Chỉ dựa vào những điều này, Cao Trung Minh Nhật cũng đủ sống thành phố Thanh Cảng.

Thu Đồng thậm chí đã đặt ra kế hoạch nhằm vào giáo dục học sinh hai lớp này. Nhưng vấn đề là, trước đó lớp thiên tài và lớp vô dụng không có bất kỳ giáo viên nào có thể trị được bọn họ. Trong hai năm, học sinh lớp thiên tài và lớp vô dụng, trên cơ bản đều là tự sinh tự diệt. Cho dù kế hoạch của Thu Đồng có tốt đến mấy, nhưng ở hai lớp này hiển nhiên đều không cách nào áp dụng.

Nhưng khi Hạ Chí xuất hiện lại làm cho Thu Đồng thấy được hi vọng. Mặc dù cô không tận mắt xem Hạ Chí làm gì ở hai lớp kia. Nhưng nhìn vào kết quả Hạ Chí làm được cũng không tệ.

Không, mấy chữ không tệ hoàn toàn không thể hình dung thành tích Hạ Chí. Nếu như Hạ Chí không phải là tên khốn lưu manh, Thu Đồng nhất định sẽ nói Hạ Chí đạt được thành tích kinh ngạc. Bất luận là lớp thiên hay vô dụng, Hạ Chí đều dùng thời gian cực ngắn đứng vững bước chân, mà hiện tại, trong Cao Trung Minh Nhật này, Hạ Chí thật sự đã có uy tín. Chỉ riêng cậu ta có thể làm Cao Tuấn ngoan ngoãn đứng phạt ở cửa phòng học, cũng đủ để cho thầy trò toàn trường nhìn Hạ Chí bằng con mắt khác!

Phải thừa nhận rằng Thu Đồng cũng thay đổi cách nhìn về Hạ Chí. Mặc dù cho tới bây giờ cô vẫn cảm thấy Hạ Chí là lưu manh, nhưng năng lực của người này thật không thể nghi ngờ. Và Thu Đồng cũng cảm thấy người này thật sự có khả năng đối phó với học sinh lớp thiên tài và lớp vô dụng.

- "Vi trường này, hãy tiếp tục quan sát tên lưu manh này một hồi đi." Thu Đồng nhìn Hạ Chí đang ngủ ngon kia một chút sau đó cắn chặt hàm răng, thầm thì trong lòng: "Tên này nếu dám đùa giỡn, tôi sẽ thiên cậu ta!"

Hạ Chí vẫn ngủ rất say. Cho dù Thu Đồng không tin cậu ta thật sự ngủ, nhưng Thu Đồng lại lười để ý tới Hạ Chí, thời gian cứ như vậy lẳng lặng trôi qua.

Đã đến 11h55, còn 5 phút nữa là tan học. Hạ Chí còn đang ngủ, Thu Đồng nhin không được nên nói:

- "Thầy Hạ, đến giờ rồi kìa." Thu Đồng lạnh nhạt, cô không tin Hạ Chí thật sự ngủ thiếp đi.

Hạ Chí rất an tĩnh nằm trên ghế sa lon, không phản ứng chút nào.

- "Hạ Chí, cậu đừng giả bộ ngủ!" Thu Đồng có chút nổi nóng, tên lưu manh này chẳng lẽ lại muốn nằm ở chỗ này không đi?

Hạ Chí vẫn không có đáp lại.

Thu Đồng trong lòng bùng cháy, tên lưu manh này không hiểu sao xuất hiện ở trường học, không hiểu sao thành bạn trai của cô. Hiện tại lại nằm trên ghế sa lon ở văn phòng cô và không hiểu sao lại giả vờ ngủ!

- "Tên khốn, cậu đứng lên cho tôi!" Thu Đồng rốt cục mắng lên, đồng thời tiện tay cầm lên một quyển sách từ trên bàn, hung hăng ném về hướng Hạ Chí!

Sách vờ bay về phía Hạ Chí, không biết Thu Đồng có cố ý gây rối hay không, trực tiếp ném về phía Hạ Chí. Và Hạ Chí vẫn không phản ứng chút nào, kết quả là quyển sách này cùng khuôn mặt Hạ Chí tiếp xúc thân mật.

- "Tên khốn này thật sự đang ngủ sao?" Chẳng lẽ phán đoán của cô là sai lầm?

Nhưng vào lúc này, khi sách vờ chênh lệch một cm và nện vào mặt Hạ Chí, Hạ Chí đột nhiên có phản ứng.

Hạ Chí đột nhiên duỗi ra hai tay, chính xác bắt lấy quyển sách này. Sau đó, cậu ta mới mở to mắt.

- "Nguy hiểm thật, xem chút nữa là mặt mày hốc hác." Hạ Chí nói một mình: "Tôi hiện tại còn phải kiếm sống bằng khuôn mặt."

- "Cậu kiếm sống bằng mặt sao?" Thu Đồng nhin không được chăm chọc Hạ Chí, trong lòng mắng thầm, tên khốn này quả nhiên giả vờ ngủ.

Hạ Chí lần này không để ý tới Thu Đồng, mà là cứ như vậy lật sách Thu Đồng ném qua. Sau đó xoay người ngồi dậy rồi rời khỏi ghế sofa, vừa đi về phía Thu Đồng vừa tiếp tục lật sách.

Ba giây sau, Hạ Chí dùng bên cạnh bàn làm việc Thu Đồng, đem sách đặt trước mặt Thu Đồng rồi mỉm cười: "Sách không tệ, thích hợp khi đọc ban đêm."

Không đợi Thu Đồng nói, Hạ Chí nhìn chằm chằm Thu Đồng qua kính mắt, nụ cười càng thêm xán lạn: "Hiệu trưởng, đi ăn cơm trưa với tôi không?"

- "Không đi!" Thu Đồng không hề nghĩ ngợi cự tuyệt một tiếng.

- "Thật tốt quá, tôi cũng không muốn đi ra ngoài, vậy chúng ta ăn trong phòng đi!" Hạ Chí có vẻ rất cao hứng: "Đợi chút nữa gấp ở căn tin!"

Không đợi thu Đồng nói, Hạ Chí liền quay người bước nhanh đi khỏi văn phòng.

Thu Đồng lập tức lại có chút tức giận: "Ai gấp cậu ở căn tin chứ? Tôi nói là không cùng nhau ăn cơm với cậu mà!"

Đáng tiếc là câu nói này hơn phân nửa là Hạ Chí không nghe được. Cho dù cậu ta nghe được, cũng sẽ vô không nghe. Thu Đồng tức giận không thôi, nắm quyển sách trước mặt định ném đi, nhưng lập tức lại cảm thấy có chút không đúng.

Quyển sách Thu Đồng tiện tay ném ra, cô cũng không chú ý đây là sách gì. Nhưng bây giờ cô lại thấy rõ, đây là tiểu thuyết cô mang từ nước ngoài về trước đó, một tiểu thuyết kinh dị nguyên bản tiếng Anh. Hiện tại, để có thể hiểu được nguyên bản tiểu thuyết tiếng Anh cũng rất hiếm có, nhưng người này là một giáo viên thể dục, thể mà cũng có thể hiểu được? Bằng không, cậu ta làm sao khẳng định được tiểu thuyết này thích hợp đọc vào ban đêm? Biết rằng Thu Đồng là người đặc biệt thích đọc tiểu thuyết kinh dị vào thời điểm khuya khoắt.

- "Nhất định có mờ ám!" Thu Đồng lập tức cho mình đáp án, cô vẫn không tin người này thật sự biết đây là tiểu thuyết gì.

Tâm tình Thu Đồng không hề tốt đẹp, mà Hạ Chí lại một mặt vui sướng đến cửa phòng học lớp 12A6. Tiếng chuông vừa mới vang lên, hơn trăm học sinh nhanh chóng vây chặt chỗ này đến không lọt một giọt nước, bởi vì bọn họ đã biết đến tin tức, giáo viên thể dục Hạ Chí thuộc loại trâu bò sẽ quyết định đuổi học Cao Tuấn hay không khi tan học.

- "Mọi người nhường tôi một chút." Âm thanh Hạ Chí nhanh chóng thu hút mọi người. Sau đó tất cả mọi người tự giác tránh ra tạo thành một con đường.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Tôi vẫn còn khuyết điểm

~ Người dịch: Yuto ~

Vốn thời gian tan học nên rất ồn ào náo nhiệt. Nhưng bây giờ, tại cửa phòng học lớp 12A6 lại yên tĩnh hiếm thấy. Hơn một trăm ánh mắt cùng nhìn về phía Hạ Chí, bọn họ đều đang chờ đợi một kết quả. Ngay cả mấy thầy cô lúc này cũng tham gia.

Trải qua một tiết học, chuyện này sớm đã trở thành sự kiện quan trọng nhất hôm nay của Cao Trung Minh Nhật, bất luận là học sinh hay thầy cô giáo đều rất quan tâm kết quả chuyện này.

Cao Tuấn và Thiệu Phong cũng đang nhìn Hạ Chí. Tất nhiên, lúc này Cao Tuấn rất hồi hộp. Nhưng đối với Thiệu Phong mà nói, cậu ta lại an nhàn hơn. Dù sao đi nữa, bây giờ Cao Tuấn là trọng điểm chú ý của mọi người. Về phần Thiệu Phong, nhiều nhất cậu ta cũng chỉ là diễn viên quần chúng.

Không muốn làm nhân vật chính mà diễn viên quần chúng cũng không tốt. Nhưng giờ khắc này, Thiệu Phong tuyệt đối không muốn làm nhân vật chính.

Cao Tuấn cũng không muốn làm nhân vật chính, nhưng hiện tại cậu ta đang là một trong những nhân vật chính của sự kiện lớn này. Nhìn Hạ Chí không chút hoang mang đang đến gần, mà hơn trăm học sinh đang sắp hàng hai bên chào đón Hạ Chí. Cao Tuấn càng thêm không có đảm lược, cậu cảm thấy điều này tựa như phán quyết số mệnh. Và Hạ Chí chính là người phán quyết, một câu của Hạ Chí liền có thể quyết định vận mệnh của cậu!

Hạ Chí chỉ còn cách Cao Tuấn chưa đến 2m rồi dừng bước lại. Sau đó, cậu cứ như vậy nhìn Cao Tuấn bằng ánh mắt hơi kì lạ.

Bốn phía rất yên tĩnh. Mọi người đều đang chờ đợi, chờ đợi tuyên bố cuối cùng cho Cao Tuấn của Hạ Chí. Và bất giác tim Cao Tuấn đập nhanh, trong lòng càng lo lắng bất an. Chẳng lẽ Hạ Chí vẫn còn muốn đuổi học cậu sao?

Thấm thoát đã trôi qua 1 phút. Trong một phút này, đối với Cao Tuấn mà nói, dường như dài đằng đẵng. Trên thực tế, ngay cả Thiệu Phong cùng đám người khác vây xem cũng cảm thấy dài đằng đẵng. Và trong đám người yên tĩnh đó cũng bắt đầu xuất hiện lời bàn luận nhỏ tiếng.

- "Cuối cùng thầy Hạ muốn làm gì đây? Dù muốn hay không muốn đuổi học Cao Tuấn, thì không thể thẳng thắn một chút sao?"

- "Tôi cảm thấy ông ta đang hưởng thụ thứ khoái cảm này..."

"Cảm giác bức người?"

"Tôi có cảm giác không tốt, tôi cảm thấy Cao Tuấn thật sự bị đuổi học..."

...

Trong khi mọi người bàn luận xôn xao, cuối cùng Cao Tuấn không kìm nén được: "Thầy Hạ, tôi đã làm theo lời thầy nói và đứng ở chỗ này suốt một tiết học. Tôi không hề rời đi nửa bước và vẫn luôn đứng đấy, không có gian lận lười biếng..."

Nói đến đây, Cao Tuấn phát hiện Hạ Chí vẫn không phản ứng và nói tiếp: "Thầy Hạ, nếu thầy không tin thì có thể hỏi Thiệu Phong, chúng tôi vẫn luôn đứng ở chỗ này, rất phép tắc."

Cuối cùng Cao Tuấn nhìn về phía Thiệu Phong, có vẻ hơi lo lắng: "Thiệu Phong, cậu mau nói cho thầy đi!"

Thiệu Phong trầm mắt, lúc này cậu ta chỉ muốn làm người vô hình. Thằng Cao Tuấn này không nên nhắc tới cậu ta chứ?

Nhưng cho tới bây giờ, cậu mắng Cao Tuấn cũng vô dụng. Vẫn là chỉ có thể giúp Cao Tuấn: "Thầy Hạ, Cao Tuấn không nói sai, chúng tôi thật sự chịu phạt đứng ở chỗ này."

Hết cách rồi, hẳn cũng không muốn nhờ Triệu Phong nói giúp mình. Nhưng mọi việc diễn ra như thế thì đành chịu thôi.

- "Nhiều khi cậu rất chân thành và cố gắng làm một chuyện nào đó, nhưng về sau khi cậu làm tốt chuyện này thì lại phát hiện, tất cả những gì cậu làm, thật sự cũng chẳng có nghĩa lý gì." Hạ Chí mở miệng, giọng điệu bình thản, nhưng cũng truyền rõ ràng đến tai mọi người. Khi cậu nói vừa được nói ra, mọi người nhìn về phía Cao Tuấn rồi bắt đầu cảm thấy thông cảm. Vì bọn họ có cảm giác rằng Cao Tuấn thật sự muốn tạo nên lịch sử, trở thành học sinh đầu tiên bị đuổi học ở Cao Trung Minh Nhật.

- "Con mẹ nó, thằng này quả thật muốn giết gà dọa khỉ!" Thiệu Phong oán thán Hạ Chí, cậu ta cũng rất buồn bực. Tự nhiên cậu lại bị xem như giết gà dọa khỉ, nhưng so với Cao Tuấn mà nói, rốt cuộc cậu lại may mắn hơn.

- "Thầy Hạ, thầy, thầy có ý gì chứ?" Cao Tuấn mặt đỏ lên, kìm hãm cơn tức giận. Trong lúc vô tình tuôn ra lần nữa, cậu cảm thấy mình hoàn toàn bị giễu cợt. Từ đầu đến cuối, tên Hạ Chí đáng chết này đều đang đùa với cậu!

Cao Tuấn vô tình nắm chặt hai tay, răng cũng vô tình cắn chặt. Nếu Hạ Chí không nói rõ ràng chuyện đuổi học cậu, e là cơn giận sẽ bộc phát ra.

- "Cao Tuấn bị đùa thâm rồi, cậu ta có thể đánh lộn với thầy Hạ hay không?"

- "Chắc chắn tôi cũng không thể chịu đựng được!"

- "Nhưng thầy Hạ là giáo viên thể dục đó, cùng giáo viên thể dục đánh nhau chỉ có ăn thiệt thòi thôi!"

- "Dù cho có thiệt thòi cũng phải nổi lên, cơn tức này không thể nhịn được, đây không phải là cố ý gây hấn với người khác sao?"

...

Tất cả mọi người cảm thấy kết cục Cao Tuấn bị đuổi học đã định, càng nhiều người cảm thấy đây thật ra là ý của hiệu trưởng. Đây gọi là quan mới đến đốt ba đồng lửa, hiệu trưởng mới bắt đầu quản lý trường học thì tiến hành một chút cải cách cũng rất bình thường. Nếu Hạ Chí là bạn trai hiệu trưởng xinh đẹp, chắc chắn sẽ giúp đỡ bạn gái mình.

"Tôi sẽ không đuổi học cậu." Giọng nói bình tĩnh vang lên.

"Tên họ Hạ, ông... Cái gì?" Vừa nghe Hạ Chí nói, Cao Tuấn liền bộc phát bản năng. Nhưng chỉ mới nói ra mấy chữ, cậu đột nhiên phát hiện có gì đó không đúng. "Ông, ông nói cái gì chứ? Ông không đuổi học tôi sao?"

Bốn phía đột nhiên yên tĩnh trở lại. Hơn trăm ánh mắt đồng loạt nhìn Hạ Chí. Trong chớp mắt, bọn họ nghi ngờ lỗi tại mình có vấn đề, Hạ Chí thế mà không đuổi học Cao Tuấn? Sao lại có thể?

Cao Tuấn tưởng hẳn nghe lầm, nhưng mọi người xung quanh thì lại khác. Bọn họ không hề nghe lầm, ít nhất Hạ Chí là nói như vậy. Và giờ khắc này, bọn họ đều ngừng thở và tập trung tinh thần chờ đợi Hạ Chí trả lời. Không ít người cảm thấy Hạ Chí nói sai.

- "Không sai, tôi sẽ không đuổi cậu." Lời nói Hạ Chí truyền vào tai mọi người rõ ràng. Trong lúc này đây, mỗi người đều khẳng định rằng bọn họ không nghe lầm. Hạ Chí cũng không nói sai, nhưng sự việc như thế thật không thể tưởng tượng, Hạ Chí vậy mà đột nhiên quyết định không đuổi học Cao Tuấn.

- "Làm cái gì thế?"

- "Vừa rồi không phải là muốn đuổi Cao Tuấn sao?"

"Đúng vậy, đến lúc thay đổi ý kiến à?"

- "Tính làm cái trò gì thế?"

...

Bốn phía là âm ỉ, đám người nhao nhao chửi bậy. Hiển nhiên việc này hoàn toàn không như bọn họ dự đoán.

"Nhưng, nhưng lời ông nói lúc nãy có ý gì?" Cao Tuấn đầu óc hỗn loạn. "Ông không phải nói tôi làm chuyện không có chút ý nghĩa nào sao?"

Cao Tuấn thực sự không hiểu. Chẳng lẽ lúc mới bắt đầu Hạ Chí không có ý định đuổi học cậu ta sao? Cho nên cậu ta làm chuyện không có chút ý nghĩa sao?

"Cậu không muốn bị đuổi học, không phải là bởi vì cậu thích trường này, mà là cậu biết sau khi mình bị đuổi sẽ mất đi quyền kế thừa tài sản của cha cậu." Hạ Chí vẫn bình tĩnh như vậy. "Sở dĩ cậu ngoan ngoãn phạt đứng như vậy, không phải là cậu kính trọng tôi, chỉ là cậu biết tôi có quyền đuổi học cậu. Cậu cảm thấy rất uất ức, nhưng cậu vẫn chỉ có thể chịu đựng. Tôi nghĩ cậu nhất định sẽ cảm thấy mình đã hi sinh rất lớn, nhưng tôi nghĩ cậu cũng cảm thấy sự hi sinh của cậu là đáng giá."

Bốn phía bàn luận rất nhỏ. Nhưng mọi người đều đã biết chuyện này, nguyên nhân Cao Tuấn ngoan ngoãn phạt đứng ở đó trong lớp sớm được truyền ra.

"Hiện tại, tôi quyết định không đuổi học cậu. Cậu có lẽ sẽ cảm thấy tôi vốn không có ý định đó, thậm chí cậu sẽ cảm thấy tất cả những gì mình làm đều không có chút ý nghĩa nào. Đúng vậy, cậu nghĩ đúng rồi đó. Sự việc cậu gây ra thực sự không có chút ý nghĩa nào." Lời nói Hạ Chí tiếp tục truyền vào trong tai mọi người. "Nhưng điều cậu không hiểu là, những gì cậu làm không có ý nghĩa không phải là nguyên nhân, mà là bởi vì..."

Hạ Chí nói đến đây dừng lại, tựa như là vì cố ý để lại một chút lo lắng.

"Bởi vì cái gì?" Cao Tuấn nhìn không được hỏi.

Đúng vậy, cuối cùng là bởi vì điều gì?

Tất cả mọi người nhìn Hạ Chí, bọn họ cũng nghĩ không thông cuối cùng chuyện gì đã xảy ra. Cao Tuấn sẽ không bị đuổi học, có nghĩa là một tiết phạt đứng của cậu ta cũng không lỗi!

"Bởi vì, cha cậu đã phá sản." Hạ Chí chậm rãi nói ra. Dường như cậu cố ý nói chậm lại làm cho câu nói này lộ ra hết sức rõ ràng.

"Hả?" Bốn phía lập tức xôn xao. Điều này, đây quả thực là tin chấn động!

Đám người nghĩ tới rất nhiều khả năng, nhưng không có ai nghĩ đến khả năng này. Nhưng nếu như cha Cao Tuấn thật sự phá sản thì Hạ Chí không hề nói sai, tất cả những gì Cao Tuấn vừa mới làm quả thật không có chút ý nghĩa nào.

Thế nhưng trước đó cha Cao Tuấn vẫn yên lành, làm sao lại đột nhiên bị phá sản?

"Không, điều này không thể xảy ra!" Cao Tuấn hiển nhiên không tin: "Ông quả thực là nói hươu nói vượn!"

"Cậu biết không? Tôi có khuyết điểm." Hạ Chí thản nhiên: "Đó chính là tôi không bao giờ nói hươu nói vượn."

Nói xong câu đó, Hạ Chí liền xoay người rồi cất bước rời đi. Đám người lại tự giác nhường đường. Cùng lúc đó, không ít học sinh lớp 12A6 đã nhao nhao lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại.

"Cha, là con đây, con muốn hỏi cha một chuyện..."

"Mẹ, nói cho con biết chuyện gì đi..."

...

Học sinh lớp cường hào nhao nhao bắt đầu nghe ngóng cao tin tức. Và liền truyền tin đến mọi người rất nhanh.

"Là thật đó, cha Cao Tuấn thật sự phá sản rồi!"

"Không sai, cha tôi cũng đã nói, lúc này cha Cao Tuấn chắc thảm lắm..."

"Làm sao thầy Hạ lại biết được? Mẹ tôi nói bà ấy vừa mới biết chuyện này mà!"

...

Tin tức truyền ra, không ai rời đi, đám thầy trò cùng nhau bàn tán rầm rộ. Chuyện này lại có thể là thật sao? Cha Cao Tuấn thế mà lại phá sản sao? Nói cách khác, Cao Tuấn cũng thực sự trở nên không có gì rồi?

"Không, không có chuyện đó đâu! Cha tôi sẽ không phá sản!" Tiếng gầm giận dữ vang lên. Sau đó Cao Tuấn liền xông ra đám người, chạy về phía cổng trường.

Nhìn bóng lưng Cao Tuấn, một số người lại có chút thông cảm với cậu. Không hề nghi ngờ gì, tình cảnh Cao Tuấn lúc này tuyệt đối so với việc đuổi học còn thảm hại hơn.

Mà đám người càng không thể hiểu làm sao Hạ Chí lại biết tin cha Cao Tuấn phá sản sớm hơn cậu ta?

Mấy trăm người bàn luận ầm ĩ. Và lúc này, Hạ Chí cũng đã đi đến căn tin Cao Trung Minh Nhật. Mặc dù đã tan học nhưng trong phòng ăn rất ít người, bởi vì phần lớn người vẫn còn náo nhiệt đến xem lớp 12A6.

Hạ Chí nhìn qua căn tin được một lúc, ánh mắt nhanh chóng tập trung vào một người. Một người mặc đồng phục nữ sinh xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Giáo Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Một trăm đồng cũng không cho tôi

~ Người dịch: Yuto ~

Nữ sinh cầm trong tay một hộp cơm in hình phim hoạt hình. Cô vừa mới rời đi sau khi mua cơm rồi đi về phía một bàn ăn. Vào lúc này, cô có mang theo tai nghe, dường như vẫn đang đắm chìm vào thế giới của mình.

Đúng thế, nữ sinh này là người Hạ Chí đã gặp. Cô ấy chính là học sinh duy nhất học giỏi trong lớp 12A6. Nữ sinh xinh đẹp ấy một mực mang theo tai nghe và nhìn vào sách giáo khoa số học.

Hạ Chí đứng tại cửa căn tin, nhìn xa xa thấy nữ sinh xinh đẹp ấy. Một biểu hiện kỳ dị nhanh chóng lướt qua đôi mắt cậu, nhưng rất nhanh, ánh mắt của cậu liền trở lại bình thường. Nhưng ánh mắt của cậu không hề tách khỏi nữ sinh này.

Cách ăn mặc của nữ sinh này thật sự rất bình thường. Ở Cao Trung Minh Nhật, mặc dù không phải học sinh nào cũng mặc đồng phục, nhưng ít ra cũng có một phần ba học sinh mặc đồng phục. Vì thế, một nữ sinh xinh đẹp mặc đồng phục là chuyện bình thường.

Đương nhiên, đồng phục Cao Trung Minh Nhật rất đẹp. Thân là cao trung tư lập, đồng phục Cao Trung Minh Nhật không phải là quần áo thể thao truyền thống trong nước, mà là giống nước ngoài, quần áo thể thao chỉ mặc vào tiết thể dục. Bình thường, đồng phục nam sinh chính là kiểu Tây và đồng phục nữ sinh thì là váy. Bây giờ, nữ sinh này đang mặc đồng phục váy, trông rất xinh đẹp.

Nhưng hai chữ "xinh đẹp" căn bản không đủ để miêu tả nữ sinh này. Đường nét khuôn mặt tinh xảo hoàn mỹ, mái tóc dài của cô đen nhánh như thác nước, thân thể thon thả duyên dáng. Và càng quan trọng hơn là khí chất của nàng, thanh thuần thoát tục.

Hạ Chí có chút mê mẩn, cậu có thể trực tiếp kêu tên mỗi học sinh lớp vô dụng, nữ sinh này, hiển nhiên cũng không ngoại lệ.

Cô ấy tên Mạc Ngữ, và Mạc Ngữ lại là hoa khôi của Cao Trung Minh Nhật.

Thân là hoa khôi của trường, Mạc Ngữ không chỉ có dung mạo tuyệt mỹ cùng khí chất phi phàm, mà cô còn học giỏi nữa. Thành tích của cô ở thành phố Thanh Cảng rất xuất sắc, cũng chính vì vậy, ai cũng nghĩ mãi mà không rõ tại sao lúc trước Mạc Ngữ lại lựa chọn Cao Trung Minh Nhật. Cho đến bây giờ, việc này vẫn là điều bí ẩn của Cao Trung Minh Nhật.

Tại Cao Trung Minh Nhật, Mạc Ngữ tỏ ra rất lạnh lùng. Mặc kệ vào học hay là tan học, phần lớn thời gian cô đều mang theo tai nghe, có vẻ như muốn che giấu những hỗn loạn trên thế giới. Mạc Ngữ vốn là học sinh lớp thiên tài, nhưng cô lại chủ động đến lớp vô dụng. Về việc tại sao cô lại muốn làm như thế, có tin đồn là cô không muốn làm bạn cùng đám quái thai kia. Nhưng không như tin đồn, thực tế Mạc Ngữ chỉ là không muốn bị người theo đuổi quấy rối.

Lớp vô dụng có tất cả 21 nam sinh. Nếu có người muốn theo đuổi Mạc Ngữ, vài phút sau 21 cường hào này sẽ dạy dỗ tên đó. 21 nam sinh này sẽ không quấy rối Mạc Ngữ, bởi vì từ khi bắt đầu vào lớp, Mạc Ngữ đã nói một câu.

-"Muốn theo đuổi tôi, chờ các bạn có nhiều tiền hơn tôi rồi hãy nói." Sau đó, những nam sinh này đều không còn cách nào.

Không sai, Mạc Ngữ chính là người giàu nhất trong lớp cường hào.

Mạc Ngữ bên kia đã ngồi xuống và bắt đầu ăn cơm. Trong mắt Hạ Chí lại hiện lên một thần thái khác thường. Sau đó, cậu di chuyển bước chân.

Hạ Chí không đi về phía Mạc Ngữ và đột nhiên quay người. Trên mặt lộ ra nụ cười xán lạn: "Đồng Đồng, cô đến rồi, tôi đang chờ cô đây."

Lại một lần nữa bị gọi là Đồng Đồng, nữ hiệu trưởng xinh đẹp được mệnh danh là băng sơn mỹ nữ như muốn bùng nổ. Hạ Chí nhìn về phía bên cạnh cô, có chút khách khí chào hỏi: "Cô Lý, cô cũng ở đây sao, cô có khỏe không?"

Giờ phút này, hai cô gái xinh đẹp vừa đi vào căn tin. Một trong hai người là nữ hiệu trưởng lạnh lùng Thu Đồng. Và người còn lại là cô giáo xinh đẹp Lý Phương đã định nhảy lầu trước đó hai giờ.

Nghe nói mỹ nữ không thích cùng một mỹ nữ khác xuất hiện cùng lúc. Điều này cũng bình thường, Lý Phương cũng như thế. Nhìn kĩ thì cô ấy rất xinh đẹp, muốn khuôn mặt có khuôn mặt, muốn dáng người cũng có dáng người. Nhưng khi cô cùng Thu Đồng cùng xuất hiện, cô ta chắc chắn sẽ bị xem thường. Cho dù cô xinh đẹp, nhưng bất luận khuôn mặt hay là dáng người, cô so với Thu Đồng đều có chênh lệch rõ ràng. Và khí chất của cô càng cách biệt một mảng lớn.

Nhưng lúc này, trông Lý Phương không tệ, nụ cười trên gương mặt xinh đẹp của cô thật long lanh: "Cảm ơn thầy Hạ, tôi rất ổn."

Lập tức, Lý Phương lại áy náy: "Ngại quá, thầy Hạ, lẽ ra tôi đến để cảm ơn cậu, nhưng tôi không biết cậu cùng hiệu trưởng đã có hẹn, tôi không muốn quấy rầy hai người nữa..."

- "Cô Lý à, tôi không có hẹn với cậu ta." Thu Đồng nhin không được ngắt lời Lý Phương. Trong lòng rất buồn bực, cô biết mình lại bị hiểu lầm nữa rồi.

- "Ồ, không có liên quan gì đâu." Hạ Chí tiếp lời, trên mặt cười xán lạn: "Cô Lý, cô thật sự là đến cảm ơn tôi sao? Vậy thì tốt quá rồi, đúng lúc tôi cần cô giúp một chuyện."

Thu Đồng khẽ giật mình, liền tức giận: "Hạ Chí, chẳng ai mang ơn cậu báo như cậu đâu?"

Không đợi Hạ Chí nói, Thu Đồng nhìn về phía Lý Phương: "Cô Lý, đừng để ý đến cậu ta!"

- "Không sao, hiệu trưởng Thu. Thầy Hạ là ân nhân cứu mạng của tôi, tôi cảm ơn cậu ta là điều nên làm." Lý Phương vẫn tươi cười rạng rỡ và nhìn Hạ Chí, đôi mắt trong long lanh nhìn Hạ Chí nói: "Thầy Hạ, cậu cần tôi làm gì? Chỉ cần cậu nói, tôi làm gì cũng được."

- "Làm gì cũng được sao?" Trông Hạ Chí có chút phấn khởi.

Gương mặt xinh đẹp của Lý Phương ửng đỏ, nhưng vẫn gật đầu nhẹ: "Ừm, thầy Hạ, bất kể điều gì cũng được."

- "Cô Lý, đây là do cô nói, tuyệt đối không được hối hận." Hạ Chí thành thật: "Hiện tại tôi muốn nói ra yêu cầu, cô cần chuẩn bị tâm lý."

Lý Phương nhẹ gật đầu, sắc mặt có chút ửng đỏ, bất kể cái gì cũng có thể, cô đương nhiên là biết đến. Thật sự lúc đầu cô không có ý đó, nhưng đã nói rồi, cô sẽ không hối hận.

Thu Đồng thì lạnh lùng nhìn Hạ Chí và không nói gì, nhưng trong lòng cô chửi mắng Hạ Chí. Tên lưu manh này thật không biết xấu hổ, ý vào việc anh hùng cứu mỹ nhân một lần và muốn Lý Phương dùng thân trả ơn!

Trong mắt Thu Đồng, người này trước đó bắt cô đền bù bạn gái cho cậu ta, tuyệt đối nghĩ rằng cô bạn gái kia điên mới làm bạn gái cậu ta. Hiện tại đại mỹ nữ Lý Phương đã dâng tới miệng, cậu ta chắc chắn sẽ không buông tha cơ hội tốt này.

Chẳng biết tại sao, khi nhìn thấy dáng vẻ hào hứng của Hạ Chí, Thu Đồng bị kích động, tên lưu manh này lại đặc ý đến vậy sao?

- "Quá tốt rồi, cô Lý à, làm phiền cô đi mua giúp tôi hai phần com nha!" Hạ Chí rất hào hứng: "Tôi đang buồn vì không có tiền mời Đồng Đồng ăn com trưa đây!"

Cái gì?

Lý Phương lập tức trừng to mắt, cô không nghe lầm chứ? Cô đã chuẩn bị tiếp nhận điều kiện, thậm chí chuẩn bị thân thể để báo đáp. Nhưng bây giờ, kêu cô đi mua hai phần com? Đây không phải là đùa cô sao?

Thu Đồng ngây ngẩn cả người một lúc. Vào lúc này cô thậm chí không để ý tới việc Hạ Chí gọi cô là Đồng Đồng. Trong đầu cô chỉ có một cảm giác, Hạ Chí tuyệt đối là người bị bệnh thần kinh!

Hai mỹ nữ lúc này đều trừng mắt nhìn Hạ Chí, bầu không khí rõ ràng không thích hợp. Nhưng Hạ Chí lại tỏ ra không có cảm giác gì và nhìn về phía Lý Phương rồi tiếp tục nói: "Cô Lý, nếu cô không muốn đi mua com, cô có thể cho tôi mượn một trăm đồng không..."

- "Tôi đi mua com!" Lý Phương đột nhiên ngắt lời Hạ Chí, trông cô rất mất hứng. Sau đó cô liền quay người, đi đến chỗ bán com.

- "Cảm ơn cô Lý, tôi rất thích ăn món ăn mặn, Đồng Đồng thích ăn món chay." Hạ Chí hướng Lý Phương bóng lưng hô một câu, sau đó nói một mình: "Quá keo kiệt, tôi biết ăn com không cần một trăm đồng, nhưng tôi dù tốt xấu cũng cứu được cô một mạng, vừa nói xong cái gì cũng có thể, nhưng một trăm đồng lại không cho tôi."

Thu Đồng trừng mắt nhìn Hạ Chí, cô cảm thấy mình nếu là Lý Phương, nhất định sẽ nhin không được và đánh tên này một trận!

- "Làm sao cậu biết tôi thích ăn chay?" Thu Đồng rất nhanh phát hiện vấn đề này.

- "Đồng..." Hạ Chí vừa nói ra một chữ, liền bị Thu Đồng ngắt lời.

- "Hạ Chí, cậu lại gọi tôi Đồng Đồng, tôi sẽ không khách khí với cậu đâu!" Thu Đồng có chút tức giận.

- "Thưa hiệu trưởng xinh đẹp, cô đã từng khách khí với tôi sao?" Hạ Chí nhìn Thu Đồng rồi nghiêm túc hỏi.

Thu Đồng không khỏi ngẩn ngơ. Cho dù cô biết Hạ Chí là đang chơi chữ, nhưng nói đến đó, cô thật sự chưa từng khách khí với Hạ Chí. Nhưng cũng không thể trách cô, ai bảo lưu manh này từ lần thứ nhất xuất hiện ở trước mặt cô lại muốn ăn đòn?

- "Không sao, cô không cần khách khí với tôi." Hạ Chí tiếp tục chăm chú: "Thân là bạn trai tương lai của cô, tôi không chỉ biết khẩu vị của cô, cũng có thể nhìn được tính xấu của cô, ai bảo cô đẹp đến mức như thế chứ?"

Thu Đồng trừng mắt nhìn Hạ Chí, muốn mắng người nhưng lại nhớ tới một chuyện khác, liền hừ lạnh một tiếng: "Thầy Hạ, tôi có chuyện quan trọng muốn nói cho cậu!"

Không đợi Hạ Chí trả lời, Thu Đồng liền giẫm lên giày cao gót, ngẩng đầu ưỡn ngực dựa vào bàn ăn hẻo lánh rồi trực tiếp ngồi xuống.

- "Hiệu trưởng, tôi cũng có chuyện muốn hỏi cô." Hạ Chí ngồi đối diện Thu Đồng, khuôn mặt tỏ vẻ nghiêm túc.

- "Chuyện gì?" Thu Đồng tức giận hỏi.

- "Cô ăn chay, làm sao đáng cô lại tốt đến thế?" Hạ Chí hỏi rất nghiêm túc.

- "Chuyện này không liên quan đến cậu!" Thu Đồng lập tức muốn nổ tung, người này là ai đây? Nhìn đáng vẻ chăm chú kia, cô còn tưởng rằng chuyện quan trọng lắm!

Càng làm cho Thu Đồng tức giận chính là cô lại cảm thấy tên lưu manh này nhìn trộm người cô sau chiếc mắt kính ở những chỗ không nên nhìn. Cô bắt đầu cảm thấy người này nếu quả thật không bị cận thị, vậy thì cậu ta đeo kính chính là vì thuận tiện để nhìn trộm!

Hung hăng trừng mắt nhìn Hạ Chí, giọng nói Thu Đồng lại thoáng dịu đi một chút: "Thầy Hạ, tôi cần cậu giúp tôi khuyên cô Lý ở lại!"

- "Cô Lý quyết định rồi đi sao?" Hạ Chí hỏi ngược lại.

- "Cô Lý vừa mới tìm tới tôi, nói rằng cô muốn rời khỏi trường học. Chỉ là trước khi rời đi, muốn chính miệng nói với cậu một tiếng cảm ơn. Tôi muốn khuyên cô ấy ở lại, Cao Trung Minh Nhật hiện tại rất cần người chăm chỉ như cô ấy làm giáo viên. Nhưng cô lại quyết định rời đi, tôi không còn cách nào thuyết phục cô ấy ở lại. Nhưng cậu vừa mới cứu được cô, hơn nữa cô ấy có thiện cảm với cậu. Cho nên là tôi hi vọng cậu có thể khuyên cô ấy ở lại tiếp tục đảm nhiệm làm giáo viên." Thu Đồng rốt cục nói ra chuyện của cô, lập tức hừ nhẹ một tiếng: "Trước đó tôi còn không quá vững tin, nhưng khi nhìn thấy tình huống vừa rồi, chỉ cần cậu mở miệng thì cô ấy nhất định sẽ ở lại!"

- "Được rồi, tôi sẽ nói chuyện cùng cô Lý." Hạ Chí trả lời.

Thu Đồng lại sững sờ, tên lưu manh này thế mà đồng ý dễ dàng như vậy? Điều này thật không bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Kiếm tiền mua quần áo

Người dịch: Yuto ~

Không đúng, sự việc nên xảy ra như vậy!

Thu Đồng vừa cảm thấy sự việc không hợp lý. Tên lưu manh này muốn bạn gái đến mức bị bệnh tâm thần. Cậu ta hiển nhiên hi vọng Lý Phương sẽ ở lại và dùng thái độ của Lý Phương đối với Hạ Chí lúc này. Cho dù hai người này đêm nay sẽ đi mướn phòng ở khách sạn, Thu Đồng sẽ không cảm thấy rất ngạc nhiên.

Tên lưu manh như cậu ta mà cũng có người thích?

Thu Đồng oán thầm Hạ Chí và nói với bản thân đây là chuyện tốt. Nếu Hạ Chí cùng Lý Phương thật sự hẹn hò, vậy thì chẳng những Lý Phương có thể ở lại làm giáo viên, chuyện xấu giữa cô và Hạ Chí cũng tự sụp đổ. Đối với cô mà nói đây chính là một công đôi việc.

Nghĩ vậy, tâm trạng Thu Đồng đã khá hơn một chút.

- "Thầy Hạ, hiệu trưởng Thu." Hai tay Lý Phương mỗi bên là một đĩa thức ăn xuất hiện bên cạnh bàn.

Hạ Chí nhanh chóng đứng dậy, nhận lấy một đĩa thức ăn rồi sau đó đặt trước mặt Thu Đồng: "Đồng Đồng, đây là cho cô."

Sau đó, Hạ Chí lại nhận lấy một đĩa khác, nhìn về phía Lý Phương rồi cười xán lạn: "Cô Lý, cô muốn ăn com cùng chúng tôi không?"

- "Không được." Lý Phương nhìn Thu Đồng, trong mắt hiện lên một chút mất mát. Sau đó cười quỵn rũ: "Thầy Hạ, tôi sẽ không quấy rầy cậu và Thu hiệu trưởng."

Nhìn Hạ Chí, Lý Phương có chút cảm giác khó chịu. Vào thời điểm đặc biệt, cô luôn luôn phát sinh tình cảm dễ dàng hơn. Khi đang nhảy lều, cô lại đột nhiên hối hận, dù cô chưa từng hối hận trong đời. Lý Phương vốn cho là mình sẽ mang theo cái nỗi hối hận kia và rời đi cõi đời này. Nhưng vào lúc đó, Hạ Chí bắt lấy cô. Cánh tay mạnh kia đã cứu vớt cô.

Đương nhiên, Lý Phương không đến mức cứ như vậy mà thật sự yêu Hạ Chí. Nhưng trong mắt cô, Hạ Chí quả thực không giống những người khác. Lúc đầu cô đã thực sự hi vọng rằng có thể có chút cơ hội với Hạ Chí. Nhưng bây giờ, cô đã phát hiện, thật ra cô đã không có cơ hội rồi. Hạ Chí rõ ràng để ý Thu Đồng, so với Thu Đồng, cô cũng không có chút ưu thế nào.

- "Thầy Hạ, tôi muốn cảm ơn cậu một lần nữa." Lý Phương nói, giọng điệu hết sức chân thành. Cô thật sự biết ơn Hạ Chí, thế gian vốn không có thuốc hối hận, nhưng Hạ Chí tựa như là liều thuốc hối hận của cô.

Thu Đồng nháy mắt về phía Hạ Chí, hiển nhiên là hi vọng Hạ Chí bắt đầu mới Lý Phương ở lại. Hạ Chí dường như nhìn thấy ánh mắt Thu Đồng và mở miệng nói: "Cô Lý, nghe Đồng Đồng nói, cô chuẩn bị rời trường học và không còn làm giáo viên nữa, thật vậy sao?"

- "Ừm, đúng vậy, Thầy Hạ, tôi từng nghĩ tôi có thể làm giáo viên thật tốt. Nhưng tôi nghĩ lại, nghề nghiệp này thật ra không thích hợp với tôi nhất." Lý Phương nhẹ nhàng gật đầu.

Hạ Chí khẽ gật đầu, sau đó lại hỏi: "Cô Lý, nếu tôi đoán không sai, cô đã quyết định tốt sau này sẽ làm gì rồi đúng không?"

- "Ừm." Lý Phương lần nữa nhẹ nhàng gật đầu: "Có một công ty người mẫu gọi điện thoại cho tôi. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tôi sẽ trở thành người mẫu."

Người mẫu sao?

Thu Đồng theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía Lý Phương, từ giáo viên đến người mẫu, tính chất nhảy nhót của nghề này cũng quá lớn mà?

Nhớ tới bức ảnh riêng tư của Lý Phương bị lan truyền trên mạng, trong thâm tâm Thu Đồng, phải là công ty lừa gạt nào đó để mất tới Lý Phương hay chăng?

Thu Đồng không nhận được muốn nói và Hạ Chí cũng đã ra tay trước hỏi: "Cô Lý, công ty người mẫu kia có tin được không?"

- "Cảm ơn thầy Hạ đã quan tâm, công ty đó rất đáng tin." Lý Phương nở nụ cười xinh đẹp: "Chủ công ty là bạn cùng phòng với mẹ tôi lúc học đại học. Lúc tôi còn học đại học, cô ấy hi vọng tôi làm người mẫu, chẳng qua là lúc đó tôi chuyên tâm muốn làm giáo viên. Sáng hôm nay, bạn cùng phòng của mẹ gọi điện thoại cho tôi, cô ấy khuyên tôi đừng để ý những tấm hình kia và mới tôi làm người mẫu lần nữa."

Thu Đồng nhìn Hạ Chí, lòng tràn đầy chờ mong người này sẽ giống như lúc đối phó với Kim Hùng, lập tức công ty người mẫu không đáng tin cậy nói ra toàn bộ và thay đổi ý nghĩ Lý Phương.

Nhưng Hạ Chí chỉ nhẹ gật đầu: "Vậy là tốt rồi, cô Lý, cô sẽ trở thành người mẫu quốc tế."

- "Cảm ơn thầy Hạ đã ủng hộ." Lý Phương trông có chút vui vẻ.

"Hạ Chí..." Thu Đồng lại không vui, tên khốn này làm cái quỷ gì vậy? Bảo cậu ta khuyên Lý Phương ở lại làm giáo viên, ngược lại cậu ta lại ủng hộ Lý Phương làm người mẫu?

- "Đồng Đồng, không nên vội vàng, tôi sẽ ăn cùng cô." Hạ Chí cười xán lạn.

Thu Đồng theo bản năng nắm chặt nắm đấm, tên khốn này biết rất rõ ràng cô không phải muốn ăn com là vì sốt ruột!

Nhưng Thu Đồng giờ phút này lại không có cơ hội nể chửi người, bởi vì khi Lý Phương nói, cô ấy nhìn Thu Đồng một chút rồi nhẹ nhàng cười một tiếng: "Thầy Hạ, lần nữa cảm ơn cậu, vậy tôi đi trước."

Hơi chần chờ, Lý Phương lại mở miệng nói ra: "Thầy Hạ, cậu có thể cho tôi xin số điện thoại không?"

Thu Đồng ngồi ở chỗ đó trừng mắt nhìn Hạ Chí, hận không thể nói lên tiếng lòng của cô: "Nhất quyết phải lưu người lại!"

Chỉ tiếc, sự thật sẽ trái ngược lại. Cô đã nhận ra, tên khốn Hạ Chí này hoàn toàn không có ý định giúp Lý Phương ở lại, nhưng lưu manh này khẳng định sẽ lưu lại số điện thoại di động, loại như cậu ta còn có thể dụ dỗ Lý Phương.

- "Cô Lý, tôi không có điện thoại." Hạ Chí trả lời, lập tức làm hai vị mỹ nữ đều sững sờ.

Không có điện thoại? Lừa ai vậy? Thời đại này ai lại không có điện thoại?

- "Vây, thầy Hạ, có duyên gặp lại sau." Lý Phương có chút cảm giác mất mát, cô hiển nhiên không tin Hạ Chí không có điện thoại, cô cho rằng Hạ Chí không muốn giữ liên lạc với cô.

Hít một hơi thật sâu, Lý Phương dứt khoát quay người rồi đi về phía cửa căn tin.

- "Hạ Chí, rốt cuộc cậu đang giờ trò gì? Tôi bảo cậu khuyên cô Lý ở lại mà!" Thu Đồng rốt cục không thể nhịn được nữa, gầm nhẹ một tiếng.

- "Ồ, tôi quên..." Hạ Chí tỏ vẻ vừa nhớ ra, sau đó liền hô một câu: "Cô Lý, chờ một chút."

Lý Phương đã đi xa mấy mét liền dừng bước, xoay người lại và nhìn Hạ Chí. Trong ánh mắt dường như có chút ngạc nhiên và kỳ vọng: "Thầy Hạ, còn có chuyện gì sao?"

Nổi tức giận trong lòng Thu Đồng thoáng mất đi, tên này cuối cùng cũng biết làm chính sự.

- "Cô Lý, đã từng có người đã nói với tôi một câu, tôi cảm thấy cần phải tặng lại cho cô." Hạ Chí cười nhạt, sau đó chậm rãi nói ra: "Cô ấy nói, nữ nhân xinh đẹp còi quăn áo xuống kiếm tiền sẽ nhanh. Nhưng nữ nhân xinh đẹp khi mặc quần áo kiếm tiền sẽ càng nhiều."

Thu Đồng lập tức lại muốn bùng nổ, tên lưu manh này đang nói ngổn ngang gì vậy, không phải làm Lý Phương ở lại sao?

Lý Phương có chút ngẩn ngơ, cô nhìn Hạ Chí, ánh mắt có chút kỳ dị. Sau mười giây, Lý Phương mới một lần nữa mở miệng: "Cảm ơn lời khuyên của thầy Hạ, tôi đã hiểu ý của cậu."

Nhìn chằm chằm Hạ Chí một chút, Lý Phương xoay người lần nữa. Lần này, cô bước nhanh, rất nhanh và biến mất khỏi cửa chính căn tin.

- "Hạ Chí, cậu có bị bệnh hay không?" Thu Đồng nhìn Hạ Chí rống lên, lưu manh đáng chết này, từ đầu đến cuối cũng không có đem cô để trong lòng!

- "Hiệu trưởng xinh đẹp, chúng ta phải ăn cơm." Hạ Chí ngồi xuống, nói không chút hoang mang.

- "Cậu ăn một mình cậu đi!" Thu Đồng không thể nhịn được nữa gầm thét ra: "Cho ăn bẻ bụng cậu luôn!"

Bỗng nhiên đứng dậy, Thu Đồng quay người và chuẩn bị đi. Ngay sau đó, Thu Đồng ngẩn ngơ, bởi vì cô phát hiện ít nhất có mấy trăm ánh mắt đang nhìn cô. Trước đó là những ánh mắt xem náo nhiệt của thầy trò, lúc này vừa tràn vào căn tin. Khi bọn họ đến, họ liền thấy Thu Đồng nổi giận với Hạ Chí.

Thu Đồng càng thêm nổi nóng. Lần này, cô khẳng định quan hệ cùng Hạ Chí là hiểu lầm. Nhưng lúc này, cô cũng lười quản nhiều như vậy, chỉ là hung hăng tron mắt nhìn Hạ Chí, sau đó liền ngẩng đầu ưỡn ngực, bước nhanh rồi đi!

Thu Đồng biến mất khỏi cửa căn tin rất nhanh. Ánh mắt những người khác ngay sau đó đồng loạt chuyển đến Hạ Chí. Mọi người đều rất ngạc nhiên, vị giáo viên Hạ này đã làm gì với nữ hiệu trưởng xinh đẹp vậy?

Trong thâm tâm một số người là bởi vì Hạ Chí không đuổi học Cao Tuấn, cho nên vị hiệu trưởng mới tức giận sao?

- "Nhớ kỹ, tuyệt đối không nên mang bạn gái đến căn tin mà ăn." Hạ Chí lắc đầu thở dài.

Đám người im lặng, người này hẹn hò với hiệu trưởng ở căn tin, sau đó mỹ nữ hiệu trưởng không muốn ăn rồi chạy mất?

Nhưng vào lúc này, Hạ Chí lại nói: "Một người ăn hết hai phần cơm sẽ trở nên mập mạp cho coi."

Trong mấy trăm ánh mắt nhìn chăm chú kia, Hạ Chí đem toàn bộ thức ăn trên bàn đổ vào đĩa cậu ta. Sau đó, nói với bản thân một câu: "Không thể lãng phí lương thực."

Sau đó, Hạ Chí liền không coi ai ra gì, không nhanh không chậm bắt đầu ăn cơm. Đám người an tĩnh như vậy được vài giây đồng hồ, sau đó liền giải tán, đi về các quầy bán hàng.

Căn tin trở lại bình thường, khác biệt chính là không ít người vừa ăn cơm vừa thảo luận về những việc xảy ra sáng này. Và những việc này đều có liên quan đến Hạ Chí. Vậy là đến cuối cùng, vị giáo viên thể dục mới đến này lại trở thành tiêu điểm thảo luận.

Mặc cho bốn phía bàn luận âm ỉ, Hạ Chí lại sừng sững bất động, cậu không nhanh không chậm ăn cơm trưa, thời gian cũng trôi qua không chút hoang mang. Có những người ngó chừng Hạ Chí, bọn họ đang đánh cược Hạ Chí có thể thật sự không lãng phí lương thực hay không.

- "Má ơi, ông ta ăn được kia!" Thức ăn trước mặt Hạ Chí vốn từ một tòa núi nhỏ biến thành bình nguyên. Có nam sinh nhìn không được liền chửi bậy, thật không hổ là giáo viên thể dục, người vạm vỡ này thật sự là có thể ăn.

Hà, không đúng, vị giáo viên thể dục mới tới này, căn bản không nhìn thấy bắp thịt.

Lúc này, bên cạnh bàn ăn vị giáo viên thể dục xuất hiện mấy tên cơ bắp, nói đúng hơn là ba người, ba nam sinh cao lớn mặc đồng phục bóng rổ, trang phục và giày ai cũng như nhau. Khác biệt chính là dây số quần áo chơi bóng, theo thứ tự là số một, số mười một và hai mươi ba.

Ba nam sinh này cũng rất cao, ít nhất từ 1m9 trở lên. Mà tướng tá cũng lớn, rất cường tráng, cao nhất là số mười một nhìn khoảng chừng cao 2m, lúc này

hắn đứng ở chính giữa, cầm trong tay một quả bóng rổ.

Ba người đều không nói gì, chỉ là đứng thành một hàng, cứ như vậy nhìn chăm chăm Hạ Chí đang dùng cơm. Thời gian dần trôi qua, hầu như mọi ánh mắt trong căn tin lại lần nữa tập trung vào nơi Hạ Chí, không ít người có chút phấn khích, bởi vì bọn họ biết hẳn lại có trò hay để xem.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Các người đối bụng sao?

~ Người dịch: Yuto ~

- "Có trò hay để xem rồi, người của đội bóng rổ gây phiền toái."

- "Cũng không nhất định là gây phiền toái, nói không chừng bọn họ đến chào hỏi giáo viên thể dục mới đó?"

- "Cậu nghĩ quá rồi, mấy tên của đội bóng rổ cũng chẳng lành. Nghe nói mỗi giáo viên thể dục mới đều phải đến chỗ bọn hắn chào hỏi đấy..."

- "Chịu thôi, ai bảo, bọn họ chính là đội bóng rổ duy nhất của trường chúng ta chứ"

...

Trong căn tin bàn luận ầm ĩ, tất cả mọi người đang nhìn Hạ Chí, chờ đợi Hạ Chí phản ứng. Mà ba đội viên bóng rổ kia cũng đang nhìn Hạ Chí, tỏ ra rất cao thượng.

Nhưng Hạ Chí lại không hề có cảm giác gì, cậu ta vẫn như trước, không nhanh không chậm ăn đồ ăn còn lại trong bàn. Đám người kia có chút im lặng, nhưng lúc bọn họ ăn cơm, đột nhiên xuất hiện ba tên cơ bắp như thể nhìn bọn họ chăm chăm, họ không thể yên tâm mà ăn. Và không thể không nói rằng vị giáo viên thể dục mới tới này, mặc kệ trình độ thể dục như thế nào, tâm lý của cậu được rèn luyện cực kỳ vững vàng.

Sau 30 phút, Hạ Chí đã tiêu diệt sạch sẽ đồ ăn trên bàn, cậu ta đứng là không có lãng phí lương thực. Đến giờ phút này, căn tin huyền náo đã yên tĩnh lại. Ba đội viên bóng rổ kia trông tức giận rõ ràng, bởi vì họ cảm thấy việc Hạ Chí không thèm nhìn bọn họ, đơn giản chính là nhục nhã!

Ngay lúc một đội viên số mười đứng chính giữa đang muốn nổi giận, cuối cùng Hạ Chí đặt đĩa xuống rồi sau đó lấy ra một chiếc khăn tay ẩm ướt như làm ảo thuật và chậm rãi lau miệng. Tiếp đến lại xoa xoa tay, động tác trông có chút tao nhã.

Cuối cùng, Hạ Chí bỏ khăn tay xuống rồi ngẩng đầu lên và nhìn về phía ba người. Sau đó cười nhạt một tiếng: "Các cậu đối bụng sao?"

Đám người kinh ngạc, cái quái gì thế? Làm sao có thể nói một câu như vậy?

Ba đội viên bóng rổ rõ ràng sửng sốt, hiển nhiên là không thể kịp phản ứng.

- "Các cậu đối bụng thì cũng không liên quan đến tôi, tôi sẽ không mời các cậu ăn cơm." Hạ Chí nói một câu.

Phốc!

Không biết là ai lại cười sặc sụa, thầy Hạ cũng đùa quá trớn rồi, người ta rõ ràng không muốn cậu ta mời ăn kia mà?

Trong thâm tâm vài người, Hạ Chí rõ ràng là đang cố ý trêu đùa ba tên kia.

- "Ai lại muốn ông mời ăn cơm?" Số một không thể nhịn được nữa tiếp lời.

- "Chúng tôi mới không ăn ở nơi dành cho heo này!" Số hai mười ba nói ngay sau đó.

Cậu ta nói câu này rõ ràng khiến cho mọi người tức giận. Không hiểu sao, bốn phía lập tức liền có những tiếng mắng chửi.

- "Đậu xanh, cậu nói tiếng người được không?"

- "Mày mới là heo đó!"

- "Quả nhiên là người đầu óc ngu si, đăm nó tên đầu heo!"

...

Đám người có chút cảm phần. Nhưng vào lúc này, số mười một cầm trong tay bóng rổ đột nhiên hét lớn: "Tất cả im miệng cho tôi!"

Âm thanh hét lớn này làm tiếng trống chửi giảm đi rất nhiều. Và ngay sau đó, số mười một lạnh lùng nhìn bốn phía một chút: "Ai không phục thì hãy solo với tôi!"

Lời này vừa nói ra thì bốn phía hoàn toàn yên tĩnh. Vì không có cách nào, nhìn tướng tá tên này, ai lại dám solo với hắn chứ!

Cuối cùng, số mười một lần nữa nhìn về phía Hạ Chí, hừ nhẹ một tiếng: "Ông chính là giáo viên thể dục mới, tên Hạ Chí hả? Nghe nói ông rất kiêu ngạo!"

Vài trăm người thầm mắng chửi, mấy tên khôn kiệp chúng nó mới thật sự là kiêu ngạo, không phải sao?

Lúc này, không ít người thầm mong mới Hạ Chí dạy dỗ ba tên này một trận. Chỉ có điều là bọn họ lại cảm thấy khả năng này không lớn, mặc dù nghe nói Hạ Chí có chút lợi hại, nhưng thân thể cậu trông có chút gầy yếu, sợ là không có cách nào đối phó ba tên đội viên bóng rổ này.

Về việc đe dọa đuổi học...

Số mười một nói tiếp: "Thầy Hạ, nghe nói ông động một chút lại đe dọa muốn đuổi học chúng tôi. Nếu không thì ông cũng đuổi học chúng tôi rồi?"

Hiển nhiên, mấy người này hoàn toàn không sợ bị đuổi học.

"Chuyện như vậy, tôi không có bản lĩnh để làm, phải gọi là kiêu ngạo, thì phải như mấy cậu đó. Những gì mà tôi làm không gọi là kiêu ngạo." Hạ Chí chậm rãi đứng dậy rồi nói mấy chữ cuối cùng: "Đó chính là tự tin."

Xoay người, Hạ Chí bước nhanh về hướng khác: "Hãy đội đấy, tôi sẽ dạy dỗ lại các cậu. Hiện tại, trước tiên tôi cần bàn bạc chính sự."

Tất cả mọi người kinh ngạc, ý ông ta là sao? Hạ Chí lại bỏ chạy?

Nhưng một giây sau, đám người liền phát hiện, Hạ Chí không có bỏ chạy. Cậu ta tựa như là có chính sự thật. Bởi vì cậu đột nhiên ngăn cản đường đi một người. Người này có mái tóc dài phất phới, thanh thuần thoát tục, đó chính là hoa khôi Cao Trung Minh Nhật, Mạc Ngữ!

Mạc Ngữ hiển nhiên vừa mới ăn cơm trưa xong, cô mang theo tai nghe cúi đầu và đi về phía bên ngoài phòng ăn. Khi cô phát hiện phía trước đột nhiên bị một người ngăn lại, không khỏi nhủ mảy. Biết rằng ở Cao Trung Minh Nhật, đã rất lâu không ai dám cản đường cô.

Ngẩng đầu một cái, Mạc Ngữ thấy được Hạ Chí, lông mày lập tức nhăn lại càng chặt hơn. Hiển nhiên, cô không nghĩ đến việc Hạ Chí cản trở đường đi của cô.

Trong căn tin là đám người không hiểu được, giáo viên thể dục mới muốn làm gì đây? Không phải là muốn quấy rối hoa khôi à?

Thậm chí ngay cả ba đội viên bóng rổ kia cũng quyết định đứng xem kịch. Cho dù là mấy người bọn hắn cũng không dễ dàng đi trêu chọc Mạc Ngữ. Mặc dù bọn hắn có tướng tá lớn nhưng không thể ngăn cản những kẻ nhiều tiền ở lớp cường hào!

Mạc Ngữ nâng hai tay lên lấy tai nghe xuống rồi sau đó, một âm thanh rung động lòng người nhưng cực kỳ lạnh lùng vang lên: "Tôi là Mạc Ngữ, không nên nói chuyện với tôi."

Nói xong câu đó, Mạc Ngữ đeo tai nghe lên lần nữa rồi quay người, cất bước đi qua bên cạnh Hạ Chí rồi tiếp tục đi.

Đối với phản ứng này của Mạc Ngữ, hầu như không ai cảm thấy ngạc nhiên. Bởi vì cho tới nay, Mạc Ngữ vẫn lạnh lùng như thế và cô cũng giống như tên cô, có rất ít người nói chuyện cùng.

Nhưng Mạc Ngữ đi được vài bước lại ngừng một lần nữa. Bởi vì Hạ Chí lại một lần nữa xuất hiện phía trước cô và chặn đường đi của cô.

Mạc Ngữ nhìn Hạ Chí, lấy tai nghe xuống và không nói gì. Trên đôi mắt xinh đẹp kia lóe ra hào quang nhàn nhạt. Nhưng loại hào quang này không phải là phần nộ hay bất mãn, mà giống như là khinh thường.

"Học sinh Mạc Ngữ, lớp 12A6, không phải cán bộ lớp, tôi hi vọng em có thể trở thành người đầu tiên." Hạ Chí ôn hòa và rất thẳng thắn, nói thẳng ra mục đích thực sự của cậu.

"Hóa ra là chuyện như vậy!" Mọi người nhất thời giật mình, Hạ Chí nếu là chủ nhiệm lớp 12A6 thì đưa ra yêu cầu này cũng không kỳ quái. Và ai cũng biết lớp đó không có người nào có tư cách đảm nhiệm cán bộ lớp hơn Mạc Ngữ.

Chỉ có điều, nói chuyện về việc này ở căn tin thì có chút quái dị.

"Thầy Hạ, đã có hơn mười vị giáo viên đã thử qua, bao gồm cả lão hiệu trưởng Thu Minh." Mạc Ngữ vẫn lạnh lùng như vậy: "Câu trả lời của tôi vẫn như cũ, tôi sẽ không làm lớp trưởng và cũng sẽ không làm ủy viên học tập."

Sau khi trực tiếp từ chối Hạ Chí, Mạc Ngữ chuẩn bị đeo ống nghe lên.

Nhưng vào lúc này, Mạc Ngừ nghe được âm thanh hưng phấn của Hạ Chí: "Vậy thì tốt quá, tôi cũng không muốn để em làm lớp trưởng và càng không muốn để em làm ủy viên học tập!"

Đạn mìn nó gì thế?

Mọi người khẽ giật mình, không làm lớp trưởng cũng không làm ủy viên học tập, vậy còn có thể làm cái gì? Học giỏi như Mạc Ngừ, chẳng lẽ lại làm cán bộ khác của lớp?

- "Vậy ông hi vọng tôi đảm nhiệm cán bộ gì nào?" Mạc Ngừ một mực tỏ ra rất lạnh nhạt ung dung lúc này lại có chút kinh ngạc. Chưa bắt đầu ngày khai trường, cô thường xuyên bị thuyết phục đảm nhiệm ban cán bộ lớp. Nhưng mặc kệ là lão hiệu trưởng Thu minh, hay là chủ nhiệm lớp trước đó đều bảo cô đảm nhiệm lớp trưởng hoặc ủy viên học tập. Bởi vì mọi người đều cho rằng chỉ có hai chức vị cán bộ lớp này mới thích hợp với Mạc Ngừ.

- "Học sinh Mạc Ngừ, tôi hi vọng em đảm nhiệm ủy viên thể dục lớp 12A6." Hạ Chí nói rất chân thành.

- "Cái gì?"

- "Ủy viên thể dục?"

- "Đùa hả?"

- "Đề Mạc Ngừ làm ủy viên thể dục?"

...

Mạc Ngừ còn chưa lên tiếng thì bốn phía đã bùng nổ. Có làm hay không vậy mà bảo Mạc Ngừ làm ủy viên thể dục? Vị giáo viên mới tới này suy nghĩ hão huyền quá hay sao? Không thể bởi vì ông ta là giáo viên thể dục thì tùy tiện kéo người đi làm ủy viên thể dục à?

Mạc Ngừ là hoa khôi Cao Trung Minh Nhật và là nữ thần trong mắt rất nhiều nam sinh, cũng là học bá Cao Trung Minh Nhật, càng là cường hào Tao Trung Minh Nhật lớn nhất. Trên đầu của cô có rất nhiều hào quang, nhưng không hề nghi ngờ khi không có bất kỳ người nào cảm thấy cô thích hợp đảm nhiệm ủy viên thể dục. Bởi vì hai năm qua chẳng có ai thấy Mạc Ngừ xuất hiện vào tiết thể dục và cũng không ai gặp cô làm bất kể hoạt động thể dục nào. Thậm chí ngay cả khi vào giờ ra chơi, cô cũng không xuất hiện.

Mạc Ngừ là học bá không sai, nhưng Mạc Ngừ thật sự là học thể dục rất kém, chuyện này ai cũng biết. Đề Mạc Ngừ đảm nhiệm ủy viên thể dục và bảo một người trong số bọn họ đảm nhiệm ủy viên thể dục cũng thật nực cười.

- "Thầy Hạ, ông không đùa chứ?" Mạc Ngừ đã rất lâu không nói nhiều như vậy với cùng một người. Cô ngạc nhiên, chứng minh Hạ Chí quả thật có chút nằm ngoài dự liệu của cô. Đây là lần đầu tiên có giáo viên bảo cô làm ủy viên thể dục.

- "Học sinh Mạc Ngừ, tôi không tùy ý nói đùa với học sinh của mình." Hạ Chí vẫn rất nghiêm túc, làm đám người có chút im lặng. Vị giáo viên này thật sự muốn cho Mạc Ngừ đảm nhiệm ủy viên thể dục. Nhưng đây cũng quá phi lý, chẳng lẽ bởi vì dung mạo xinh đẹp của Mạc Ngừ nên muốn dùng cô để hấp dẫn càng nhiều người lên học tiết thể dục?

- "Thầy Hạ, nếu bởi vì ông là giáo viên thể dục hay là bởi vì ông hi vọng tôi đến hấp dẫn càng nhiều học sinh lên lớp. Nếu như vậy chỉ sợ ông phải thất vọng." Mạc Ngừ đã khôi phục giọng điệu lạnh lùng: "Trừ khi ông có một lý do tốt hơn để thuyết phục tôi. Nếu không, tôi sẽ không làm ủy viên thể dục."

- "Học sinh Mạc Ngừ, hãy dùng IQ của cô. 10% thời gian dành cho học tập cũng đã đủ nhiều rồi. Cho nên cô hẳn là dành nhiều thời gian hơn để làm việc khác, đặc biệt là một việc chính cô cho rằng không phải sở trường của mình, tựa như thể dục." Hạ Chí thần nhiên. Ánh mắt cậu ta nhìn Mạc Ngừ có vẻ hơi khác thường: "Rất nhiều người không rõ ràng tiềm lực của bản thân, tựa như học sinh Mạc Ngừ. Cô cũng không rõ mình có một số việc thật sự khá giỏi. Tôi hi vọng cô làm ủy viên thể dục là bởi vì cô thật sự rất giỏi việc này."

Quay đầu nhìn ba đội viên bóng rổ kia một chút, Hạ Chí tiếp tục nói: "Ít nhất trong bóng rổ, cô còn giỏi hơn so với ba tên đội viên bóng rổ kia vô số lần."

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Giáo Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tôi giỏi toán hơn em

Mới

~ Người dịch: Yuto ~

- "Ông nói cái gì?"

- "Ông nói ai vô dụng hả?"

Hai âm thanh tức giận vang lên cùng lúc. Đó chính là số 1 cùng số 23, và ngay sau đó số 11 cũng mở miệng: "Hạ Chí..."

- "Ngậm miệng!" Hạ Chí đột nhiên quát lạnh một tiếng: "Tôi hiện tại không có thời gian dạy dỗ lũ vô dụng các cậu!"

Không cho số mười một cơ hội tiếp tục nói chuyện, Hạ Chí nhìn về phía Mạc Ngữ, trong nháy mắt giọng nói trở nên ôn hòa: "Học sinh Mạc Ngữ, lý do này đã đầy đủ chưa?"

- "Nhất định là nói dối!" Số mười một tiếp lời. Đùa sập, thể dục cận kề Mạc Ngữ có thể giỏi bóng rổ hơn hẳn sao? Tin sao được!

Hiển nhiên, những người khác vậy xem cũng không tin.

- "Có xạo quá không vậy? Ai mà tin được?"

- "Đúng đấy, tôi thà tin rằng thành tích của Mạc Ngữ đứng nhất cả nước, nhưng tôi không tin cô ấy giỏi thể dục hơn tôi..."

- "Đúng vậy, càng chưa nói ba tên đội bóng rổ kia, đội bóng rổ của trường chúng ta tiến vào Top 8 trong cuộc thi của toàn thành phố đó!"

- "Vị giáo viên Hạ này lừa người quá đấy, không biết mỹ nữ hiệu trưởng của chúng ta có bị hắn lừa dối mà nằm trong tay hắn hay không..."

...

Trong lúc mọi người bàn luận, cuối cùng Mạc Ngữ cũng nói ra: "Thầy Hạ, lý do của ông rất tốt. Nhưng đáng tiếc, tôi không tin."

Nói xong, Mạc Ngữ lại muốn đeo ống nghe lên. Hiển nhiên là không muốn tiếp tục thảo luận chuyện này với Hạ Chí.

- "Tôi có thể chứng minh em có khả năng chơi bóng rổ thiên phú hơn ba tên kia." Hạ Chí lập tức tiếp lời: "Học sinh Mạc Ngữ, chẳng lẽ em không muốn thử một chút sao?"

- "Tôi giỏi nhất là toán học. Tôi cũng thích toán học nhất. Toán học là một môn học rất chuẩn xác, bất kỳ kết luận nào đều cần trải qua tính toán chính xác mới có thể có. Cho nên, tôi không tin bất luận khẩu hiệu hư vô mờ mịt nào." Mạc Ngữ nhàn nhạt nói: "Thầy Hạ, ông là giáo viên thể dục. Ông giỏi thể dục và tôi giỏi toán học. Hiện tại, ông muốn tôi tin rằng tôi giỏi bóng rổ hơn ba tên kia, giống như ông muốn tôi tin rằng ông giỏi toán hơn tôi. Điều đó hoàn toàn không thể tin được."

Không thể không nói rằng hôm nay Mạc Ngữ thật sự nói nhiều lời như vậy. Từ việc này mà nói thì giáo viên thể dục mới tới kiêm chủ nhiệm lớp Hạ Chí này đã làm cô thay đổi cách nhìn. Đương nhiên, những sự việc đã xảy ra đều liên quan. Trên thực tế, buổi sáng Hạ Chí xử lý Cao Tuấn làm cho Mạc Ngữ có chút bất ngờ. Cuối cùng đã hoàn toàn vượt qua khỏi dự đoán của Mạc Ngữ.

Cho dù như vậy, Mạc Ngữ vẫn không tin những lời của Hạ Chí. Cô biết rõ tình cảnh của mình, từ nhỏ đến lớn cô đều không thích thể dục. Đừng nói đội viên chủ lực đội bóng rổ, trường học này tùy tiện lôi kéo người, thể dục sẽ tốt hơn so với cô.

- "Không hổ là nữ thần của tôi, có lý có chứng cứ!"

- "Nữ thần không làm cho tôi thất vọng, quả nhiên không có bị Hạ lão sư lừa dối..."

- "Lúc này Hạ lão sư không cách nào sao? Trông ông ta như đang tìm lý do..."

- "Ông ta đang bấm ngón tay tính toán, vị giáo viên thể dục mới tới có ý đồ không tốt đối với Mạc Ngữ..."

...

- "Nhưng..." Giọng nói Hạ Chí vang lên và truyền vào trong tai mọi người. Cậu ta hiển nhiên là cố ý dừng lại một chút rồi sau đó mới nói ra câu nói kế tiếp: "Học sinh Mạc Ngữ, tôi thật sự giỏi toán hơn em."

Bốn phía đột nhiên yên tĩnh, cái quỷ gì đây?

Một giáo viên thể dục, thế mà lại tuyên bố giỏi toán học. Mà còn giỏi toán hơn Mạc Ngữ, đầu óc bị lũ lùn à?

Biết rằng, Mạc Ngữ mỗi lần thi toán đều được max điểm. Đừng nói là giáo viên thể dục, trên thực tế, toàn bộ giáo viên số học Cao Trung Minh Nhật đều không ai dám nói mình giỏi toán hơn Mạc Ngữ!

- "Nhất định là não tôi bị gì rồi"

- "Tuyệt đối là tôi nghe lầm..."

- "Sự việc không thể tưởng tượng như thế là không thể nào xảy ra..."

- "Chẳng lẽ tôi ăn một bữa cơm cũng buồn ngủ sao? Tôi nhất định là đang nằm mơ..."

Lúc mọi người lăm bằm, Mạc Ngữ cũng mở miệng. Lần này, giọng nói của cô cũng không còn bình tĩnh như trước, mà là ngạc nhiên: "Thầy Hạ, ông cảm thấy ông giỏi toán hơn tôi sao?"

Từ nhỏ đến lớn, những việc thực sự có thể gây tâm tình Mạc Ngữ chập chờn cũng không nhiều. Nhưng không phải là cô trời sinh lạnh nhạt, mà là bởi vì cô có trí thông minh siêu việt. Điều này sẽ dẫn đến việc tất cả hành vi của những người khác, trong mắt cô đều tỏ ra ngây thơ buồn cười. Việc này làm cô không có bất kỳ hứng thú gì, nhưng bây giờ, cô lại thật sự có chút hứng thú. Có người nói giỏi toán hơn cô, và người này lại là giáo viên thể dục!

Biết rằng đang là thời điểm khinh bỉ những người học không tốt, và luôn luôn thịnh hành một câu: "Cậu được giáo viên thể dục dạy toán à?"

Nhưng bây giờ, một giáo viên thể dục lại nói mình giỏi toán hơn thiên tài toán học như cô. Đây tuyệt đối là nằm mơ giữa ban ngày!

- "Không phải là cảm thấy, tôi thực sự giỏi toán hơn em." Hạ Chí mỉm cười: "Học sinh Mạc Ngữ, có lẽ em không tin. Nhưng đơn giản thôi, chúng ta có thể kiểm tra một chút ngay bây giờ. Chúng ta có thể chia ra một đề toán và báo đối phương làm."

Dừng lại một chút, Hạ Chí tiếp tục bổ sung: "Chỉ có điều chúng ta cần phải hẹn trước một chút. Nếu như tôi có thể làm đề toán của em, và em không thể làm đề toán của tôi. Như vậy, em phải nghe theo tôi, đảm nhiệm ủy viên thể dục."

- "Không cần phức tạp như vậy, tôi có một đề toán không có cách nào giải được. Nếu ông có thể làm được, tôi liền nghe theo ông đảm nhiệm ủy viên thể dục." Mạc Ngữ có vẻ dứt khoát. Cô vừa nói vừa lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng ấn mấy lần rồi sau đó đưa màn hình di động cho Hạ Chí: "Thầy Hạ, tôi cho ông một giờ, nếu ông có thể làm được đề này, tôi liền tin rằng ông giỏi toán hơn tôi."

Nói đến đây, gương mặt tuyệt mỹ của Mạc Ngữ trở nên lạnh nhạt. Giọng nói động lòng người có chút lạnh lùng: "Thầy Hạ, nếu ông có thể giải đề toán này, tôi sẽ tôn trọng ông. Nhưng nếu ông làm không được, như vậy, ông sẽ phải trả giá!"

Không hề nghi ngờ, Mạc Ngữ có chút mất hứng. Cho dù ở cao trung Minh Nhật, nhưng thân là hoa khôi kiêm học bá nên Mạc Ngữ vẫn kiêu ngạo. Và bây giờ, cô thể mà lại bị một vị giáo viên thể dục mới tới nghi ngờ trình độ toán học. Cô đương nhiên là không có cách nào vui vẻ trở lại.

Cầm điện thoại xem sơ qua một chút, Mạc Ngữ mở miệng lần nữa: "Thầy Hạ, có cần ghi lại đề không?"

"Nhớ kỹ." Hạ Chí cười nhạt một tiếng.

- "Vậy thì tốt, tôi sẽ bắt đầu tính giờ." Mạc Ngữ lấy điện thoại lại, "Hiện tại là 12h38, ông chỉ cần cho tôi đáp án trước 13h18..."

"Không cần." Hạ Chí ngắt lời Mạc Ngữ: "Học sinh Mạc Ngữ, tôi có thể cho em đáp án ngay bây giờ."

- "Cái gì?" Mạc Ngữ sắc mặt biến đổi, đùa hả? Chẳng lẽ đáp án là ông ta sẽ không làm?

- "Đáp án là 18." Hạ Chí nói thẳng ra một con số.

Mạc Ngữ ngẩn ngơ, sau đó cô cấp tốc lấy ra một chiếc điện thoại.

- "Là tôi đây, đáp án là 18 đúng không?" Giọng nói Mạc Ngữ không lớn, nhưng lúc này căn tin rất yên tĩnh nên mọi người đều nghe rõ câu nói này. Cuối cùng mọi người đã rõ, Mạc Ngữ cũng không biết đáp án. Nhưng rất hiển nhiên, có những người khác biết đáp án.

Nhưng lúc này, đáp án này có đúng hay không?

- "Các người nói xem, đáp án này liệu có đúng hay không?"

- "Đúng vậy, tôi không tin một giáo viên thể dục sẽ giỏi toán đến thế..."

- "Các cậu nghe chưa, ngay cả Mạc Ngữ cũng không biết đáp án."

- "Nhưng các cậu không cảm thấy thầy Hạ rất có lòng tin sao?"

- "Giả bộ thôi, xem hán có thể giả bộ tới khi nào!"

...

Mạc Ngữ đang bấm điện thoại, đám người lại bàn luận ầm ĩ. Trên cơ bản không ai tin rằng Hạ Chí thật sự biết đáp án, bởi vì chuyện này thật quá khó tin.

Đúng lúc này, Mạc Ngữ để điện thoại di động xuống và dùng một ánh mắt nhìn Hạ Chí. Bốn phía cũng yên tĩnh lại và nhìn Mạc Ngữ, ngay cả ba người đội bóng rổ kia cũng không ngoại lệ. Vào lúc này, ai cũng đều muốn biết đáp án kia là đúng hay sai?

- "Ông làm sao tính ra được?" Mạc Ngữ đột nhiên mở miệng. Và câu nói này, lập tức làm bốn phía xôn xao.

- "Cmm, đáp án đúng rồi sao?"

- "Hình như là đúng rồi."

- "Điều này không khoa học, giả tạo quá?"

"Đây không phải là đang diễn trò à?"

- "Cút, không nên nói bậy nói bạ, nữ thần của tôi sẽ không diễn kịch!"

...

Một đám người đang la hét, còn có vài người thì trợn mắt há hốc mồm. Tuy nói nơi này vô dụng rất nhiều, nhưng đồ đàn cũng không nhiều. Những lời của Mạc Ngữ ai cũng hiểu được, đó chính đáp án của Hạ Chí là chính xác. Nhưng vấn đề là, điều này sao có thể? Giáo viên thể dục mới tới này, thế mà lại giỏi hơn học bá Mạc Ngữ sao? Ý trời chẳng?

- "Sau hôm nay sẽ không thể chửi người ta được giáo viên thể dục dạy toán." Một người nữ sinh lẩm bẩm một câu.

Và lời này có không ít người đồng cảm. Về sau còn có thể vui vẻ mắng chửi nữa hay không?

- "Học sinh Mạc Ngữ, tôi sẽ nói cho em biết quá trình giải toán, nhưng không phải lúc này." Giọng nói Hạ Chí truyền vào tai mọi người. "Nhưng bây giờ em chắc sẽ không tin tưởng phán đoán của tôi. Đó chính là do em thật sự rất giỏi thể dục."

- "Tôi sẽ làm ủy viên thể dục lớp 12A6, nhưng tôi vẫn không cảm thấy tôi giỏi thể dục." Mạc Ngữ lập tức tỉnh táo lại. "Thầy Hạ, tôi muốn tự nghĩ cách giải bài toán này."

- "Học sinh Mạc Ngữ, tôi đã nói rồi. Tôi có thể chứng minh em giỏi chơi bóng rổ hơn ba tên vô dụng kia. Và bây giờ, tôi sẽ chứng minh chuyện này." Hạ Chí lắc đầu. "Cho nên, em bây giờ không thể rời đi. Tôi cần là một ủy viên thể dục chân chính mà không phải là ủy viên thể dục mang danh nghĩa nữ otaku toán học."

Nữ Otaku toán học?

Đám người ngẩn ngơ. Câu này dùng để miêu tả Mạc Ngữ rất chính xác.

- "Ông làm sao để chứng minh?" Mạc Ngữ nhún mày, chuyện vừa xảy ra làm cô cảm thấy không thể tưởng tượng. Nhưng cô vẫn không tin Hạ Chí và cô luôn cảm thấy có chút vấn đề

Hạ Chí không trực tiếp trả lời Mạc Ngữ, mà quay đầu về phía ba tên đội bóng rổ kia, nói lớn: "Được rồi, bây giờ là thời điểm duy nhất để ba tên vô dụng các cậu thể hiện giá trị. Tôi cần ba người các cậu thi đấu bóng rổ với Mạc Ngữ."

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Giáo Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Ném bóng vào rổ cũng là bài toán khó

Người dịch: Yuto ~

Sau khi Hạ Chí nói, bốn phía lại xôn xao. Vị giáo viên này đã quá lẩm rồi. Dù cho trong toán học ông ta lợi hại hơn Mạc Ngữ, nhưng cũng không thể chứng minh Mạc Ngữ sẽ giỏi chơi bóng rổ hơn ba tên kia?

Đối với chuyện giáo viên thể dục Hạ Chí lại học toán lợi hại hơn Mạc Ngữ, mọi người thật sự cũng không phải là hoàn toàn không thể chấp nhận. Bởi họ vẫn có thể tìm được lý do giải thích, ví dụ như người này gian lận hoặc là ông ta ăn may. Nhưng dù cho ông ta thật sự giỏi toán hơn Mạc Ngữ thì cũng có thể là bởi vì người này trước đó đã học toán. Chỉ có điều người này ra về hết lần này tới lần khác muốn làm giáo viên thể dục mà thôi.

Nhưng tình huống của Mạc Ngữ thì không như vậy, Mạc Ngữ học thể dục rất tệ. Trong hai năm này, trong mắt tất cả mọi người, cô làm sao cũng không có khả năng đột nhiên trở nên có thể chơi bóng rổ, mà còn có thể lợi hại hơn ba tên chủ lực đội bóng rổ kia? Biết rằng giáo viên dạy toán trong trường cũng không sánh nổi Mạc Ngữ, toàn bộ Cao Trung Minh Nhật có người giỏi hơn so với ba tên kia hầu như không có.

- "Hạ Chí, đừng tưởng rằng ông là giáo viên thì có thể mắng chửi người lung tung, ông nói ai vô dụng hả?" Số mười một lúc này lại không thể nhịn được nữa rống lên.

- "Đương nhiên là nói ba tên vô dụng các cậu rồi." Hạ Chí nhìn số mười một, thản nhiên nói ra: "Giá trị duy nhất của ba người các cậu chính là chứng minh Mạc Ngữ là thiên tài bóng rổ xuất sắc. Và nếu như các cậu không dám thi với cô ấy, như vậy thì giá trị duy nhất của các cậu sẽ không tồn tại. Hiện tại, tôi hỏi các cậu có dám thi đấu với Mạc Ngữ?"

- "Đấu thì đấu, đến sân bóng rổ ngay bây giờ đi!" Số mười một rất tức giận. Hắn vốn tìm Hạ Chí để phiền phức, nhưng bây giờ lại không thể không đáp ứng thi đấu bóng rổ với Mạc Ngữ. Mà điều này khiến hắn rất buồn bực, nếu không đáp ứng thì sẽ bị người nói không dám đấu bóng rổ cùng một nữ sinh. Nhưng bây giờ hắn đã đáp ứng, cho dù thắng Mạc Ngữ thì cũng sẽ không người nào cảm thấy hắn lợi hại. Dù sao đi nữa, ai cũng đều cảm thấy việc bọn hắn thắng Mạc Ngữ là bình thường.

- "Thầy Hạ, tôi sẽ không chơi bóng rổ." Mạc Ngữ mở miệng nói ra. Hiển nhiên, cho dù đến bây giờ, Mạc Ngữ cũng không tin mình có khả năng chơi bóng rổ thiên phú.

- "Không sao, tôi sẽ dạy em." Hạ Chí nhìn Mạc Ngữ rồi cười xán lạn, "Đừng quên rằng tôi là giáo viên thể dục!"

Dừng lại một chút, Hạ Chí tiếp tục nói ra: "Đi thôi, chúng ta tới sân bóng rổ."

Nói xong lời này, Hạ Chí liền xoay người rồi đi ra khỏi căn tin.

Mạc Ngữ thoáng chần chờ một chút rồi rốt cục cũng đi theo. Mà ba đội viên bóng rổ kia cũng nhanh chân đuổi theo.

Cao Trung Minh Nhật có hai nơi để chơi bóng rổ. Một cái là bên trong sân vận động, một cái khác là sân bóng rổ ngoài trời. Nhưng bình thường, mặc kệ học sinh hay là giáo viên, đều thích chơi bóng ở sân bóng ngoài trời. Bởi vì nơi này là khu vực cần phải đi qua để đi về kí túc xá nữ. Chơi bóng tại nơi này luôn luôn là để cho nữ sinh nhìn thấy hình dáng mà bọn họ tự cho là mạnh mẽ.

Mấy phút sau, Hạ Chí đi tới sân bóng ngoài trời. Thị trấn Thanh Cảng vào tháng Chín, thời tiết thật sự có chút nóng bức, đặc biệt là vào lúc giữa trưa. Lúc này thật sự không phải là thời điểm thích hợp để chơi bóng, nhưng cũng may lúc này còn có chút gió.

Trên sân bóng rổ, bây giờ không có một ai, sau Hạ Chí là Mạc Ngữ cùng xuất hiện.

- "Này tên vô dụng kia, ném trái bóng rổ qua đây!" Hạ Chí nhìn số 11 rồi hô một tiếng. Bây giờ hắn ta mới đến sân bóng và nghe được tiếng hô to của Hạ Chí, số mười một lập tức giận dữ.

- "Cho ông!" Số mười một hô to một tiếng, đột nhiên đập bóng rổ trong tay về phía Hạ Chí. Lần này, hắn tuyệt đối dốc toàn lực, điều bộ khao khát muốn dùng bóng rổ đập chết Hạ Chí.

- "Hay lắm!"

Có người có chút hưng phấn la một câu, trò hay cuối cùng cũng bắt đầu. Những người này dù sao muốn nhìn nhất không phải là nói suông, mà muốn bọn họ sống chết với nhau. Bất luận sống chết với nhau bằng bóng rổ hay là đập nhau đi chẳng nữa, thì đám người chứng kiến đều rất mong đợi.

Trước đó người xem náo nhiệt ở căn tin lúc này cũng đến theo. Mà mỗi người đều nhìn thấy chính là quả bóng rổ bay cực nhanh về phía Hạ Chí. Trong thâm tâm một số người, nếu quả bóng rổ này trực tiếp đập trúng Hạ Chí làm bất tỉnh, thế thì chơi không đẹp đâu.

Mất thấy bóng rổ sắp đập trúng Hạ Chí, mà Hạ Chí vẫn không phát giác gì. Chí là đang nói chuyện cùng Mạc Ngữ: "Học sinh Mạc Ngữ, bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu tiết học. Tôi sẽ dùng mười phút để dạy em chơi bóng rổ. Và mười phút sau đó em sẽ thi đấu với ba tên kia..."

- "Thầy Hạ, cẩn thận..." Mạc Ngữ lúc này nhin không được hô một tiếng, bởi vì cô đã thấy bóng rổ sắp đập vào đầu Hạ Chí. Nhưng nói còn chưa dứt lời, Mạc Ngữ tự giác ngậm miệng lại, bởi vì lúc này cô đã thấy Hạ Chí bắt quả bóng rổ kia.

- "Oa, thật có bản lĩnh quá!" Có người sợ hãi than.

Bóng rổ đập tới cạnh sườn Hạ Chí, mà Hạ Chí lại không hề quay đầu, thậm chí không thèm nhìn quả bóng kia. Chí là đang cùng Mạc Ngữ nói chuyện, nhưng ngay lúc này, Hạ Chí tùy ý khẽ vươn tay rồi bắt bóng rổ bằng một tay. Trông cũng không cần tốn nhiều sức, mặc dù nhìn ông ta tỏ ra rất nhẹ nhàng, nhưng người đến xem cũng hơi hiểu được, chiêu này rất không đơn giản!

Bên kia số mười một lộ sắc mặt khó coi, hắn vốn trực tiếp đập trúng Hạ Chí. Dù cho không trúng, ít nhất cũng phải để Hạ Chí bắt không được làm ông ta lộ điểm xấu. Nhưng kết quả lại là Hạ Chí vô cùng nhẹ nhõm bắt lấy quả banh của hắn và cũng làm hắn thất vọng. Càng bắt đầu ý thức được giáo viên thể dục mới tới này e rằng khó có thể đối phó, bởi vì cho dù là chính hắn, cũng không cách nào bắt được nhẹ nhàng quả bóng rổ được ném tới bằng lực rất mạnh đến vậy.

Hạ Chí lúc này có vẻ như hoàn toàn không thấy những người khác, cậu một tay nâng bóng rổ, ánh mắt vẫn nhìn Mạc Ngữ: "Đây là lần thứ nhất cô thi đấu bóng rổ, cho nên cô chỉ cần ném bóng vào rổ hơn bọn hắn là tốt rồi. Hiện tại, tôi sẽ dạy cô kỹ xảo xác định vị trí tới gần bỏ banh vào rổ."

Hạ Chí bói cũng không lớn, nhưng lại rất rõ ràng, ai cũng đều có thể nghe được. Mà ba người đội bóng rổ kia rất là khó chịu, người này còn biết xấu hổ hay không? Mặc kệ là tranh tài vẫn là tranh tài, Hạ Chí căn bản không cần sự đồng ý của bọn hắn!

Câu hỏi chính là bọn hắn căn bản không có cách nào phản đối, nếu chúng tỏ ra phản đối tất nhiên sẽ bị tất cả mọi người khinh bỉ, Mạc Ngữ chưa hề chơi bóng rổ bao giờ và hiện tại mới bắt đầu học, thì ném bóng vào rổ nhiều hơn thế nào được?

Mà bây giờ, bọn hắn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chờ Hạ Chí dạy Mạc Ngữ chơi bóng rổ trước mặt mọi người. Bởi vì, bọn hắn không có cách nào phản đối, nhưng dù sao, nếu bọn họ ngay cả mười phút cũng không dám chờ, chẳng phải là nói bọn hắn thật sự vô dụng, còn không bằng một nữ sinh

vừa học bóng rổ được 10 phút?

- "Mạc Ngữ, đối với nhiều người mà nói, ném rổ là một loại kỹ xảo rất không chính xác. Cho dù là vận động viên bóng rổ vĩ đại nhất cũng không cách nào cam đoan mình lần nào mình cũng ném trúng. Họ nhất định phải được huấn luyện ném rổ vô số lần, huấn luyện cảm xúc cùng bản năng. Thời điểm bọn họ dẫn bóng tới gần rổ, thì đa phần họ đều nhờ vào bản năng hơn là sức mạnh." Về mặt Hạ Chí trở nên nghiêm túc, giọng điệu cũng hết sức chăm chú. Mà cho dù là ba tên đội viên bóng rổ kia, cũng không thể không thừa nhận rằng Hạ Chí lúc này cũng không có nói quàng. Thứ gọi là bách phát bách trúng trong bóng rổ, thường thường chỉ là một loại truyền thuyết. Cho dù là tay ném bóng giỏi cũng không cách nào cam đoan mình mỗi lần đều ném trúng.

Ngay lúc mọi người cảm thấy Hạ Chí nói chuyện có đạo lý, cậu lập tức bắt đầu nói hươu nói vượn.

- "Nhưng Mạc Ngữ, đối với em mà nói, đây là không giống như vậy. Em có thể trở nên ném rổ rất chính xác." Hạ Chí nhìn Mạc Ngữ: "Bởi vì từ bản chất mà nói, thật sự ném rổ cũng là một bài toán học."

Bốn phía làm ồn lên, hiển nhiên đều cảm thấy Hạ Chí lại nói hươu nói vượn. Bóng rổ từ khi nào lại thành số học? Chẳng lẽ là dùng số lượng để ghi điểm?

- "Ném rổ cũng là toán học?" Mạc Ngữ dường như đột nhiên thấy hứng thú.

Nhìn thấy cái phản ứng của Mạc Ngữ này, mọi người nhất thời giật mình. Tên giáo viên thể dục vô sỉ này biết Mạc Ngữ thích toán học, cho nên dùng cách này để lừa dối cô.

- "Đương nhiên, trên thực tế, không chỉ là thể dục, hầu như mọi chuyện cần thiết và đều có thể dùng toán học để giải quyết. Chỉ có điều, đối với đại đa số người mà nói, toán học quá khó khăn, bọn họ chỉ có thể lựa chọn cái khác đơn giản hơn nhưng đó không phải là cách chính xác để giải quyết vấn đề." Giọng Hạ Chí cùng một cái nháy mắt lại trở nên rất kỳ quái, có vẻ như có chút mờ ảo. Mà cái chớp mắt kia, cậu dường như có chút thất thần, giống như là nghĩ tới chuyện gì khác. Nhưng rất nhanh, Hạ Chí liền trở lại bình thường và tiếp tục nói ra: "Nhưng Mạc Ngữ, em không giống thế, trong toán học em là thiên tài xuất sắc, em có thể sử dụng toán học giải quyết tất cả vấn đề."

- "Mặc dù tôi không hiểu ông ta đang nói cái gì, nhưng cảm giác thật là lợi hại!" Có người nói thầm một câu.

Sau đó, bên cạnh hẳn có người trực tiếp bồi thêm một câu: "Bốc phét đó!"

Đám người rất tán thành, vị giáo viên Hạ này tuyệt đối là nói xạo và muốn lừa gạt Mạc Ngữ mà thôi.

- "Thật sự có thể dùng toán học giải quyết tất cả vấn đề sao?" Giọng nói Mạc Ngữ vang lên, động lòng người nhưng không lạnh lùng, chỉ là có chút nửa tin nửa ngờ.

Không hề nghi ngờ, những lời này của Hạ Chí đã thật sự làm cô hứng thú. Nhưng cô vẫn còn có chút hoài nghi.

- "Đó là quá trình tiến lên tuần tự, em bây giờ không nắm giữ tất cả phương pháp. Nhưng bây giờ, chúng ta trước tiên có thể dùng toán học đến giải quyết vấn đề tới gần bỏ bóng vào rổ. Mà bây giờ là vừa mới bắt đầu." Hạ Chí chậm rãi quay người, mặt hướng về phía vòng rổ: "Mạc Ngữ, trong tay của tôi là một quả bóng rổ tiêu chuẩn, đường kính của nó là 21.6 cm, trọng lượng là 640g. Chiều cao của tôi là một 180centimet, và lúc này tôi giơ bóng lên, tôi sẽ ném bóng rổ ở độ cao 2m. Trước mắt tốc độ gió là 2m/s, vị trí của tôi cách khung bóng rổ 10m và cái vòng rổ kia có độ cao là 3.1 mét. Góc độ chính tôi ném là 60 độ, như vậy cô cảm thấy, tôi cần dùng sức lớn đến đâu để ném cái bóng rổ này mới có thể làm cho nó vào lưới?"

Bốn phía đám người nghe được trợn mắt hốc mồm, cái này, đây đều là cái quỷ gì? Đây rốt cuộc là đang dạy thể dục vẫn là dạy toán học? Trang bức giả dạng làm loại trình độ này, cũng quá mức phát hỏa a?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Giáo Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Ném 99 lần vào rổ

Người dịch: Yuto ~

Liên tiếp liệt kê ra, tất cả mọi người đang vây xem có chút choáng váng. Nhưng Mạc Ngữ thì ngược lại, ánh mắt lại sáng lên rất nhiều.

- "Trước tiên tôi tính một chút." Mạc Ngữ lấy điện thoại di động ra, có vẻ như muốn tìm phần mềm tính toán hoặc là chương trình.

- "Không cần nhờ vào công cụ, chỉ dùng đầu óc của em" Hạ Chí mở miệng: "Đầu óc của em có thể giải quyết hầu hết vấn đề."

Đám người nhìn không được lại bắt đầu oán thầm Hạ Chí. Dù cho Mạc Ngữ có trí thông minh cao, nhưng não người ta không phải máy tính, làm sao có thể giải quyết hầu hết vấn đề?

Nhưng Mạc Ngữ buông điện thoại xuống rồi nhìn Hạ Chí, trong mắt lóe ra khác loại hoan mang.

- "Thầy Hạ, vậy tôi nên làm như thế nào?" Mạc Ngữ bắt đầu ý thức được, vị giáo viên thể dục này hiểu cô rất rõ. Có lẽ hơn nhiều so với dự đoán của cô, cậu ta nói rất nhiều, trông cũng không phải là bản tên không đích.

- "Nhắm mắt và hô hấp chậm lại, rồi sau đó những số liệu và công thức tính toán kia đều sẽ tự động xuất hiện trong đầu của em. Thật sự em cũng không cần dồn hết tâm trí làm, việc em cần chính là thỏa thích phô ra tài năng thiên phú của em." Hạ Chí chậm rãi nói ra: "Mạc Ngữ, việc em cần chỉ là tin tưởng mình, tin tưởng năng lực của mình. Tôi tin tưởng, em có thể tìm được đáp án rất nhanh."

Đám người không còn gì để nói, đây rốt cuộc là lão sư hay là thần linh vậy? Làm sao ông ta có thể nói ra được những chuyện này, nghe như không khoa học ý?

Điều khiến mọi người càng im lặng là Mạc Ngữ có vẻ thật sự tin tưởng Hạ Chí. Cô nhắm mắt lại, cứ như vậy lẳng lặng đứng dưới mặt trời. Bên trên gương mặt tuyệt mỹ của cô đã xuất hiện mồ hôi, nhưng cô dường như không phát giác gì. Cả người nàng cứ như là đã tiến vào một cảnh giới có chút kỳ diệu.

Một phút sau, Mạc Ngữ đột nhiên mở to mắt rồi nói ra: "Tôi đã biết, là..."

Mạc Ngữ rõ ràng rất hưng phấn, nhưng cô còn chưa nói hết đã bị Hạ Chí ngắt lời.

- "Không cần nói cho tôi đáp án." Hạ Chí mỉm cười, sau đó quả bóng rổ rời khỏi tay.

Bóng rổ vẽ trên không trung một đường vòng cung duyên dáng, sau đó rơi vào lưới.

"Ba ba ba..." Tiếng vỗ tay vang lên, người vừa ném vào rổ thực sự rất đẹp trai!

- "Thầy Hạ thật lợi hại!"

- "Không hổ là giáo viên thể dục!"

- "Hèn chi lại dám khinh bỉ đội bóng rổ đến vậy!"

"Hoàn hảo, quá tuyệt rồi!"

...

Cho dù chỉ một cú ném vào rổ, nhưng cách đó 10m, tiện tay ném một cú hoàn hảo, thậm chí ngay cả khung bóng rổ cũng không thấy, đây tuyệt đối là cao thủ!

- "Từ giờ trở đi, không cần nhắm mắt lại. Em phải biết rằng con mắt của em là công cụ quan trọng nhất dùng để thu thập số liệu. Và đầu óc của em, dựa vào số liệu em đạt được mà tính toán. Em sẽ không trực tiếp nói cho tôi số liệu, nhưng em cũng có thể thông qua đó mà tính được ra." Hạ Chí vừa nói, vừa nhặt bóng rổ lên: "Mạc Ngữ, tôi sẽ liên tục tiến hành 99 lần ném rổ, khoảng cách thời gian mỗi hai lần ném sẽ không vượt quá ba giây. Cho nên, em phải nghiêm túc thấy rõ vị trí và cách ném rổ của tôi, như vậy em sẽ có đủ số liệu mẫu để ném rổ."

Ném liên tục 99 lần?

Mọi người nhất thời có chút phấn khích, thầy Hạ đã chuẩn bị thi thố tài năng sao?

Những người đang vây xem này, mặc dù chưa nói việc có bao nhiêu thiện cảm với giáo viên thể dục mới tới này, nhưng đại đa số người không thích ba tên đội bóng rổ kia hơn. Đúng vậy, mặc dù mọi người cảm thấy thầy Hạ quá giả dối, nhưng bọn họ vẫn muốn đứng về phía Hạ Chí. Nếu Hạ Chí có thể hung hăng đánh đập ba tên kia một chút, mọi người cũng sẽ rất vui vẻ.

- "Chuẩn bị chưa Mạc Ngữ?" Hạ Chí hơi nghiêm túc nói.

- "Thầy Hạ, tôi đã chuẩn bị xong." Mạc Ngữ rất bình tĩnh, xem ra đã chuẩn bị xong.

- "Được rồi, bắt đầu thôi!" Quả bóng rổ lại rời khỏi tay Hạ Chí.

Loảng xoảng!

Bóng rổ lại rơi vào lưới.

Ba ba ba...

Tiếng vỗ tay vang lên lần nữa, nhưng không đợi mọi người bắt đầu reo hò. Đám người liền phát hiện Hạ Chí xuất hiện bên dưới bắt lấy bóng rổ rồi sau đó nhanh chóng rời xa vòng rổ, chuẩn bị ném lần tiếp theo.

Loảng xoảng!

Bóng rổ lại một lần nữa rơi vào lưới!

Mấy phút sau đó trở thành thời gian biểu diễn của Hạ Chí. Cậu một mực không dừng lại và không ngừng ném rổ. Sau mỗi lần ném liền nhanh chóng chạy tới bên dưới rổ và bắt bóng rồi lại rời xa vòng rổ, ném bóng lần nữa. Cứ như vậy, vòng đi vòng lại, mà mỗi lần bóng rơi vào lưới đều làm mọi người kinh ngạc. Mỗi một lần đều là rơi chuẩn vào lưới!

Vừa mới bắt đầu mấy lần thì bốn phía còn có tiếng vỗ tay, nhưng thời gian dần trôi qua, bốn phía yên tĩnh trở lại. Cho dù người tụ tập xung quanh sân bóng càng ngày càng nhiều, nhưng ai cũng bị Hạ Chí làm cho kinh ngạc. Hạ Chí ném rất tùy ý trên sân, mỗi một lần ném đều ở vị trí khác nhau, nhưng mỗi một lần đều lọt vào lưới không chút hời hợt. Đây là ma thuật của thần sao?

Giờ phút này, ngoại trừ âm thanh bóng rổ lọt vào giỏ thì cũng chỉ có một âm thanh tính toán không ngừng nghỉ.

- "Ba mươi tám!"

- "Ba mươi chín!"

...

- "Sáu mươi chín!"

- "Bảy mươi!"

...

- "Chín mươi lăm!"

- "Chín mươi sáu!"

Hạ Chí đã liên tục ném bóng 96 lần, đám người yên tĩnh lại bắt đầu có chút hưng phấn. Có nữ sinh nhin không được hô lên: "Còn 3 lần nữa thôi!"

Vào lúc Hạ Chí ném bóng lần nữa thì có mấy người không hên mà cùng hô lên: "Chín mươi bảy!"

Vài giây sau, càng nhiều người cùng lúc hô to: "Chín mươi tám!"

Mấy giây tiếp theo có ít nhất một nửa người trở lên cùng rống to lên: "Chín mươi chín!"

Chỉ có điều sau lần hô này, mọi người đột nhiên yên tĩnh trở lại. Cảm xúc mãnh liệt của đám người đang xem có vẻ như đột nhiên trùng xuống.

- "Tòì, tôi nhìn lầm à?"

"Không đúng, nó chưa đi đến?"

"Giống như từ bên trong giỏ bắn ra..."

"Cmn, sai quá sai, tại sao nó chưa đến?"

...

Một đám người lúc đầu chuẩn bị reo hò thì đột nhiên phát hiện kịch bản không đúng. 98 lần trước đều lọt vào lưới. Cái kết quả cuối cùng này, thế mà chưa đi đến!

Điều này không phải đùa tôi sao?

Vô số người thầm chửi bậy, thầy Hạ bị làm sao vậy? Ông ta lại làm vậy sao? Ông ta không thể lừa dối từ đầu đến cuối được sao?

Hạ Chí nhặt bóng rổ lên, nhưng lần này cậu không tiếp tục ném rổ. Đối với lần ném cuối cùng thất bại, cậu lại tỏ ra thờ ơ và chỉ cầm bóng rổ, đứng ở nơi đó nhìn Mạc Ngữ. Nhưng cậu cũng không nói gì, vào lúc này ánh sáng mặt trời rất có hại, nếu nhìn kỹ Hạ Chí thì sẽ phát hiện. Mặc dù cậu vừa mới vận động tương đối kịch liệt, nhưng trên mặt cậu thì không nhìn thấy dù là một chút mồ hôi. Có vẻ như đối với hắn mà nói, liên tục ném rổ 99 lần là một chuyện rất dễ dàng.

Bốn phía xì xào bàn tán, nhưng toàn bộ vẫn rất yên tĩnh.

Một phút sau, Hạ Chí mở miệng lần nữa: "Mạc Ngữ, số liệu mẫu đã đầy đủ chưa?"

"Đủ rồi, thầy Hạ, vốn đang cảm thấy thiếu một chút xíu. Chỉ có điều ông cố ý ném thất bại, vừa vận cung cấp cho tôi đủ số liệu." Mạc Ngữ bình tĩnh hỏi đáp.

Cố ý ném rỏ thất bại?

Đám người khề giật mình, hóa ra là cố ý không quăng vào sao?

- "Rất tốt, em có thể tính toán ra tôi cố ý ném rỏ thất bại, em đã thành công rồi." Hạ Chí mỉm cười. "Hiện tại, chúng ta còn có ba phút, em dùng ba phút này để tính toán ra cách ném thích hợp với bản thân."

Hạ Chí vừa nói, vừa đem bóng rỏ trong tay đưa cho Mạc Ngừ.

- "Được rồi, thầy Hạ." Mạc Ngừ không có chút gì do dự, liền nhận lấy bóng rỏ.

Mà lúc này, bốn phía lại bắt đầu náo nhiệt lên.

- "Hóa ra là cố ý không ném vào!"

- "Tôi đã nói rồi mà!"

- "Quá ngu, nghĩ ném thì ném vào, nghĩ không ném vào thì không ném vào..."

- "Nói nhảm, tôi cũng nghĩ không ném vào thì không ném vào à, không nghĩ là thầy Hạ lại ngu đến như thế..."

- "Quá mạnh, giáo viên thể dục trâu như vậy, thế mà lại tới trường học của chúng ta, thật sự là sai quá sai..."

- "Điều này không đơn giản đâu, khẳng định là mỹ nữ hiệu trưởng của chúng ta đã hi sinh nhan sắc..."

- "Nhỏ giọng một chút, hiệu trưởng ở đằng kia!"

...

Thu Đồng lúc này cũng ở sân bóng rỏ, chỉ có điều cô vừa mới đến nên cô không nhìn thấy một màn đại phát thần uy kia của Hạ Chí. Nhưng có nữ giáo viên kẻ đầu đuôi sự tình cho cô, cuối cùng còn nói một câu: "Hiệu trưởng, bạn trai cô thật lợi hại!"

Thu Đồng vốn định phân bác, nhưng bốn phía đột nhiên phát ra âm thanh "trời ơi" làm Thu Đồng theo bản năng chuyển sự chú ý. Mà sở dĩ mọi người phát ra cái âm thanh này là bởi vì Mạc Ngừ đã bắt đầu ném rỏ, và lần thứ nhất ném, không hề nghĩ ngờ gì, đó là không ném vào.

Chẳng những không ném vào, trên thực tế, bóng rỏ căn bản là không đụng phải vòng rỏ đâu.

Mà ba người đội bóng rỏ kia thì thở ra nhẹ nhàng. Dù cho Hạ Chí ném rỏ rất lợi hại thì sao? Bọn họ không tin Mạc Ngừ có thể lập tức biến thành thần đầu thủ.

Lần thứ nhất ném thất bại, Mạc Ngừ hiển nhiên không nhụt chí. Cô chạy chậm đến chỗ quả bóng rồi nhặt lên, sau đó trở lại vị trí cũ, tiếp tục ném lần nữa.

Lần này, bóng rỏ đập trúng vòng rỏ, nhưng lại trực tiếp văng ra ngoài.

Bốn phía là âm thanh tiếc nuối, có người còn trực tiếp hô lên: "Mạc Ngừ, cố lên nha!"

Mạc Ngừ không để ý tới âm thanh bốn phía. Cô nhặt bóng lên, sau đó ném rỏ lần nữa.

Lần này, vẫn chưa vào rỏ.

Lần thứ tư thử, vẫn thất bại, lần thứ năm, vẫn là lệch một ly.

Lần thứ sáu, vẫn là kém một chút.

Mạc Ngừ khề nhú mày, dường như không nghĩ ra.

- "Lực của em không đủ, trước kia luyện tập không đủ, sau mỗi lần ném thì lực của em sẽ suy giảm. Em nhất định phải cân nhắc yếu tố này." Âm thanh Hạ Chí đúng lúc vang lên, hiển nhiên là cậu ta đã nhìn ra vấn đề của Mạc Ngừ.

Mạc Ngừ không nói gì, chỉ cầm lấy bóng, hơi điều chỉnh một chút, sau đó ném bóng đi.

Bóng rỏ vẽ ra một đường vòng cung duyên dáng bay về phía vòng rỏ. Tầm mắt của mọi người di chuyển theo bóng, vô số người cảm xúc cũng thay đổi. Lần này, đám người dường như có chút căng thẳng. Lần này Mạc Ngừ có thể ném trúng không?

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Giáo Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Ai muốn đấu với tôi?

~ Người dịch: Yuto ~

Bóng rổ xuất hiện phía trên vòng rổ, có vẻ như muốn rơi vào lưới. Đám người yên tĩnh lại, thậm chí ngay cả Thu Đồng cũng nhìn bóng rổ, trong lòng thầm buồn bực. Tên Hạ Chí lưu manh này lợi hại về bóng rổ thì còn nghe được, dù sao cậu ta đến làm giáo viên thể dục. Nhưng Mạc Ngữ lại học thể dục tẻ như thế, thật sự có thể chơi bóng ngay lập tức?

Đừng!

Tiếng vang truyền đến, đám người liền cảm giác không đứng vững rồi sau đó phát hiện ra. Quả nhiên, bóng rổ không thể rơi vào lưới được mà xoay quanh trên vòng rổ. Sau đó quả bóng chuyển vài vòng và cuối cùng lại lần ra.

Âm thanh tiếc nuối từ bốn phía vang lên, thế này mà cũng không vào, thật sự rất đáng tiếc.

Thu Đồng cũng có cảm giác đáng tiếc như vậy, và cũng có cảm giác thờ phào nhẹ nhõm. Chẳng biết tại sao trong tiềm thức cô lại có chút không hi vọng Hạ Chí lại lợi hại đến vậy.

Mạc Ngữ không hề để tâm, cô nhanh chóng bắt đầu ném thử lần nữa. Và lần này lại là chuyển vài vòng trong vòng rổ rồi lần ra đây.

Mọi người lại tiếc nuối, Mạc Ngữ lại ném bóng lần nữa.

Bóng rổ vẽ ra đường vòng cung hoàn mỹ. Sau đó, mọi người lại nghe được âm thanh quen thuộc kia.

Loảng xoảng!

Bóng rổ rơi vào lưới!

Rơi rồi! Rơi vào rồi!

-"Oa!" Bốn phía reo hò, vô số người đang vỗ tay.

Nhưng vào lúc này, giọng nói không hài hòa vang lên: "Chẳng phải được một lần sao? Mười lần trước đó mới được một lần, có gì đặc biệt hơn người?"

Người đang nói không ai khác chính là tên mặc đồng phục số 1 trong ba tên đội viên bóng rổ kia.

-"Đúng đấy, mèo mù cũng có thể vớ phải chuột chết!" Tên số 23 lao vào phụ họa.

Số mười một mặc dù không nói chuyện, mà là hai tay ôm ngực, tỏ ra khinh thường.

Mọi người nhất thời bị kích động muốn đánh ba tên này một trận. Đáng tiếc là kích động thì kích động, nhưng năng lực chiến đấu mỗi cá nhân bọn họ phần lớn là không thể sánh bằng ba người này.

Càng quan trọng hơn là bọn hắn thật sự không nói sai, mười lần mới ném vào một lần, quả thật có chút ngu dốt.

Mà Hạ Chí lúc này lại không nói gì, cậu chỉ đứng ở bên cạnh, có vẻ như sự tình không liên quan đến cậu.

Mạc Ngữ cũng không để ý đến ba đội viên bóng rổ kia, cô chỉ nhấc bóng lên sau đó tiếp tục ném lần nữa.

Đường vòng cung vẫn đẹp, âm thanh vẫn động lòng người.

Loảng xoảng.

Lại một lần nữa, bóng rơi vào lưới.

-"Ồ..." Đám người lần nữa hoan hô lên, không ít người cùng nhìn về phía ba người đội bóng rổ kia, không phải nói ngu dốt sao? Đây không phải lại rơi vào à?

-"Nhìn cái gì vậy?" Số mười một có chút cảm giác thẹn quá hóa giận: "Ngay cả được hai lần cũng không phải là không thể được!"

-"Dừng!" Hư thanh vang lên, người này chính là con vịt chết mạnh miệng!

Đúng lúc này, Mạc Ngữ lại nhấc bóng lên rồi sau đó đổi vị trí và ném bóng lần nữa.

Loảng xoảng!

Bóng lại tiếp tục rơi vào lưới!

Reo hò vang lên lần nữa, có mấy người trực tiếp giơ ngón giữa về phía ba người đội bóng rổ. Và ba người sắc mặt đều trở nên có chút khó coi, lần này thật sự không có cách nào nói rằng Mạc Ngữ là ngu dốt.

Được một lần thì thật bình thường, được hai lần thì có thể nói là may mắn, nhưng liên tục ba lần rơi vào lưới rồi còn muốn nói Mạc Ngữ là ngu dốt, đó chính là lừa mình dối người.

Mạc Ngữ lại nhặt bóng, ngay lúc mọi người cho là cô sắp ném vào, nhưng cô lại xoay người lại, nhìn về phía ba tên đội viên bóng rổ: "Đã đến giờ rồi! Bây giờ trong các cậu ai sẽ thi đấu với tôi?"

Mạc Ngữ vừa nói, bốn phía liền yên tĩnh lại. Và đám người cùng nhìn về phía ba đội viên bóng rổ kia, vẻ mặt có chút hưng phấn. Vỡ kịch thật sự cuối cùng cũng bắt đầu!

Mạc Ngữ đứng ở nơi đó, trên mặt của cô đã tràn đầy mồ hôi, nhưng việc này may mắn cũng không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của cô, người lại điều này khiến cô càng thêm thanh lệ thoát tục. Cô hai tay ôm bóng rổ đứng tại đó, dường như cũng làm cô càng tỏ ra sức sống tuổi trẻ.

Crắc!

Có người lấy điện thoại di động ra, chụp một tấm hình. Hắn cảm thấy cần phải ghi lại thời khắc Mạc Ngữ lộ vẻ sức quyến rũ của tuổi trẻ.

Ba tên cơ bắp của đội bóng rổ kia lúc này lại nhìn nhau. Trong chốc lát, dường như ai cũng không dám ứng chiến.

Trước đó bọn hắn cảm thấy mặc dù thắng Mạc Ngữ nhưng cũng không tính là vẻ vang. Bất kể nói thế nào, có thể thắng là được, nhưng bây giờ bọn hắn lại phát hiện rằng việc này không cần thận chí là sẽ thua trận. Thắng không quang vinh, nếu là thua thì thật sự mất thể diện. Cho đến lúc đó, bọn hắn không chỉ trở thành trò cười của Cao Trung Minh Nhật, nếu sự việc truyền đến trường học khác, bọn hắn chắc chắn sẽ nhận càng nhiều sự chế giễu!

Trong chốc lát, ba người không dám nói tiếp. Và lần này, đám người vây xem rốt cục nhìn không được liền phát ra hừ thanh.

- "Nhanh lên đi, đừng có cầm như hến vậy!"

- "Đúng đấy, sợ thì cứ việc nói thắng!"

- "Không dám lên thì nhận thua đi!"

- "Bình thường chảnh như vậy, bây giờ đừng có mà sợ!"

...

Các câu châm chọc khiêu khích cùng truyền đến, làm sắc mặt ba người xanh đỏ đen trắng. Nhưng lần này, bọn hắn thể mà cũng không phản bác, bởi vì bọn hắn có cảm giác rằng nếu bọn họ dám uy hiếp đại gia thì không cần thận sẽ bị vây công.

Biết rằng bình thường bọn hắn ở trường học hầu như không ai dám trêu chọc. Bởi vì tất cả mọi người rất ít đoàn kết, nhưng bây giờ bọn hắn đã biến thành kẻ thù chung của toàn trường. Nếu có mấy chục người cùng xông lên, cho dù thân bọn hắn lớn, thì cũng bị ăn đòn như thường.

Số một cùng số 23 nhìn về phía số mười một. Cho đến nay, số mười một là trung tâm đội bóng rổ và cũng là người quyết định trong ba người. Bây giờ hắn cũng nên ra ứng chiến.

Số mười một biết đây là thời điểm mình ra mặt, thân là lão đại trong ba người của đội bóng rổ, lúc này nếu hắn không đứng ra, hai người còn lại chắc chắn sẽ không phục vụ hắn. Nhưng vấn đề là bây giờ nếu hắn đứng ra, sau đó thảm bại trước Mạc Ngữ, hắn chỉ sợ là mất đi uy tín.

Cẩn rằng một cái, số mười một đột nhiên nhìn về phía Hạ Chí, bất mãn rống lên: "Hạ Chí, ông để cho một nữ sinh ra mặt giúp ông là có ý gì? Có gan thì solo với tôi!"

Cho dù thường xuyên bị người mĩa mai đầu óc ngu si, nhưng số mười một nhưng vẫn là có chút tư duy. Sau khi Mạc Ngữ liên tục ném vào lưới, hắn đã ý thức được rằng thi ném với Mạc Ngữ hắn sẽ có thể thất bại. Cho nên, hắn dứt khoát chuyển mục tiêu là Hạ Chí. Cho dù Hạ Chí ném rổ cũng rất lợi hại, nhưng khi đầu 1 chọi 1, hắn vẫn có cơ hội thắng. Dù cho hắn thật sự thua Hạ Chí, thì cũng không mất mặt.

Thua bởi một nam giáo viên thể dục, làm sao cũng tốt hơn khi thua một nữ sinh học bóng rổ được mười phút. Đây cũng là ý nghĩ hiện tại của hắn. Cho nên hắn đã hạ quyết tâm không thi đấu với Mạc Ngữ.

- "Đậu xanh, thằng này thật sự sợ rồi!"

- "Bình thường mà, cậu ta biết mình sẽ thua nên đương nhiên là sợ rồi!"

- "Đúng thế, thân là đội viên chủ lực đội bóng rổ, thế mà thua trước một nữ sinh thì rất mất mặt..."

- "Chứ giờ bọn họ còn mặt mũi nữa để mất sao..."

Bốn phía ầm ĩ khấp chón, giọng nói động lòng người vang lên: "Ngay cả tôi cũng không thắng được, cậu không có tư cách đấu với thầy Hạ."

Giọng nói Mạc Ngữ dù dễ nghe, nhưng trong tai số 11 thì không như vậy. Ai cũng có thể nghe được trong giọng nói nhàn nhạt kia có khinh thường cùng miệt thị. Và loại miệt thị này càng làm cho số mười một tức giận không thôi.

- "Mạc Ngữ, cô vừa mới học ném bóng thôi không phải sao? Chơi bóng rổ không phải là đứng một chỗ bất động rồi ném!" Số mười một giận dữ nói ra: "Tôi chỉ là lười tiến hành trận đấu không có ý nghĩa này cùng cô thôi!"

- "Nói như vậy, cậu xác định là không thi đấu cùng tôi à?" Mạc Ngữ nhìn số mười một, giọng điệu lạnh lùng.

- "Muốn thi đấu, thì để Hạ Chí tự đến!" Số mười một hừ lạnh một tiếng.

Mạc Ngữ biểu lộ vẻ mặt kỳ quái, sau đó quay đầu nhìn về phía Hạ Chí, bình tĩnh nói ra: "Thầy Hạ, bọn họ nhận thua."

Dừng một chút, Mạc Ngữ lại bổ sung một câu: "Theo dự đoán của tôi."

- "Ai nhận thua? Chúng tôi chỉ không muốn đấu với cô!" Số mười một lập tức phản bác.

- "Dừng lại!" Bốn phía lại vang lên hư thanh. Hiển nhiên tất cả mọi người làm đội bóng rổ nhận thua, bọn hắn cũng không dám đấu với Mạc Ngữ, chẳng phải là nhận thua sao?

Mạc Ngữ không để ý tới số mười một, cô chỉ nhìn Hạ Chí rồi mở miệng hỏi: "Thầy Hạ, có thể tan học được không?"

- "Mạc Ngữ, sau này đừng nói hai chữ "dự đoán"." Hạ Chí nhìn Mạc Ngữ, biểu lộ chăm chú: "Dự đoán thật ra là một loại phán đoán mang tính chủ quan và không chính xác, nhưng đối với em mà nói, tất cả đều có thể tính toán chính xác."

- "Đã hiểu, thầy Hạ." Mạc Ngữ nhẹ gật đầu.

Nhìn dáng vẻ nghe lời của Mạc Ngữ, thầy trò vây xem đặc biệt là những nam sinh kia lại có chút buồn bực. Hoa khôi xinh đẹp lạnh lùng đã hoàn toàn bị giáo viên thể dục mới tới lừa dối.

- "Rất tốt, hết giờ học rồi, em đã không cần những tên vô dụng kia để chứng minh tài năng của mình. Em biết rõ tài năng của mình là tốt rồi." Hạ Chí cười nhạt một tiếng.

- "Hạ Chí, ông xong chưa? Có gan đến thi đấu nè!" Số mười một lại khinh bỉ, nổi giận dùng dùng tiếp lời rồi còn chạy vội tới sân bóng rổ. Nhanh chóng, số mười một liền đến trước mặt Hạ Chí. Hấn cao hơn Hạ Chí một chút, hấn nhìn Hạ Chí từ trên xuống, cắn răng: "Có gan đến thi..."

Số mười một đột nhiên nói không ra lời và cảm thấy thân thể nhẹ bẫng. Bốn phía truyền đến nhiều tiếng hô kinh ngạc, bởi vì mỗi người đều nhìn thấy, Hạ Chí đột nhiên bóp lấy cổ số mười một bằng một tay và giờ cả người hấn lên!

Không đợi đám người phản ứng, Hạ Chí đã hành động. Tay phải cậu giờ số mười một, tay trái cầm trong tay quả bóng rổ từ Mạc Ngữ. Sau đó cứ như vậy một tay dẫn bóng phóng tới vòng rổ rồi sau đó, cậu cứ như vậy giờ số mười một, tay trái cầm bóng rồi nhảy lên thật cao, bay về phía vòng rổ!

- "Oa..."

Vô số người há to mồm, tình cảnh này bọn họ khó có thể tin được!

Ném rổ!

Oanh!

Bóng rổ đập ầm ầm rơi vào vòng rổ. Trong cùng một lúc, Hạ Chí buông lỏng số mười một ra, số mười một rơi xuống phía dưới vòng rổ. Trong chớp mắt, bóng rổ liền rơi trên đầu của hắn rồi văng ra.

Hạ Chí nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, lạnh lùng nhìn số mười một, chậm rãi nói ra mấy chữ: "Cậu có tư cách gì đấu với tôi?"

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, mỗi một ánh mắt đều đang nhìn Hạ Chí. Giờ khắc này, hình dáng Hạ Chí bỗng nhiên cao lớn, vô cùng lãnh khốc!

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Không có tư cách làm giáo viên

Mới

~ Người dịch: Yuto ~

So với tên số mười một cơ bắp cao 2m kia, Hạ Chí thật sự gầy yếu. Nhưng vừa rồi, nhìn về phía Hạ Chí yếu ớt lại nhắc bóng số mười một lên và tay còn lại ném bóng!

Hơn nữa là nhảy lên để ném!

Đúng, đó chính là kĩ năng ném bóng trong truyền thuyết!

Đối với người thích bóng rổ mà nói, ném bóng mãi mãi là động tác đặc sắc nhất. Một tay ném thì là tinh hoa. Còn nhảy ném rổ 1 tay trên cao, đây tuyệt đối là truyền thuyết. Mọi người thường xuyên thấy trên mạng rằng có ai đó từng có kinh nghiệm nhảy ném rổ 1 tay trên cao và cũng thường xuyên có lời đồn rằng ngôi sao cầu thủ nào đó có thể nhảy ném rổ 1 tay trên cao. Nhưng trên thực tế, chưa hề có ai thấy tận mắt người có thể nhảy ném rổ 1 tay trên cao!

Nhưng bây giờ, bọn họ đã gặp được, gặp được nhảy ném rổ 1 tay trên cao thật sự. Mà người làm ra được thần tích này chỉ là một giáo viên thể dục, và càng kỳ quái hơn là vị giáo viên thể dục này trong lúc ném thì một tay khác còn giờ một người. Người kia ít nhất cũng vượt qua hai trăm cân, đây quả thực là động tác không có khả năng hoàn thành, nhưng cậu ta đã hoàn thành một cách vô cùng lóa mắt!

"Đẹp trai quá!" Rốt cục có nữ sinh nhìn không được nói lầm bầm ra.

"Quá ngu!" Nam sinh bên kia sợ hãi thán phục.

"Thật khí phách!"

"Quá khí phách!"

"Mấy đội bóng rổ kia không có tư cách đấu với thầy Hạ đâu!"

"Nói thì nói như thế, nhưng đây có quá ảo hay không? Người bình thường căn bản không thể nào làm được điều này đâu!"

"Cũng không nhất định đâu. Theo lý thuyết mà nói, chỉ cần sức lực đủ lớn, lực bật lên đủ tốt sẽ có thể làm được động tác vừa rồi như vậy..."

"Không sai, tiềm năng của con người là vô hạn..."

"Ngu như vậy tới làm giáo viên thể dục thật không khoa học. Chúng ta đều ngờ vực rằng ông ta có siêu năng lực..."

"Cũng có thể là gian lận, nói không chừng mặc giày chơi bóng công nghệ cao gì đó..."

"Đừng đùa, tôi biết đôi giày của thầy Hạ rất bình thường, ba trăm tiền một đôi, hàng 88%..."

"Đáng tiếc không có ghi hình lại..."

Bốn phía bắt đầu bàn luận ầm ĩ và cũng bị khiếp sợ. Những học sinh hiểu bóng rổ kia càng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, vị giáo viên thể dục mới tới rốt cục lại làm được điều này? Đây quả thực là không phải con người!

Mặc dù có chút nghi ngờ như vậy, nhưng dù sao đã tận mắt nhìn thấy, mọi người càng muốn tin tưởng hơn. Do đó hầu hết mọi người đều bị chấn động vào lúc này, ngay cả ánh mắt Thu Đồng nhìn Hạ Chí có chút khác nhau. Không hề nghi ngờ rằng màn biểu diễn kinh điển của Hạ Chí làm nữ hiệu trưởng lạnh lùng không thể không nhìn với cặp mắt khác.

"Hiệu trưởng, bạn trai cô cực kì giỏi và đẹp trai!" Nữ giáo viên bên cạnh trông hơi mê trai làm Thu Đồng bị kích động muốn giới thiệu nữ giáo viên này làm bạn gái cho Hạ Chí. Chỉ có điều mặt mũi nữ giáo viên này hơi bình thường một chút.

Ồ?

Thu Đồng đột nhiên giật mình. Tại sao trong tiềm thức cô lại cảm thấy nữ giáo viên này không xứng với Hạ Chí? Tên lưu manh khốn nạn kia có thể tìm được bạn gái thì nên cảm ơn trời đất mới đúng chứ nhỉ?

Vấn đề là, nghĩ thì nghĩ, vào lúc này, Thu Đồng phát hiện mình thật sự không muốn giới thiệu cô này cho Hạ Chí, và cô cũng lười giải thích chuyện cô không phải là bạn gái Hạ Chí.

"Bây giờ tôi nói cho cậu một chuyện, nếu cậu dám thi đấu với Mạc Ngữ, cậu sẽ thắng." Giọng nói Hạ Chí vang lên, và nghe nói như thế, đám người lại sững sờ, chẳng lẽ ba lần ném trúng vừa rồi của Mạc Ngữ thật sự là lừa gạt?

Hạ Chí lập tức ra đáp án: "Bởi vì hai tay Mạc Ngữ đã không còn sức lực, nhiều nhất em ấy còn có thể ném một lần nữa."

- "Thầy Hạ, tôi còn có thể ném hai lần." Mạc Ngữ tiếp lời: "Nhưng lần thứ hai tôi khẳng định không ném vào."

- "Hóa ra là như vậy!" Đám người lần nữa hiểu được, thật sự ngẫm lại cũng bình thường. Mạc Ngữ mặc dù dung mạo xinh đẹp, nhưng thân là một nữ otaku toán học và không rèn luyện lâu dài, năng lực vận động sẽ rất kém cỏi. Vừa mới liên tiếp ném 10 lần, đối với cô mà nói, gần như đã đến giới hạn.

- "Bởi vì cảm thấy có thể sẽ thua nên không dám đấu, cậu không chỉ không có tư cách đấu với tôi, trên thực tế, cậu căn bản không có tư cách đấu với bất kỳ ai!" Hạ Chí nhìn số mười một, giọng điệu vẫn rất lạnh lùng: "Cậu thậm chí còn không có tư cách chơi bóng rổ, hành vi chùn bước nhu nhược như cậu, bản thân sẽ si nhục loại vận động này!"

Số mười một ngồi dưới đất, đầu dường như vẫn tỉnh tỉnh. Chuyện vừa xảy ra làm hắn không chỉ có chút khó có thể tin, mà còn sợ hãi. Nghe được câu nói khinh thường của Hạ Chí kia, hắn cũng không phản bác.

Nhưng vào lúc này, lại truyền đến một tiếng cười lạnh: "Thầy Hạ, loại hành vi như ông mới là nổi si nhục lớn nhất của thể dục không phải sao?"

Giọng nói đột ngột vang lên làm mọi người bừng tỉnh khỏi dao động. Đám người không tự chủ nhìn về phía giọng nói đó, sau đó bọn họ thấy một nam nhân đi về phía Hạ Chí.

Nam nhân không đến ba mươi tuổi, làn da ngăm đen, vóc dáng khôi ngô và cũng có chút cao lớn. Cậu ta mặc quần áo thể thao và lúc này lại âm trầm nghiêm mặt. Vừa đi về phía Hạ Chí vừa nói: "Hạ Chí, ông thân là giáo viên thể dục, trước mặt mọi người đánh đập học sinh mà không cảm thấy đáng xấu hổ sao? Cao Trung Minh Nhật có giáo viên như vậy mới là một sự si nhục thật sự!"

- "Đây không phải là thầy Từ sao?"

- "Đúng vậy, đó là giáo viên thể dục lớp 12 Từ Sâm."

- "Ông ta là huấn luyện viên đội bóng rổ, ba tên kia nằm trong đội chủ lực của ông ta."

- "Đội viên bị si nhục, huấn luyện viên bắt đầu ra mặt?"

"Chuẩn không cần chỉnh!"

...

Đối với nam tử khôi ngô mới xuất hiện, rất nhiều người biết đến. Cậu ta vừa xuất hiện, đám người liền biết trò vui trên sân bóng sẽ không kết thúc. Trẻ con bị đánh sẽ tố cáo giáo viên và cũng có thể sẽ được phụ huynh hỗ trợ. Hiện tại đội viên đội bóng rổ bị Hạ Chí dạy dỗ, huấn luyện viên Từ Sâm liền ra tay tìm lại mặt mũi.

Không biết lần này, Hạ Chí sẽ đối phó thế nào nhỉ?

- "Anh rốt cục không làm con rùa đen rút đầu sao?" Âm thanh châm biếm vang lên, chính là từ trong miệng Hạ Chí phát ra. Mà câu nói này lại làm cho tất cả mọi người sững sờ, chuyện gì đây? Nghe như là Hạ Chí vốn có thù oán với Từ Sâm vậy?

Thu Đồng có chút nhú mày, tên khốn mới đến đây không đến nửa ngày, có vẻ giống như là kẻ thù khắp nơi?

Vào lúc mọi người ở đây mê hoặc, Hạ Chí mở miệng lần nữa: "Trước khi tôi đến Cao Trung Minh Nhật nộp đơn, tôi đã biết nơi này có một giáo viên thể dục tên Từ Sâm. Tôi cũng biết anh là rùa đen rút đầu chính cống. Bởi vì nổi lần có giáo viên thể dục mới tới đây, anh sẽ sai đội viên của anh gây phiền phức cho giáo viên mới, nghe anh nói tôi mới để ý. Bây giờ, anh trên danh nghĩa là giáo viên thể dục lớp 12, nhưng khóa thể dục lớp 12, anh chưa hề dạy, đều là do giáo viên thể dục khác giúp anh dạy thay. Hôm nay tôi tới, anh giờ lại trò cũ. Nhưng đáng tiếc, anh tìm nhầm đối tượng rồi!"

Bốn phía lập tức xôn xao, hóa ra chuyện là như vậy sao? Rất nhiều học sinh cấp 3 lại nhớ tới khóa thể dục hai ngày trước đúng là do giáo viên thể dục khác đến dạy thay cả buổi, hóa ra chuyện là như vậy?

Thu Đồng lại nhú mày. Chuyện này, cô thật sự không biết, điều này khiến Thu Đồng có chút buồn bực. Rốt cục là chuyện gì xảy ra với tên Hạ Chí này vậy? Hắn giống như là không gì là không biết về cái trường này vậy?

Coi như người này trước đó điều tra qua trường học, nhưng làm sao lại điều tra rõ ràng đến vậy? Vì làm giáo viên thể dục mà lại điều tra rõ ràng về trường như vậy sao?

- "Hạ Chí, mặc cậu nói hươu nói vượn tung tin đồn nhằm nói xấu tôi, cậu cũng không thay đổi được sự thật!" Từ Sâm dừng lại cách Hạ Chí 3m: "Không nói chuyện buổi sáng cậu thể phạt học sinh lớp 12A6, và vừa mới đây, cậu đánh đập học sinh trước mặt trăm người, chứng cứ vô cùng chính xác. Người như cậu thì có tư cách gì làm giáo viên?"

Nói đến đây, Từ Sâm quay đầu nhìn về phía sân bóng rổ bên cạnh Thu Đồng, sau đó tiếp tục nói ra: "Thu hiệu trưởng, Hạ Chí thân là thầy, ngang nhiên đánh đập học sinh, chẳng lẽ cô còn muốn làm như không thấy? Thân là hiệu trưởng, cô chẳng lẽ lại muốn bao che cho bạn trai của cô sao?"

- "Thầy Hạ không đánh đập học sinh." Âm thanh dễ nghe vang lên, người nói lại là Mạc Ngữ lúc này chưa rời khỏi sân bóng rổ: "Ông ấy chỉ là thực hiện

trách nhiệm của giáo viên thể dục, chỉ là hướng dẫn bạn học kỹ xảo ném bóng khoảng cách gần mà thôi."

Phốc!

Có người phun một ngụm nước khoáng ra, câu chuyện Mạc Ngữ nói hươu nói vượn này đúng là hạ nhất đó!

Thật sự mọi người cũng đều cảm thấy Hạ Chí không đánh đập số mười một. Nhưng nói việc hướng dẫn kỹ xảo ném bóng gì đó, hơn nữa còn nói chừng chạc đáng hoàng như thế cũng thật sự làm cho bọn họ có chút im lặng.

Thu Đồng dùng ánh mắt quái lạ nhìn Mạc Ngữ một chút, Mạc Ngữ thế mà cũng bắt đầu nói giúp Hạ Chí?

Trong lúc Thu Đồng cảm thấy thân là hiệu trưởng nên nói gì đó, Hạ Chí nhưng lại mở miệng: "Mạc Ngữ nói không sai, tôi thực sự không đánh đập tên vô dụng kia. Chỉ có điều có một đối tượng sắp bị tôi đánh, người đó là..."

Giọng điệu Hạ Chí đột nhiên trở nên lạnh lùng, trên thân cũng đột nhiên phát ra một khí tức lạnh như băng làm cho người ta không dám đến gần, cậu lạnh lùng nhìn Từ Sâm, nói ra hai chữ cuối cùng: "Là anh!"

Một quả bóng rổ đột nhiên bay ra từ trong tay Hạ Chí, hung hăng tiến về phía Từ Sâm với tốc độ cực nhanh, Từ Sâm không kịp phản ứng và đã bị bóng rổ đập trúng!

Oa...

Đám người lần nữa xôn xao, cái trước đó thầy Hạ trông rất kiên nhẫn, thế mà đột nhiên bùng lên, trực tiếp giải phóng?

Ách!

Từ Sâm phát ra một tiếng rên, thân thể lung lay, hoàn toàn không biết phản ứng. Bóng rổ nện vào Từ Sâm rồi bay trở về, sau đó lại rơi vào trong tay Hạ Chí.

Hạ Chí không hề dừng lại, bóng rổ lại được ném ra một lần nữa!

- "Thân là huấn luyện viên lại đi kêu đội viên mình đi gây khó dễ huấn luyện viên khác thì còn gì là huấn luyện viên?" Hạ Chí lạnh lùng.

Bóng rổ lần nữa không chút hồi hộp đập trúng, sau đó lại bay về. Hạ Chí đón lấy, ném ra lần nữa.

- "Ba năm trước, anh đuổi 6 giáo viên thể dục!"

- "Đã có hơn chục nữ sinh bị anh quấy rối đùa giỡn!"

- "Ít nhất có ba nữ sinh bị anh lừa gạt lên giường!"

- "Trong đó có một nữ sinh là bạn gái đội viên bóng rổ dưới tay anh!"

- "Còn có một nữ sinh vì anh mà có thai!"

Mỗi lần bóng rổ ném ra, Hạ Chí đều lạnh lùng nói ra tội trạng liên quan đến Từ Sâm, bóng rổ liên tục đập trúng hán ta. Đầu óc đã choáng váng, hán vẫn lung lay tại chỗ nhưng không có ngã xuống.

- "Dạng rác rưởi như anh mới không xứng làm giáo viên!" Hạ Chí ném bóng rổ lần nữa. Mà lần này, bóng rổ nhắm thẳng vào đầu Từ Sâm!

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tối nay ta ngủ ở Thiên Kiêu

Mới

~ Người dịch: A4L ~

Lại một lần nữa, không có gì bất ngờ, bóng lại đập trúng đầu Từ Sâm, Từ Sâm rên lên một tiếng, ngã bịch xuống mặt đất, hôn mê.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, Hạ Chí đột nhiên tức giận, từ đầu đến cuối không để cho Từ Sâm giải thích bất kì điều gì cả, Hạ Chí nói chính xác đến thế, nhìn thế nào cũng không thấy là giả.

Mà rất nhiều người muốn biết, tiếp theo, Hạ Chí sẽ làm gì đây? Cứ như thế mà nện người ta tới tấp mặt mày, dù sao thì cũng phải nói gì đi chứ?

Tất cả mọi người đều chăm chú nhìn Hạ Chí, đột nhiên, Hạ Chí xoay người, nhìn về phía Mạc Ngữ, cả người trông trong nháy mắt trở nên bình thản, ngữ khí tương đối ôn hòa nói:"Mạc Ngữ, tiết học thứ nhất của khóa thể dục đã hết, em hãy về nghỉ ngơi đi, sáng mai, 6 giờ, đứng ở cửa vào sân vận động trường chờ tôi, lúc đó tôi sẽ dạy em tiết thứ hai môn thể dục!"

-"Được thôi, thầy Hạ." Mạc Ngữ gật đầu nói:"Tạm biệt thầy."

Xoay người, Mạc Ngữ bình thản rời khỏi sân bóng rổ, mà lần này, nàng bước đi mà không hề đeo tai nghe lên.

Hạ Chí vẫn nhìn theo bóng lưng của Mạc Ngữ, ánh mắt lộ lên rõ rệt sự thương cảm, cho đến khi Mạc Ngữ biến khỏi tầm mắt, thì Hạ Chí mới thu hồi ánh mắt mình lại, cuối cùng hắn cũng xoay người bỏ đi.

Nhìn cái tên gia hỏa này cứ như không có chuyện gì xảy ra mà đi khỏi sân bóng rổ này, Thu Đồng rất cuộc nhìn không được, hô một tiếng:"Này, đứng lại!"

Thu Đồng có chút tức giận, lập tức hừ lạnh một tiếng:"Thầy Hạ, anh định tính rời đi như vậy sao?"

Mọi người bốn phía đều có cảm giác khó hiểu, thầy Hạ này, đem người ta nện cho tới mặt mày xong bình thản rời đi như vậy sao?

Hạ Chí ngừng lại, nhìn về phía Thu Đồng, làm bộ đáng ngạc nhiên, làm như mới gặp nàng vậy:"A, Đồng Đồng, cô cũng tới à?"

Mọi người có chút cảm lạnh, thầy Hạ này thật đúng biết cách giả bộ mà, bọn hắn không tin, một hiệu trưởng băng sơn đẹp như thế đứng tại sân bóng rổ này mà hắn lại không thể nhìn thấy được, đám người này bàn tán âm thầm, chắc là bởi vì đang cùng Mạc Ngữ thân mật, rồi nhìn thấy bạn gái, cho nên làm bộ không nhìn thấy, tìm cách chuyển.

-"Thầy Hạ, làm phiền anh thay đổi xưng hô dùm tôi!" Thu Đồng tức giận nói.

-"Ừ, tôi hiểu mà, chúng ta phải cẩn thận, không được phép để người ngoài biết, dù sao thì cảnh vợ chồng ân ái..."Hạ Chí nói đến đây thì tăng hắng một cái rồi mới làm bộ đáng nghiêm túc nói:"Hiệu trưởng, cô vừa rồi kêu tôi có chuyện gì không?"

Thu Đồng nhất thời tức giận, tên hỗn đản này còn biết xấu hổ nữa hay không? Có ai cùng hắn ân ái ái đâu chứ? Với lại hắn nói câu này để tất cả mọi người ở đây đều nghe thấy, như thế không phải là càng che càng lộ sao?

Thu Đồng đã hiểu, tên Hạ Chí lưu manh này có ý định muốn để cho tất cả mọi người biết hắn và nàng có quan hệ đó, nhưng chuyện Thu Đồng phiền muộn nhất là hết lần này tới lần khác nàng không có cách nào giải thích cả, bởi vì có giải thích ra sao thì người khác cũng cho là nàng đang che giấu, càng làm cho Thu Đồng tức giận chính là nàng không muốn cùng Hạ Chí trở mặt, chỉ mới có vài giờ, mà Hạ Chí đã làm ra rất nhiều chuyện, nhưng chung quy, thì những chuyện này đều là những chuyện tốt cả, riêng cái trước mắt là ngoại lệ.

-"Tôi hỏi anh, tính rời đi như vậy?" Thu Đồng không vui nói.

-"Ừ, đúng đấy." Hạ Chí thật thà gật đầu, lập tức hắn ra bộ đáng rất vô tội nói:"Chuyện kia, Hiệu Trưởng, nếu không rời đi thì tôi phải làm gì đây, tôi biết mặc dù tôi chỉ là một giáo viên thể dục, nhưng bộ dáng lúc ném bóng hơi này đúng là có hơi đẹp trai thật, nhưng không sao, bộ dáng lúc tôi đi bình thường cũng đẹp trai lắm..."

-"Hạ Chí!" Thu Đồng nhìn không được, lạnh lùng quát lên, cất lời Hạ Chí:"Anh, anh giả vờ sao? Tôi hỏi anh, chuyện Từ Sâm bị đánh bất tỉnh, anh tính giải quyết thế nào đây?!"

-"À chuyện này..." Hạ Chí rút cuộc cũng phản ứng, hắn nhìn Thu Đồng một cách vô tội nói:"Hiệu Trưởng, đây không phải là chuyện của cô sao?"

-"Là anh gây ra, thế quái nào lại thành của tôi?" Thu Đồng tức giận nói.

-"Hiệu trưởng, rõ ràng cô nói tôi cứ việc ra tay mà làm, còn lại cứ để cô giải quyết mà, tốt thôi, tôi biết cô chắc chắn sẽ không thừa nhận, chuyện chúng ta lên lút thì tôi cũng không nói làm gì, nhưng tóm lại, cô là hiệu trưởng, tất cả mọi chuyện trong trường đều là của cô, bởi vậy, chuyện này, giao cho cô, tôi có việc, đi trước đây!" Hạ Chí lần này nói rất nhanh, căn bản không cho Thu Đồng xía ngang vào, hắn vừa nói dứt lời, thì quay người bỏ đi liền.

Bị Hạ Chí nói hươu nói vượn làm cho choáng váng, đợi đến khi Thu Đồng phản ứng lại thì Hạ Chí đã đi mất rồi, cô lập tức phẫn nộ quát:"Hạ Chí, anh..."

Vừa mới hô lên được vài tiếng, thì giọng Hạ Chí từ xa vang lại, một lần nữa cất ngang lời cô:"Tôi biết đêm nay cô sẽ không cho tôi vào nhà ngủ chung, cũng chẳng sao, tối nay tôi sẽ ngủ ở Thiên Kiêu."

Phốc phốc!

Không biết nữ sinh nào nhìn không được cười, cười lên, kéo theo một tràng cười vang, nghe được tràng cười này, Thu Đồng bốc hỏa, cô biết, dựa theo lời đối thoại của Hạ Chí, thì mọi người sẽ hiểu hai người bọn họ đang liếc mắt đưa tình!

Không đúng!

Có quý mới liếc mắt đưa tình với tên lưu manh ấy!

Thu Đồng vô cùng tức giận, nhưng lại không thể làm được gì, bởi vì Hạ Chí đã biến khỏi tầm mắt của cô rồi!

-"Hiệu trưởng, nếu không, trước tiên gọi xe cứu thương?" Một nữ giáo viên bên cạnh nhỏ giọng hỏi!

Thu Đồng hít thật sâu, cố gắng trấn định lại tinh thần, nhìn Từ Sâm đang nằm cách đây không xa, rồi mới gật đầu nói: "Trước tiên gọi xe cứu hộ đi!"

Tuy trong lòng đem Hạ Chí chửi vô số lần, nhưng Thu Đồng vẫn phải giải quyết chuyện này, nếu để cho Từ Sâm nằm giữa trưa như thế, thì cho dù hắn hiện tại không bị gì thì cũng sẽ bị thôi.

Về chuyện phải giải quyết thế nào, thì phải chờ Từ Sâm tỉnh lại đã, còn chuyện mà Hạ Chí đã nói về Từ Sâm có phải là sự thật hay không thì cũng phải cần thời gian kiểm chứng.

Nhìn bốn phía, Thu Đồng lại mở miệng nói: "Được rồi, mọi người giải tán cả đi, ai về kí túc xá của mình hết đi!"

Nữ giáo viên bắt đầu cầm điện thoại gọi xe cứu thương, mấy thầy trò đứng xem náo nhiệt cũng tan dần đi. Hạ Chí cùng Mạc Ngữ đều bình thản rời đi, cứ như không có chuyện gì xảy ra vậy, về phần đội bóng kìa, thì chả ai thèm quan tâm đến họ cả.

Mà chuyện Hạ Chí rời đi lại đem đến nhiều bàn tán, ai cũng nghĩ mọi chuyện sẽ không thể nào diễn ra như thế, vị giáo viên thể dục mới đến này, không ngờ trong mấy tiếng đã trở thành nhân vật gây sóng gió tại trường Cao Trung Minh Nhật, thậm chí còn có một ít học sinh đi khoe khoang với người khác nữa.

-"Cậu biết gì chưa? Trường chúng ta có một giáo viên thể dục rất là ngu đấy, ông ta có thể dùng kĩ thuật ném nhảy một tay đấy..." Mỗi nam sinh trong trường đều không nhận được mà gọi cho bạn bè của mình để chém gió.

-"Tôi nói này, Mạc Ngữ rất lợi hại nha, đúng thực là thiên tài đấy..." Mạc Ngữ cũng trở thành cái tên được mọi người lấy ra khoe khoang.

Hiển nhiên, Mạc Ngữ không tự chủ, nắm giữ độ hot càng cao. Và cái hình tượng nữ otaku toán học kia có vẻ như đang bắt đầu thay đổi.

Nhưng giờ khắc này, Hạ Chí đã đi ra khỏi Cao Trung Minh Nhật. Cao Trung Minh Nhật tuy được gọi là phương thức dạy học khép kín, nhưng trên thực tế, giáo viên và học sinh đều có thể tự do ra vào. Thậm chí là những người khác, cũng có thể tùy ý ra vào.

Hạ Chí đứng ngoài cửa chính, ngẩng đầu nhìn thấy một khách sạn đối diện đường quốc lộ có tới hơn hai mươi tầng. Trên đó chữ lớn nổi bật, Giả Nhật Thiên Đường.

Mà phía dưới bốn chữ lớn còn có thêm mấy chữ nhỏ, khách sạn tình nhân.

Mọi người quen thuộc với khách sạn này đều biết, bốn cái chữ nhỏ này, thực sự mới là tên ban đầu của khách sạn.

Cao Trung Minh Nhật vừa thành lập không lâu, khách sạn tình nhân liền khai trương. Vào lúc đó, mục tiêu của khách sạn chính là học sinh và giáo viên của Cao Trung Minh Nhật. Ngay lúc đó khách sạn tình nhân chỉ là một khách sạn nhỏ có hai tầng. Nhưng hai mươi năm qua, ban đầu từ một khách sạn nhỏ đã phát triển trở thành một khách sạn bốn sao. Đương nhiên, đây không phải là công lao của Cao Trung Minh Nhật.

Cho dù lúc này vẫn có học sinh tới nơi này mượn phòng, nhưng đổi tên là Giả Nhật Thiên Đường khách sạn tình nhân với mục tiêu hiện tại chủ yếu là du khách từ nơi khác đến. Cách nơi này ven ven một kilomet chính là bãi biển Minh Nhật trữ danh của thành phố Thanh Cảng. Có người nói bãi biển Minh Nhật và Cao Trung Minh Nhật có chút quan hệ, nhưng thật sự mà nói, người ngoài cũng không thể biết được.

Ở thành phố Thanh Cảng, lão hiệu trưởng Thu Minh của Cao Trung Minh Nhật thực sự cũng rất uy tín. Hai mươi năm trước, Thu Minh mua lại mảnh đất lớn ở nơi này, thành lập Cao Trung Minh Nhật. Và trong hai mươi năm, vì ngôi trường này, Thu Minh hầu như đem hầu hết tài sản của ông bỏ sung vào. Xem ra, Thu Minh dường như thiết thời rất nhiều tiền, và Cao Trung Minh Nhật cũng chưa có chút nào gọi là thành công.

Nhưng rất nhiều người nhưng vẫn cho rằng, đây là vốn đầu tư thành công nhất của Thu Minh. Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Thu Minh mua lại mảnh đất này, trong hai mươi năm, giá trị khoảng chừng lên tới gấp trăm lần!

Hai mươi năm trước, nơi này rất hẻo lánh, nhưng hiện tại, nơi này đã là một trong những khu buôn bán nhộn nhịp nhất Thanh Cảng. Cho dù người trong Cao Trung Minh Nhật lúc này không nhiều, nhưng chiếm diện tích tương đối lớn. Bởi vì năm đó mục tiêu ban đầu của Thu Minh rất lớn, thêm nữa lúc đó giá mua đất thực sự rẻ. Điều này cũng dẫn đến việc mảnh đất của Cao Trung Minh Nhật có giá trị kinh ngạc!

Chỉ có vấn đề là ở chỗ, Thu Minh vẫn không chịu bán mảnh đất này. Điều này cũng dẫn đến việc Cao Trung Minh Nhật hiện tại càng ngày càng khó duy trì.

Đương nhiên, đây không phải vấn đề Hạ Chí cần lo lắng. Vào lúc này, Hạ Chí băng qua đường quốc lộ, sau đó đi vào khách sạn.

-"Hạ tiên sinh, ngài đã trở về." Cô tiếp tân rất nhiệt tình chào hỏi Hạ Chí, vị Hạ tiên sinh này đã ở trong phòng khách sạn xa xỉ một tuần, cô dĩ nhiên là nhận thức được.

Hạ Chí mỉm cười đáp lại, sau đó đi về phía cửa thang máy, và mau chóng tiến vào rồi đến tầng mười tám. Cuối cùng, tiến vào gian phòng 818 cuối hành lang.

Đóng cửa lại, Hạ Chí đột nhiên trở nên lạnh lùng, hắn ngồi xuống ghế salon trong phòng khách, mắt nhìn chăm chăm vào phòng tắm. Nơi đó, tiếng nước tí tách tí tách vang lên, và cách một cửa kính mờ ảo, mơ hồ có thể nhìn thấy một đường cong rung động lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Dị Năng Giáo Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.